DE PROGYMNASMATICORUM STUDIIS MYTHOGRAPHICIS.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE PHILIPPINA

MARPURGENSI

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

JOANNES JACOBS

GOTHANUS.

MARPURGI CATTORUM

MDCCCIC.

Von der Fakultät als Inauguraldissertation angenommen am 21. XI. 1898.

Parentibus

et

Ernesto Maass

I.

De progymnasmaticorum narrationibus.

1. Duo eorum sunt genera librorum, qui *προγυμνάσματα* inscribuntur: unum rationem artis rhetoricae et praecepta exemplis paucis interpositis complectitur, ut commentarii Theonis Hermogenis Aphthoni Nicolai, alterum nihil nisi exempla et specimina praebet, ut Libani Severi rhetorum scripta aevi byzantini. Apud utrosque partem praeceptorum complectitur *διήγημα*, in quo rhetores discipulis, ut narrandi artem discerent, exempli gratia solebant narratiunculas proponere praecipue e fabulosa historia petitas et composite ornateque narrandi praecepta. Quas fabulas sub unum conspectum coactas editione conferendas rati id assecuti sumus, ut non paucas novo codicum apparatu critico instructas et quatenus fieri potuit emendatas publici iuris facere possemus.

Praemittenda putavimus de praeceptis et definitionibus narrationis nonnulla. Quaeramus igitur praecepta, e quibus partibus composita sint, unde fluxerint, quomodo per saeculorum seriem mutata sint. Plurima enim non ab ipsis praeexercitationum magistris excogitata, sed aliunde e vetere doctrinae rhetoricae thesauro in praeexercitationes illata videntur. Triplici igitur ratione veteres de narratione verba fecerunt: primum erant, qui ad ipsum rhetorum usum spectarent; deinde qui scholarum, ubi discipuli artibus liberalibus instituerentur, usui scriberent; denique haudquaquam omittendi, qui neglecto usu ad narrationem tractandam studiis grammaticis adducti sunt.

Prima narrationis praecepta iam ex artibus ante Aristotelem et Anaximenem compositis fluxerunt [1], quae cum non nisi ad iudiciale genus spectent, a nobis omittuntur.

Narrationis per se iucunditatis causa tractatae prima vestigia apud Ciceronem exstant et Cornuficium. Qui constituunt genus narrationis 'remotum a civilibus causis, quod delectationis causa non inutili cum exercitatione dicitur et scribitur' [2]. Est bipartitum 1. in negotiis, 2. in personis. In hac parte vestigia fabulae romanensis latere suspicatus est Thiele [3]; illa comprehenduntur fabula, historia, argumentum. Iam Asclepiades grammaticus Myrleanus *πραγματικὴν ἱστορίαν, μῦθον, πλάσμα* secrevit [4]; quae partitio usque ad Hermogenem in praeexercitamentis semper floruit [5]. Aphthonius deinde primam et alteram speciem vocabulo *δραματικόν* complexus est [6]. Cum Cicerone consentit anonymus auctor, quem Seguerianum nominamus, qui *διηγήσεις ἀληθεῖς, πεπλασμένας, τὰς ἐπὶ κριτῶν λεγομένας, τὰς δὲ καθ' ἑαυτάς* constituit. Hae sunt Ciceronis 'remotae a civilibus causis'. Dirimuntur porro: *αἳ μέν εἰσι βιωτικαί* (in personis), *αἳ δὲ ἱστορικαί* (historia), *αἳ δὲ μυθικαί* (fabula), *αἳ δὲ περιπετικαί* (argumentum) [7]. — Theo narrationes divisit in fabulares et historicas [8], quarum has in ipsa nar-

---

1) Theodorus Byzantius narrationem post prooemium collocavit (Plato, Phaedr. 266 e). De Theodoreis et Licymnio disputavit Aristot. rhet. III 13. — De Licymnio cf. Spengel, *Συν. τεχ.* p. 88 sqq.

2) Cic. de inv. I 19, 27. Cornuf. I 8, 12.

3) Aus der Anomia. Berol. 1890, p. 128. Bürger, Herm. 27, p. 345.

4) Saecul. a Chr. n. II. Sext. Empir., II, p. 658 Bekk. quod monuit Thiele, l. l.

5) Quintilianus II 4, 2. Hermogenes, II. p. 4 Sp.: *εἶδος* 1) *μυθικόν*, fabulare genus, in quo incredibilia et monstrosa insunt. 2) *πλασματικόν*, ficticium, quod ambigua et probabilia (*ἀμφίδοξα καὶ ἐνδεχόμενα*) amplectitur. 3) *ἱστορικόν*, historicum, quod vera renuntiat, antea *ἀπαγγελίας* nomine appellatum (II, p. 13 Wa.).

6) II, p. 22 Sp.

7) Anonym. Seguer. I, p. 435, 11 Sp. '*περιπετικός*', *ἅπαξ εἰρημένον* ut videtur, in lexicis desideramus. Quas species, quod obiter tantum ille commemoravit, dolendum est.

8) *διηγήσεις* 1) *μυθικαί*, 2) *πραγματικαί*, II, p. 66 Sp.

rationis commentatione (p. 78—92 Sp.), illas explicat quasi in appendice, cum de refutatione dicit et confirmatione (p. 93 sqq. Sp). Partitio vero Asclepiadea non a rhetoribus inventa est. Nam, ut alia omittam, quid argumentum comoediarum vel fabularum (*πλάσμα*) commune habet cum doctrina rhetorum? Nihilominus arrepta e grammaticorum erat studiis et apud oratores usitata, ut anonymus Seguerianus, qui nihil tractat nisi iudiciale genus, demonstrat.

His praemissis praecepta Theonis examinemus, cuius auctoris commentaria uberrima sunt inter 'praeexercitationes'. Theo a ceteris eiusmodi testibus eo differt, quod 'narrationem' non in altero loco, quemadmodum ceteri scriptores, sed in tertio collocavit [9]. Theonis definitionem '*διήγημά ἐστι λόγος ἐκθετικὸς πραγμάτων γεγονότων ἢ ὡς γεγονότων*' apud Ciceronem ad verbum fere exstare videmus [10]. Hermogenes et Aphthonius Theonem secuti sunt. Sed ne haec quidem sententia ab ipsis oratoribus profecta videbitur Quintilianum respicienti, qui eandem definitionem in ipsum usum oratorum conversam exhibet [11]. Sequuntur apud Theonem [12] elementa nar-

9) Hermog., p. 4. Aphthonius, p. 22 Sp. — Theonis libri primarium praeexercitationum ordinem non servaverunt. Auctor enim ipse collocaverat: *χρεῖα, μῦθος, διήγημα*, cf. p. 64, 30; 65, 19; 74, 8. Sp. et Hoppichler, de Theone, diss. Würzburg 1887.

10) Cicero de inv. I 19, 27. „narratio est rerum gestarum aut ut gestarum expositio"; quam sententiam apud Cornuficium desideramus; excidisse igitur eam Thiele suo iure coniecit (quaest. Cornufic. etc., Gryphisw. 1889, p. 27). Item Hermogenes, p. 4 Sp.: *τὸ διήγημα βούλονται εἶναι ἔκθεσιν πράγματος γεγονότος ἢ ὡς γεγονότος*, et Aphthonius, II, p. 22 Sp. *διήγημά ἐστι ἔκθεσις πράγματος γεγονότος ἢ ὡς γεγονότος*.

11) IV 2, 31: „narratio est rei factae aut ut factae utilis ad persuadendum expositio". Anonymus Seguerianus quamquam diversas multorum doctorum huius rei definitiones enumerat, tamen hanc omittit.

12) Hermogenes et Aphthonius inseruerunt, quae interesset differentia inter *διηγήσεως* et *διηγήματος* voces. Hermogenes: *διαφέρει δὲ διήγημα διηγήσεως, ὡς ποίημα ποιήσεως· ποίημα μὲν γὰρ καὶ διήγημα περὶ πρᾶγμα ἕν, ποίησις δὲ καὶ διήγησις περὶ πλείονα*; deinde exempla exhibet. — Aphthonius: *διενήνοχε δὲ διηγήσεως [διήγημα], ὡς ποιήσεως ποίημα· ποίησις μὲν γὰρ πᾶσα ἡ Ἰλιάς, ποίημα δὲ ἡ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευή*. — Qua differentia nondum ita constituta Theo eas voces, quas promiscue adhibet <cf. locos apud Hoppichlerum, de

rationis Hermagorea[13], στοιχεῖα περιστατικά. πρόσωπον, πρᾶγμα, τόπος, χρόνος, τρόπος, αἰτία. Septimum Hermagorae elementum, adminicula ἀφορμάς, apud hunc desideramus, quippe quod non nisi in iudiciis aliquid valeat. Etiam Cicero Cornuficius Quintilianus ad eandem artem forte redeunt, quamvis diversa sit ratio ab eis oratoribus adhibita. In transcursu enim ea elementa praestringunt explicantes, quomodo narrationem probabilem reddant[14]. Hermogenes elementa omisit; cum Theone facit Aphthonius[15].

Deinde Theo Isocratis et Theodori in universum praeceptis usus virtutes narrationis copiose explicat: perspicuitatem, brevitatem, verisimilitudinem (σαφήνειαν, συντομίαν, πιθανότητα), quarum summam gravissimamque esse verisimilitudinem contendit[16]. Hermogenes virtutes omisit, sed apud Aphthonium invenimus et insuper quartam: sermonem graecum integrum, τὸν τῶν ὀνομάτων ἑλληνισμόν[17].

Theone, Würzb. 1877, p. 7>, in hunc modum distinguere videtur: διήγησιν amplius esse nomen, διήγημα proprie dici de causis, p. 60, 4 τὸ ἰδίως ἐν τοῖς ὑποθέσεσι καλούμενον (ἴδιον) διήγημα. — Itaque haec definitionis pars recens inter Theonem Hermogenemque in praecepta narrationis videtur esse recepta.

13) Thiele, Hermagoras, p. 38 sqq. Elementa Hermagorae apud Aurelium Augustin., p. 142 Halm.

14) Cicero, de inv. I 21, 29. Cornuf. I 9, 16. Nec non Anonym. Seguerianus I, p. 438, 29 Sp. et Theo ipse II, p. 84, 18 Sp. in virtutibus narrationis tractandis elementa afferunt. Cf. adn. 16.

15) II, p. 22 Sp.

16) Theo, II, p. 79, 28 Sp.: δεῖ γὰρ ἔχεσθαι ἀεὶ τοῦ πιθανοῦ ἐν τῇ διηγήσει· τοῦτο γὰρ αὐτῆς μάλιστα ἴδιον ὑπάρχει· καὶ τούτου μὴ προσόντος αὐτῇ, ὅσῳ ἂν σαφὴς καὶ σύντομος ᾖ, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστοτέρα τοῖς ἀκούουσι καταφαίνεται. Quint. IV 2, 32: 'Theodorei quoque solam relinquant ultimam partem, quia nec breviter utique nec dilucide semper sit utile exponere.' — Praecepta a Theone allata sunt vulgaria; de verisimilitudine: „omnia cum elementis (persona, locis, temporibus etc.) convenire", cf. adn. 14. — Brevitatem et perspicuitatem e rebus et e sermone pendere docent jam Anaximenes, cap. 30; et Anonym. Seguer., p. 436.

17) Praeceptum vetustissimum: Aristot. rhet. III 5: τὸ ἑλληνίζειν. — Stoici (Zeno, Diog. Laert. VII, cap. 40): ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, πρέπον, κατασκευή. — Cornuf. IV 12, 17: latinitas. — Quint. I 5, 5: barbarismus ac soloecismus. VIII 1, 1 sqq. eadem breviter commemorantur. — Progymnasmaticorum scriptores vetus technographorum de virtutibus

Iam in commentatione Theonis invenimus figuras, εἴδη (ἀπαγγελία, κλίσις, συμπλοκή, συστολή, ἐπέκτασις, ἀναστροφή), magna cum diligentia expositas[18].

---

discrimen non curasse videntur; qua de contentione cf. Aristot. rhet. III 16. Quint. IV 2, 32. — Theodectis praecepta (Quint. IV 2, 63. Schol. in Aphthon. II, p. 583 Wa.): συντομία, σαφήνεια, πιθανότης, ἡδονή, μεγαλοπρέπεια. — Cic. top. 26, 97. Quint. IV 2, 63 evidentiam, ἐνάργειαν, praeterea postulant; quae notio apud scriptores de figuris saepe occurrit: ut Dionys. Halic. iudic. Lys. 7. Demetrius περὶ ἑρμ. III, p. 307 Sp. Jul. Rufin., p. 62, 29. Anonym., p. 71. Isidor. p. 517, 10; 521, 2 Halm. Cf. Ernesti, lex. techn.

18) Exempla (ut Hermog. II, p. 5 Sp.) docent ea praecepta ex artibus repetita esse grammaticorum. — Aphthonius figuras omittit:

Theonis εἴδη (II, p. 85, 28 Sp.):			Hermogenis σχήματα (II, p. 5 Sp.):
διήγημα ἀπαγγέλλειν	de his formis Theo in fabula et in chria (ἐν μύθῳ, χρείᾳ) copiose disserit, p. 74. 101.	=	ὀρθὸν ἀποφαντικόν,
,, κλίνειν		=	ἀποφαντικὸν ἐγκεκλιμένον,
,, συμπλέκειν		=	vacat.
,, ἐπεκτείνειν		=	ἐλεγκτικόν, συγκριτικόν,
,, συστέλλειν		=	ἀσύνδετον. — ‘παθητικὸν γὰρ’ ab aliena manu addita esse apparet. Solutam orationem cum affectibus coniungit Anonymus quoque Seguerianus I, p. 444 Sp. ‘λέξις ἀσυναφὴς καὶ διακεκομμένη καὶ λελυμένη τοῖς κώλοις’.
,, ἀναστρέφειν		=	vacat.

(II, p. 86 Sp.) in narrationibus iudicialibus vetitum est, cf. Anaxim. cap. 30. I, p. 219, 12 Sp. Anonym. Seguer. I, p. 438, 2 Sp. — ἀναστροφή, inversio, saepe in troporum commentariolis affertur: Quint. VIII 6, 65. Praeterea affero: Phoebammo III, p. 48 Sp. Anonym. de figuris III, p. 133 Sp. — Trypho III 197 Sp. — Georg. Corinth. III 218 Sp. — Cocondrius III 239 Sp. — Georg. Choerob. III, p. 248 Sp. — } cf. Spengeli indicem.

Hermogenes de usu figurarum optime addidit (II, p. 5, 20 Sp.): τὸ μὲν οὖν ὀρθὸν ἱστορίαις πρέπει· σαφέστερον γάρ. τὸ δὲ ἐγκεκλιμένον μᾶλλον ἀγῶσι, τὸ δὲ ἐλεγκτικὸν ἁρμόττει τοῖς ἐλέγχοις, τὸ δὲ ἀσύνδετον τοῖς ἐπιλόγοις; comparativam figuram (συγκριτικὸν σχῆμα) omisit. Quod de directa figura et conversa et soluta commodius acutiusque

Deinde de pronuntiatione (ἐκφέρειν τὰ πράγματα) nonnulla praecepta (II, p. 87, 12 sqq. Sp.) sequuntur: ἐκφέρειν τὰ πράγματα ὡς ἀποφαινόμενοι, ὡς πλέον τι ποιοῦντες, ὡς ἐρωτῶντες, ὡς πυνθανόμενοι, ὡς ἐπαποροῦντες, ὡς προστάττοντες, ὡς εὐχόμενοι, ὡς ὀμνύοντες, ὡς προσαγορεύοντες, ὑποτιθέμενοι, προσδιαλεγόμενοι. Quae quod non modo ad narrationes sed ad omne sermonis genus quadrant, ex antiquorum grammaticorum thesauro repetita esse concludimus. Et exstare adhuc ille fons antiquus in Isidori commentario videtur [19].

Quibus quam accuratissime expositis Theo de sententiis, in quibus narrationes desinere vult, verba facit, i. e. de gnomologia (II, p. 91, 11 Sp.); quam neque ad historicas narrationes idoneam neque ad causas civiles esse sed adprime decere ludos scaenicos contendit. Narrationes vero reddi amoenas sententiis facete et quasi occulte insertis [20]. Qua de re neque Hermogenes neque Aphthonius quidquam praescribunt. Tum quae de narratione cum narratione coniungenda docemur (II, p. 92 Sp.), a συμπλοκῆς figura distinguere debemus [21].

Iam venimus ad praeexercitationum confirmationem et refutationem, quae partes in genere iudiciali antiquissimae erant. Nam Aristotelis iam temporibus voces ἀνασκευάζειν et κατασκευάζειν proprie adhibitae sunt [22]. In praeexercita-

---

est observatum, quam de convincente et quod convincens figura et comparativa (ἐλεγκτικὸν συγκριτικὸν σχ.) Theonianis non accurate respondent, adducimur, ut has duas figuras ceteris esse recentiores existimemus.

19) Isidorus (p. 519 Halm): sententiarum species multae sunt; aliae sunt indicativae, aliae — pronuntiativae — imperativae — admirativae — comparativae — superlativae — interrogativae — promissivae — concessivae — optativae — exhortativae etc. etc.

20) Aliter de gnomologia Aristot. rhet. II 21. — eam confirmationibus praecipue aptam esse docent „excerpta Longini“ I 327, 9 Sp. Theo verbo ‘ἐπιφωνεῖν διηγήσει’ utitur.

21) In συμπλοκῆς figura narratio cum apologo coniungitur (II, p. 75, 9 Sp.); in hac figura duos vel complures narrationes inter se componuntur. — In rhetorum scriptis eiusmodi fabulae frequentes reperiuntur, ut Daedalus Nicephori, Danae Libani, Vulcanus, Capaneus et Adrastea, Neoptolemus eiusdem.

22) Aristot. rhet. II 24. 1401 b 3 et saepe. Anaximenes capp. 32.

tionibus Theo narrationi subiungit[23] confirmationem et refutationem (II, p. 93 Sp.), quibus utendum esse praecipue in fabellis deorum heroumque censet et in metamorphosesin, ut Pegasi Erichthoni Chimaerae Hippocentaurorum; hisce in fabulis easdem argumentorum sedes (τόπους) valere, quas antea exposuerit (II, p. 93, 6 Sp.). Praeterea nonnulla ibi latent praecepta, quae in primordiis artis rhetoricae a sophistis exculta iterum atque saepius repetita usque ad aetatem Theonis vigebant[24]. Cuius post aetatem scriptoris confirmatio refutatioque in proprio praeexercitamento post ʽγνώμηνʼ collocatae sunt. Sic posuit Hermogenes (II, p. 8 Sp.), postea Aphthonius id bifariam divisit (II, p. 27 Sp.).

Denique monendum est secundum Theonem perfectae ʽde incredibilibusʼ narrationis esse incredibilia explicare more Palaephati, cuius libellum laudat[25].

Apparet quae de narratione praescribuntur ea fere omnia non ab ipsis progymnasmatum scriptoribus inventa esse, sed a vetusta grammaticorum rhetorumque doctrina repetenda.

2. Praeceptis narrationis iam absolutis narrationes ipsas, quae quot in quibus codicibus traditae sint, explicemus.

I. Aphthonius specimen dedit unum, *διήγημα τὸ κατὰ ῥόδον* II, p. 22 Sp. = Geopon. XI, cap. 17.

---

36 etc.: *βεβαίωσις*. — Cornuf. I 10, 18. Cicero de inv. I 24, 34 post narrationem partitione interposita confirmandum et refutandum esse oratoribus praecipiunt. — Quint. II 4, 18: destruere — confirmare. — Nonnulla de hac *κατασκευῆς* significatione collegit C. Brandstätter in studiis graec. ad diem natal. H. Lipsi dedicatis, 1894, p. 153 sq.

23) Nec non Quintilianus II 4, 18: „narrationibus non inutiliter subiungitur opus destruendi confirmandique eas, quod *ἀνασκευὴ* et *κατασκευὴ* vocatur".

24) Exempli gratia II, p. 93, 24 Sp.: *ἔπειτα δὲ καὶ εἰ δυνατὸν ὑποθοίμεθα τὸ πρᾶγμα, λεκτέον ὅτι ἀπίθανόν ἐστιν· εἰ δὲ καὶ πιθανόν ἐστι, σκεψόμεθα εἰ ψευδές ἐστιν· εἰ δὲ ἀληθὲς φανείη, ἑξῆς ζητήσομεν, εἰ ἐλλείπει τι ἢ πλεονάζει· ἔπειτα δὲ ὅτι μάχεται κατὰ τὴν διήγησιν αὐτὸς ἑαυτῷ ὁ συγγραφεύς κτλ.*

25) II, p. 95, 8 Sp. Palaephati fabulae a Theone commemoratae sunt: Centauri (cap. 1) — Diomedes (cap. 4) — Actaeo (cap. 8) — Medea (cap. 44). Cf. Schrader, de Palaephato, Diss. Berol. 1894. — Qui locus ad philosophiam magistri cognoscendam gravissimus est.

II. Plurimas fabellas apud Libanium legimus: ed. Reiske IV, p. 855: *Δηιάνειρα* I. *῾Υάκινθος*. *᾿Αλφειός* I.

ibid. p. 1099 sqq.:

1. *῞Ηφαιστος*.
2. *᾿Ακαλανθίς*.
3. *Καπανεύς*.
4. *᾿Αδράστεια*.
5. *Πολυκράτης*.
6. *Καλλιστώ*.
7. *Σιμωνίδης*.
8. *Νεοπτόλεμος*.
9. *῎Αλκηστις*.
10. *Κανδαύλης*.
11. *Δάφνη*.
12. *Πρόκνη* I.
13. „ II.
14. *Μαρσύας*.
15. *Πασιφάη* I.
16. „ II = Nicol. p. 307.
17. *῾Ηρακλῆς* I.
18. „ II.
19. *Λητώ*.
20. *᾿Αλεκτρυών*.
21. *Πάρις*.
22. *Δαναός*.
23. *᾿Ικάριος*.
24. *᾿Αρίων*.
25. *᾿Αλφειός* II.
26. *Δηιάνειρα* II.
27. *Πίτυς* I.
28. „ II = Nicol. 8 = Geop. XI 10.
29. *᾿Αταλάντη* I.
30. „ II = Nic. 10.
31. *Κηφεύς* I.
32. „ II = Nicol. 6.
33. *῾Ρηνός*.
34. *᾿Αλωάδαι* = Sever. 6.
35. *᾿Ενιπεύς*.
36. *Δανάη*.

Omnes narrationes praeter 5. 7. 10 Westermannus ex Reiskio in appendicem suam narrationum transtulit (scriptores poeticae historiae graec. Brunsvigae 1843, p. 359 sqq).

Allatius, qui in ‘excerptis variis’ etc. Romae 1641 haec *διηγήματα* primus edidit (e codice Barberino), tres illas fabellas apud Reiskium a ceteris secretas reliquis ita subiungit (numeris utor Reiskianis):

24. *᾿Αρίων*.
῾Υάκινθος.
᾿Αλφειός I.
25. *᾿Αλφειός* II.
Δηιάνειρα I.
26. *Δηιάνειρα* II.

Agamemnonis fabulam e codice Matritensi ψ IV 12 primus Foersterus publici iuris fecit in nunt. Acad. Berol. 1885, p. 917. Qui vir doctissimus me codices Libaniarum fabu-

larum docuit eiusque praeclari benignitati atque liberalitati lectiones debeo varias, quas de nonnullis locis mecum communicavit. Sunt autem hi codices:

V(aticanus no. 305) codicum archetypus, jam ab Herchero retractatus (cf. Hermae vol. II, p. 148 sqq.), complexus est omnes fabulas.

In Hyacintho, Alpheo I, Deianira I recensendis praeterea adhibendi sunt:

P = Parisinus 2918 saec. XIV.
A^1 = Vatican. 16.
I^1 = Vindobon. phil. 259.
L = Laurent. 58, 2.
B^1 = Barberin. 351.

In Pinus historia no. 27 praeterea cod. Escurial. Ψ IV 12 = E aliquid valet — Candaulis Alectryonisque narrationes (no. 10. 20) sub Gregori Cypri nomine exhibet et Vindobonensis phil. 195 = V^1, cuius lectiones varias ipse contuli.

Vindobon. phil. 195. Nessel, catalogus IV, p. 110: „cod. ms. philosoph. et philolog. Graecus, est chartaceus antiquus et optimae notae, in quarto; sed passim lacerus, constatque nunc foliis 264, olim ab Augerio de Busbecke comparatus Constantinopoli." — Est cod. miscell. haud eadem manu scriptus.

III. Nicolai Sophistae narrationes exstant XII, a Walzio (Rhet. Gr. I, p. 269 sqq.) e P(arisino 2918) prolatae.

1. *Λαοδίκη.*
2. *Τιταρήσιος.*
3. *Ἐλαία.*
4. *Λίβανος.*
5. *Κισσός.*
6. *Κηφεύς.*
7. *Ἀρίων.*
8. *Πίτυς.*
9. *Πύραμος καὶ Θίσβη.*
10. *Ἀταλάντη.*
11. *Πενθεσίλεια.*
12. *Κυπάρισσοι.*

Harlesio auctore (cf. Walz I, p. 262) codices sunt Parisinus 2918 a Walzio adhibitus, et Bodleiani. Bodleiani mss., quos Wheeler, humanissimus vir, in usum meum contulit, sunt hi:

B(aroccianus 131) a Coxe, cat. codd. mss. bibl. Bodl I ita descriptus: „cod. bombycinus in quarto maiore saec. XIV, haud eadem manu scriptus, madore aliquantum corruptus". Complectitur ms. varia; scriptura siglis frequentissimis con-

tracta est. Nicolai *διηγήματα* habet inde a fol. 364 [a]. — Omittuntur fabulae 6. 9. 10. 11.

J = cod. Bodl. 2483 (Auct. J 1. 6), de quo Coxe eodem loco dicit: „cod. chart. in folio ff. 143. saec. XVI ineuntis.“ — Litterae sunt clarissimae. *διηγήματα* incipiunt a fol. 174.

B omnium est praestantissimus codex:

		P u. J plerumque consentiunt.	B meliora praebet:
Wa. p. 269,	7.	*γῆν* P J.	*γῇ* B Wa.
	10.	*Τιταρισίου* P J B.	
	12.	*οὐ* om. P J B.	
	13.	*ἀποϱὼξ* P J.	*ἀποϱϱὼξ* B Wa.
p. 270,	4.	*θαλῶ* P, *θαλω* J.	*θαλλῶ* B.
	16.	*τῷ* P, *τω* J.	*τὸ* B Wa.
	18.	*Χασιέπειαν* P J.	haec fabula in B vacat.
	20.	*Νηϱιΐδας* P J.	
p. 271,	1.	*Μυθημναῖος* P J.	*Μηθυμναῖος* B Wa.
	8.	*πεϱὶ* PJB.	
	19.	*θαλῷ* P Wa, *θαλω* J.	*θαλλῶ* B.
	26.	*γεγονὸς* P J.	*γεγονὼς* B Wa.
p. 272,	7.	*τῶν μήλων συνέλεεν* a man. [II] *συνέλεγεν* corr. P [*τῶν μηλῶν συνέλεγεν*].	*τὰ μῆλα συνέλεγεν* B Wa.

Discedit J a codice P:

Wa. p. 269,	6.	*διαστᾶσα* B P Wa.	*διαστᾶσαν* J.
p. 270,	6.	*Ἀσσύϱιον* J Wa.	*ἀσύϱιον* P B.
	8.	*αὐτὸ* P B Wa.	*αὐτῶ* J.
		δυσεβεῖς P.	*δυσσεβεῖς* B J Wa.
	18.	*Κηφεὺς* P Wa.	*Κυφεὺς* J.
	19.	*ᾗ* P Wa.	*ἤ* J.
p. 271,	1.	*κιθάϱας* P Wa.	*κιθάϱαν* B J.
		ἀσκεῖτο P Wa.	*ἠσκεῖτο* B J.
	10.	*ἔσωσε* P B Wa.	*ἐσωσεν* J.
	13.	*Πᾶν* P Wa.	*πάν* B J.
	14.	*Πᾶνα* P B Wa.	*πάνα* J.
	15.	*ζηλοτυπεῖ* P Wa.	*ζηλοτυπῶν* B *ζηλοτυποῖ* J
p. 272,	1.	*Οἰνέως* P Wa.	*οἰνέος* J.
	15.	*Ἐτεοκλέους* P Wa.	*ἐτεόκλου* B J.

Praeterea Harlesius enumerat:

1) codicem Langbaeni, cui curam non adhibui. Est enim, ut Wheeler me docuit, saeculi XVII, ex J et B descriptus.

2) codicem Th. Galei, nunc in Cantabrigensi Trinitatis collegii bibliotheca asservatum, quem modo fabulas bestiarum Nicolai exhibere Th. Sinker, vir d., me monuit.

P(arisinum 2918) Lebègue v. d. in usum meum inspexit; graviora discrimina jam Walzius notavit. Fortasse adnotandum est: Wa. p. 271, 1: *ἠσκεῖτο* P. de eodem codice cf. Omont, catalogue des mss. grecs de la biblioth nat. = medic. Reg. 2762 no. 32. 1409. Cf. Omont, catalogue des mss. grecs de Fontainebleau etc.

IV. Deinde Severi Alexandrini sunt narrationes VI primum ab Iriarto in bibl. Matrit. codd. gr., p. 462 sq. editae, ex quo iteravit Walzius rhet. Gr. I, p. 537 sqq.

1. *Ἴον* = Geopon. cap. 22.	4. *Ἀρίων* = Nicol. 7.
2. *Ὑάκινθος*.	5. *Ἴκαρος*.
3. *Νάρκισσος* = Geop. cap. 24.	6. *Ἀλωάδαι* = Liban. 34.

Quae inter Iriartum et Walzium ab eo neglecta gravia discrepant, haec sunt:

Wa. p. 538,	10. *ὁ*.	Ir.	*ὡς*.
	21. adnot. falsa.	„	*μεθυμναῖος*.
Wa. p. 539,	12. *ἴσα*.	Ir.	*ἶσα*.
	15. *ἀνήεσαν*.	„	*ἀνῆεσαν*.
	18. *ἠλλάξαντο*.	„	*ἠλάξαντο*.

Westermannus, qui Walzium exscripsit (in appendice), ne inspexit quidem Iriartum! Omisit enim discrimen *ὁ* et *ὡς* gravissimum (Wa. p. 538, 10).

Codicem Iriarti Matritensem retractandum non curavi; sed etiam in Mediolanensi codice auctore Fabricio et Montefalconio eae narrationes exstant, quas Mercati v. d. summo studio atque liberalitate in usum meum excussit.

A(mbrosianus G, 69 sup.) chartaceus 0,30 × 0,21 ff. 347, circa medium saec. XV scriptus est miscellaneus.

	A.		Ir.	
	melior.	deterior.	melior.	deterior.
p. 537, 5.		γεγονὼς	γεγονὸς	
12.	γέγονεν ἡ γυνὴ			γέγονε γηγενῆ
p. 538, 10.	ὡς		ὡς [ὃ Wa.]	
25.		ἀνεβάλετο	ἀνεβάλλετο	
p. 539, 1.		φήσαντος	φύσαντος	
7.	μετέωρος			μετήωρος
8.		διατήξαντος om.		

V. In Geoponicorum corpore narrationes XI e rhetorum libris petitas legimus, quas inter saecula VI—X in opus receptas esse existimamus. Duo enim fuerunt recensiones corporis Geoponicorum: vetustior a Basso saec. VI composita, ex qua versio Syriaca nuper reperta fluxit, fabellas non exhibuisse videtur; omittuntur enim eae in versione Syriaca. Recentiorem circa a. 950 sub Constantino Porphyrogenneto coactam manibus tenemus. Cf. Krumbacher, Byzantin. Litteraturgesch.[2]. p. 261.

Inveniuntur fabulae in libro undecimo hae:

cap. 1. *Ἐλαία* etiam in libr. IX 1.
„ 2. *Δάφνη* = Schol. A 14.
„ 4. *Κυπάρισσος* = Nicol. 12.
„ 6. *Μυρσίνη*.
„ 10. *Πίτυς* = Nicol. 8.
„ 15. *Δενδρολίβανος* = Nicol. 4.
„ 17. *Ῥόδον* = Aphthonius.
„ 19. *Κρίνον*.
„ 22. *Ἴον* = Sever. 1.
„ 24. *Νάρκισσος* = Sever. 3.
„ 29. *Κιττός* = Nicol. 5.

In Myrsinae quoque fabula auctor non suus ac proprius, sed Olivam Nicolai secutus est. In ʻCrinoʼ enarrationes eorum, quae in astra relata sunt, adiit. — Editione usus sum Beckhi, quocum in universum facio.

VI. In Doxopatrae ad Aphthonium scholiis insunt narrationes:

Φαέθων, Δηιάνειρα, Πασιφάη (Walz, Rh. Gr. II, p. 202).

VII. Jam exstant narrationes XIV Nicephori Basiliacis, hominis saec. XII (cf. Krumbacher, Byzantin. Litteraturgesch. ². p. 473) primum ab Allatio in ʿexcerptis variisʾ editae.

Nicephori hae sunt narrationes:

1. *Ἀχιλλεύς.*
2. *Μύρρα.*
3. *Μίδας.*
4. *Ὀδυσσεύς.*
5. *Δαίδαλος.*
6. *Πασιφάη.*
7. *Ἴκαρος.*
8. *ἅλωσις Τροίας.*
9. *Θάμυρις.*
10. *Δανάη.*
11. *Ἡρακλῆς.*
12. *Πλάτανος.*
13. *Ἀλωάδαι.*
14. *Νάρκισσος.*
15. *Πολύδωρος.*

Ex Allatio Patusa in encyclopaed. philol I, p. 387 sqq. Venetiis 1710 ad verbum fabulas 1. 3. 4. 7. 11. 14. 15 exscripsit. Omnes fabulas ex Allatio recepit Walz, Rh. Gr. I, p. 428 sqq., non nusquam Parisinis codd. adhibitis. Quos in usum meum benignissime contulit Lebègue, v. d. Sunt vero codices Parisini hi:

P(arisinus 2918) saec. XIV. de quo p. 11 dicimus.

P¹(arisinus 2720) saec. XVI (no. 2810 antiquioris biblioth. Fontainebl. catalogi numerus) continet fabulas 12. 1. 14. 5. 4.

De Barberino Allatii nihil habeo quod dicam.

VIII. Anonymi fabulam *κατὰ τὸν Πολύδωρον* e cod. Marciano 444 Walzius edidit I, p. 600.

IX. Ibidem (Wa. I, p. 552) inveniuntur fabulae II Georgi Pachymeris, saec. XIII (cf. Krumbacher², p. 288), e cod. Parisino 2982 a Walzio descriptae.

1. *Οδυσσεύς.*
2. *διήγ. τὸ κατὰ τὴν διακεκαυμένην ζώνην (Φαέθων).*

X. Eiusdem saeculi est Georgius Cyprius Patriarcha (cf. Krumbacher, p. 476), cuius ʿ*μῦθοι*ʾ e cod. Vindobon. phil. 195, fol. 90 sq. ipse exscripsi et contuli.

1. Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος, adhuc ineditum.
2. Ἀγαμέμνων (Ἰφιγενεία ἐν Αὐλίδι), adhuc ineditum.

Quas narrationes sub Georgi Cypri nomine fabulae Candaulis (= Liban. 10) et Alectryonis (= Liban. 20) subsequuntur. De Vindobon. cod. cf. supra. Reliquos codd. qui easdem enarrationes teste Krumbachero (p. 477) exhibent, inspicere non potui.

XI. Palaephati quoque fabulas, quae in fine libri 'de incredibilibus' leguntur, generi narrationum a nobis tractato tribuimus. Et sunt eae omnium fortasse vetustissimae, quae ceteris exemplo fuerunt (cf. praecipue Hyacinthum).

1. Ὑάκινθος.
2. Μαρσύας.
3. Φάων.
4. Λάδων (Δάφνη).
5. Ἥρα. (Κλέοβις καὶ Βίτων).

Praeterea vero in rhetorum scriptis multa indicia narrationum latent, quae in ultima huius commentationis parte diligentius persequi mihi proposui.

Hoc loco enumerare sufficiat narrationes e refutationibus petitas (sunt enim ἐν ἀνασκευῇ θέσεις), de quibus quod novus codicum apparatus criticus mihi praesto non est, vehementer doleo.

Eiusmodi narrationes sunt:

Δάφνη	Aphthonius II, p. 28 Sp.
Χρύσης	Libanius IV, p. 882 Rei.
Ἄλκηστις	Nicolaus I, p. 284 Wa.
Κένταυροι	„ I, p. 286.
Κανδαύλης	„ I, p. 287.
Πενθεσίλεια	„ I, p. 289.
Πασιφάη	Nicolaus I, p. 307.
Νιόβη	„ I, p. 310.
Μήδεια	„ I, p. 312.
Πλάτανος	Anonymus I, p. 609 Wa.
Ἀταλάντη	Niceph. Basil. I, p. 450 Wa.
Ἄδωνις	Georg. Pachym. I, p. 558 Wa.

II.

Fabvlarvm selectarvm editio.

SIGLA

Libanius: V = Vatican. 305.
P = Parisin. 2918.
A[1] = Vat. 16.
J[1] = Vindobon. phil. 259.
L = Laurent. 58, 2.
B[1] = Barber. 351.
E = Escurial. Ψ IV 12.
V[1] = Vindobon. phil. 195.

Nicolaus: P = Parisin. 2918.
B = Barrocc. cod. 131.
J = Oxon. no. 2453.

Severus: A = Ambros. G. 69 sup.

Nicephor. Basiliaces: P = Parisin. 2918.
P[1] = Parisin. 2720.

Georgius Cyprius: V[1] = Vindobon. phil. 195.

All. = Allatius, Excerpta varia Graecor. sophistarum ac rhetorum. Romae 1641.

Ir. = Iriartus, Bibl. reg. Matr. codd. gr. Matriti 1769.

Wa. = Walz, Rhetores Graeci.

Westerm. = Westermann, Scriptores poeticae historiae Graecae. Brunswigae 1843.

Ἀγαμέμνων.

1. Libanius. cod. Escur. Ψ IV 12, fol. 7 b.

Διήγημα τὸ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα.

Τῶν Ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι συνειλεγμένων Ἀγαμέμνων ἐν θήρᾳ τυχὼν ἐλάφου[a] *καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἔφη τὴν τέχνην ὑπεραίρειν τῷ ἔργῳ· λυπεῖ τὸ ῥῆμα τὴν θεόν, καὶ ἐμάχετο τῇ ἀναγωγῇ τὸ πνεῦμα, καὶ ὁ Κάλχας μηνύει τὴν αἰτίαν, ὡς ἡ Ἄρτεμις ταῦτα πράττοι διὰ τὸν κόμπον Ἀγαμέμνονος καὶ οὐ λήξει ποτὲ μὴ δεξαμένων αὐτῆς τῶν βωμῶν τὸ τῆς Ἰφιγενείας αἷμα. παῖς δὲ Ἀγαμέμνονος αὕτη. πείθεται ὁ πατὴρ καὶ ἄγει τὴν κόρην καὶ προσάγει τῷ βωμῷ καὶ καταθύσειν ἔμελλεν, ἔπειτα ἀντὶ τῆς θυγατρὸς ἐν χεροῖν ἔλαφον εἶχε τῆς Ἀρτέμιδος, οἶμαι, τὴν μὲν ἀφελομένης, τὴν δὲ ἀντιδούσης.*

a. *ἐλάφου* corr. Foerster, *ἐλάφους* cod.

2. Georgius Cyprius. cod. Vindobonensis phil. 195. fol. 90.

Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος, εἴ που διαπορεῖς, ὅπως Ἕλλην οὖσα ξενοκτόνος ἐγένετο, ὧδε γενέσθαι ἠκούσαμεν. ἤδη μὲν Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου τῇ[a] *τῆς Ἑλένης ἐπέχαιρεν ἁρπαγῇ. Ἕλληνες δὲ οὐκ ἠνείχοντο· ἀλλ᾽ ὕβριν τοῦτο τοῦ κοινοῦ γένους εἶναι*[b] *νομίσαντες δεῖν ἔγνωσαν ἐπὶ Τρῶας*[c] *στρατεύεσθαι, Ἀγαμέμνονα τὸν Ἀτρέως βασιλέα τοῦ στρατοῦ προελόμενοι. καὶ τοίνυν οὗτος παράδειγμα σπουδῆς καὶ προθυμίας τοῖς ἄλλοις διδοὺς πρῶτος ἐξορμᾷ τῆς πατρίδος καὶ εἰς Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας κατάγεται· ἔνθα καὶ εἰρημένον ἦν πάντας ἀθρόους γενέσθαι, ἵνα καὶ ἀθρόοι τοῖς πολεμίοις ἐντεῦθεν ἐμβάλωσι. διὸ καὶ χρόνος αὐτῷ τῇδε ἠνύετο. καὶ διατριβαί, ὡς εἰκός, ἐν τοῖς ἄλσεσιν ἦσαν καὶ περὶ θήραν σπουδή. καί ποτε ἔλαφον κινήσας ἀπὸ τόξου βάλλει, οὕτω δὲ εὔστοχα, ὡς μὴ μόνον αὐτῷ κατὰ νοῦν δόξαι τῇ βολῇ ταύτῃ νικῆσαι τὴν Ἄρτεμιν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ πρὸς τοὺς παρόντας τὸν κόμπον τολμῆσαι προενεγκεῖν καὶ κατὰ τῆς θεοῦ προδήλως νεανιεύσασθαι. ἐφ᾽ οἷς ἐκείνην μηνίσασαν πικρότατα μετιέναι τὸν ὑβριστήν. ἐπισχεῖν γὰρ τοὺς ἀνέμους καὶ πνέειν κωλῦσαι. καὶ ὡς οὐκ ἦν πλοῦς ἐντεῦθεν καὶ δυσχερῶς εἶχον οἱ Ἕλληνες ἄπρακτα πολὺν χρόνον τῷ λιμένι προσκα-*

θεζόμενοι [c], μάντεις ἠρώτων καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτοῖς οὐκ ἐπιπνέουσιν ἄνεμοι, λέγειν ἐξεβιάζοντο. παρ' ὧν δὴ καὶ μήνιμα θεῖον[d] μαθόντες εἶναι τὸ πρᾶγμα, Ἄρτεμιν δὲ τὴν μηνίσασαν, τῆς δὲ μήνιδος αἰτίαν τὴν Ἀγαμέμνονος ὑπερηφανίαν, μόνην δὲ ἀπαλλαγὴν καὶ ἐξίλασμα τὴν Ἰφιγενείας σφαγὴν παιδὸς οὔσης τοῦ ἐνυβρίσαντος, πείθουσι τὸν Ἀγαμέμνονα σπουδῇ τὴν παῖδα μεταπέμψασθαι καὶ θῦμα προσενεγκεῖν τῇ θεῷ. καὶ ὡς ἤδη ταῦτα ἦν καὶ γέγονεν ὁ πατὴρ πρὸς τῷ θῦσαι, οἶκτον λαβοῦσα τῆς κόρης ἡ Ἄρτεμις αὐτὴν μὲν ἀφαρπάζει καὶ εἰς Σκύθας μεθίστησιν, ἔλαφον δὲ ἀντιδίδωσι. δι' ἧς καὶ τελεσθείσης ἱκανῶς τῆς θυσίας Ἕλληνες μὲν ἀνήγοντο ἀνέμων αὐτοῖς ἐπιόντων καὶ κατ' Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν ἄλλων Τρώων ἀπέπλεον, Ἰφιγένειαν δὲ Ἄρτεμις τῆς τε σφαγῆς καὶ τῆς ἄλλης ἀπανθρωπίας τῶν Ἑλλήνων ἀναμιμνήσκουσα πρός τε τὸ κατὰ πάντων ἠρέθισε μῖσος καὶ ξενοκτονεῖν ἐξεπαίδευσεν.

a. τῇ iota subscr. semper om. | **b.** Τρώας cod. | **c.** προς]σ add. man. II. | **d.** θεῖον Maass, οἷον cod.

Testimonia: Cypriorum argumentum, cf. Proclum, Hyg. fab. 98. Serv. Aen. II 116 = Hyg. fab. 261. — Nonn. ad Greg. Nar. orat. in laud. Basil. ed. Creuzer, Meletemata I. 1817, p. 70. — Varias fabulae formas praebet Tzetzes Lyc. 183. — De hospiticidio: Nonn. ad Greg. Naz. inv., p. 130 ed. Montagu. [= p. 386 Westerm.] id. p. 146.

Libanius quamquam in universum e Cypriis pendet (Proclus) vel e Sophoclis Iphigenia (Apollod. epit. 3, 21. Hyg. fab. 98, cf. Lange, de nexu etc., p. 49), tamen omittit priorem Graecorum commorationem et consilium legationemque Ulixis, fortasse ut narrationem redderet concinnam neu argumentum ipsum distraheret. Suo more Tauricum nomen omisit. — Serv. Aen. II 116 et Hyg. fab. 261 ad Pacuvi Dulorestem redeunt (Welcker, Gr. Trag., p. 1179 sqq.), qua in fabula Agamemno ignarus cervam occidit. — Iphigeniae hospiticidium apud Christianos scriptores erat clarum antiquae crudelitatis exemplum.

Ἀλωάδαι. I.

Libanius διήγ. 34 = Westermann p. 361.	Severus διήγ. 6.	Anonym. in refutatione (I, p. 609, 21 sq. Wa.)
Περὶ τῶν Ἀλωαδῶν καὶ περὶ Ἐλάτης.	*Τὸ κατὰ Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην.*	
Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Ἀλωέως μὲν γεγόνασι παῖδες,	*Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Ἀλωέως* [a] *προῆλθον,*	*Τὼ τοῦ Ἀλωέως παῖδε ἀνελθεῖν εἰς οὐρανοὺς ἐβουλεύσαντο.*
ἀδελφὰ δὲ εἶχον μετὰ τῶν βουλευμάτων τὰ σώματα·	*ἴσα καὶ φρονήματα καὶ μέτρον ἓν σώματος ἔχοντες·*	
παραπλησίως γὰρ [a] *τῷ μεγέθει φρονοῦντες τοῦ σώματος βατὸν ἑαυτοῖς τὸν οὐρανὸν κατεσκεύαζον.*	*μεγέθει γὰρ διαφέροντες σώματος βατὸν ἑαυτοῖς τὸν οὐρανὸν κατεσκεύαζον*	
καὶ θέντες ὄρος ἐπ᾽ ὄρει προϊέναι μὲν ἐπειρῶντο παρὰ τοὺς κρείττονας,	*καὶ ὄρος ἐπ᾽ ὄρει θέντες ἀνῄεσαν·*	*καὶ ὄρη συνθέντε καὶ ἀνάβαθρα ποιήσαντε ἀνέρχεσθαι ἐπεχείρησαν,*
	χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις	
ἀνακόπτει δὲ αὐτοὺς τῶν ἐγχειρημάτων ὁ Ζεὺς σκηπτῷ κατείργων τὸ πρὸς αὐτῶν μελετώμενον.	*ὁ Ζεὺς ἑνὶ κεραυνῷ τὴν ἐπιχείρησιν ἔπαυσε·*	*ἀλλ᾽ ὁ θεὸς αὐτοὺς ἄνωθεν κεραυνοῖ.*
Ἐλάτη δὲ ἡ τούτων ἀδελφὴ παραπλησίως [b] *μὲν ὑπῆρχε τὸ μέγεθος,*		*τῶν δὲ τεθνηκότων ἡ ἀδελφὴ θρηνοῦσα οὐκ ἔληγε καὶ τὸ πάθος*
δακρύουσα δὲ τὸ συμβὰν δένδρου [c] *φύσιν*	*δακρύουσα δὲ τὸ πάθος ἡ ἀδελφὴ δένδρου φύσιν*	*οὐχ ὑπομένουσα αἰτεῖ τὸν θεὸν εἰς φυτοῦ φύσιν μεταβαλεῖν. τοῦ δὲ κα-*

ἠλλάξατο καὶ μεταβαλοῦσα τὴν φύσιν μένει τὸ μέγεθος, ὡς ἐτύγχανε πρότερον· ὅθεν τὸ ἔπος τὴν ἐλάτην οὐρανομήκη προσεῖπεν.

a. γὰρ corr. Maass: δὲ codd. Libani enim tradita verba eandem sententiam bis exprimerent. | b. παραπλησίως V, παραπλησία Rei. | c. δένδρου V, δένδρῳ Rei.

ἠλλάξατο καὶ μεταβαλοῦσα τὴν φύσιν τὸ μέγεθος οἷα γέγονεν ἔμεινεν· ὅθεν ἡ ποίησις οὐρανομήκη τὴν ἐλάτην προσηγόρευεν [b].

a. Ἀλωέως] Ἀλωέος A, Ir, Wa. | b. προσηγόρευεν Schubart, προσήγαγεν A, Ir, Wa.

Subsequitur fabula Nicephori.

τανεύσαντος εἰς τὴν πλάτανον, ἣν ὁρῶμεν, φυτὸν μεταβάλλει ἡ κόρη.

καὶ ἅπερ μὲν τοῖς ποιηταῖς ἐτερατολογήθη, τοιαῦτα κτλ.

Ἀλωάδαι. II.

Nicephor. διήγ. 13 = I, p. 439 Wa. *Τὸ κατὰ τοὺς Ἀλωείδας* [a].

Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην Ἀλωεὺς παῖδας ηὐτύχησε, τὴν ἰσχὺν [b] ὑπερφυεῖς, τὴν ἡλικίαν ὑπερνεφεῖς. ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι καὶ μείζω τῆς φύσεως φρονεῖν οὐκ ᾐσχύνοντο. μικρὸν ἡγοῦντο κρατεῖν ἀνθρώπων καὶ τηλικούτων σωμάτων ἀνάξιον. ἐπὶ τοὺς θεοὺς τὴν τόλμαν μετάγουσιν. ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀποχρῶνται τῇ ῥώμῃ καὶ τῷ μεγέθει. ἤδη κινοῦσι τὰ ἀκίνητα. ὅλα ὄρη ὄρεσιν ἐπεγείρουσι [c] καὶ τὴν εἰς θεοὺς πολιορκίαν ἐπισκευάζονται. ἀλλὰ κινεῖ τοὺς πρηστῆρας ὁ Ζεύς. καὶ θνητὴν λαχόντες φύσιν μηκέτι κατεπαίρεσθαι τῶν θεῶν ἐπαιδεύοντο. ζηλοῖ τὸν ἀδελφὸν Δία καὶ Πλούτων, καὶ γενομένους ἐν Ἅιδου κολάζει μεγάλους γῦπας μεγάλοις σώμασιν ἐπιστήσας, οἳ καὶ τὰ τούτων σπλάγχνα πλέον τοῖς ῥάμφεσιν ὑπορύττουσιν, ἤπερ ἐκεῖνοι πάλαι τὴν Ὄσσαν. τοσοῦτον Ἀλωεῖδαι σωμάτων ἀλόγου μεγέθους ἀπώναντο, ὅσον ἐπὶ γῆς μὲν πολλὴ [d] γενέσθαι σποδός, ὑπὸ γῆν δὲ μεγάλη τράπεζα κεῖσθαι τοῖς τοῦ Πλούτωνος δαιτυμόσιν.

Adnot.: hanc fabulam om. P^1 Pat. | **a.** *Ἀλωάδας* Wa. | **b.** *ἰσχὺν*] *φύσιν* P. | **c.** *ἐπεγείρουσι*] *ἐπαγείρουσι* malim, quamquam hanc vocem non nisi apud Homerum legere videmur, ut *ἀπώναντο* rarissimum in sermone pedestri. | **d.** *πολλὴ* Maass, *πολλῆς* rell.

Fontes et testimonia: Odyss. λ 305 sqq. de Aloidis. — Odyss. ε 239 de Pinu. — Anonymi confirmatio I 612 Wa. — commemorantur apud Dio. Chrysost. II, p. 170, 23; 291, 11 Arnim. — Themistium or. 2., p. 43, 18 Dind. or. VI p. 94, 13 Dind. — Maxim. Tyr. diss. XVIII, p. 70, 45 Dübn. Aliter atque rhetores mythographi: Apollod. I 53 Wag. Hyg. fab. 28. Serv. Ae. VI 582. — Lact. ad Stat. Theb. X 850.

De Aloidarum patre, morte, sorore alii alia referunt; de patre:

1) patrem esse Aloeum tradunt Il. *E* 386, rhetores, Lact. ad Stat. Theb. X 850.
2) Aloei uxorem a Neptuno compressam esse referunt: Odyss. λ 305 sq. Hesiod. (Schol. Apoll. Rh. I 482) Apollod. I 54. Hyg. fab. 28. Serv. Ae. VI 582.

3) Terrigenas vocat eos Eratosthenes (Schol. Apoll. Rh. I 482).

de morte: fulmine Iovis eos ictos esse legimus apud rhetores et in Lact. Stat. Theb. X 850. — Ab Apolline vel Diana aut ab utroque eos Naxi interfectos esse tradunt: Odyss. λ 305. Apollod. Hyg. Serv.

de sorore nihil nisi apud oratores et Eustathium ad E 560 legimus. — Quae Apollodorus, Hyginus, Servius de corporum mensura dicunt, rhetores omittunt. Quibus e momentis rhetores alio usos esse fonte atque Apollodorum, Hyginum, Servium putamus. — Ex Elatae 'οὐρανομήκη' Odyss. ε 239 cognomine rhetores fortasse ipsi Aloidarum sororem eam esse in arborem mutatam sibi finxerunt.

Sua ac propria refert Nicephorus, cum in tartaro eos Promethea poena cruciari eorumque sororem mutatam esse in platanum narrat. Cf. *Πλάτανοι*.

Ἀρίων.

Nicolaus διήγ. 7.

Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος [a] πρὸς κιθάραν [b] ἠσκεῖτο [c] τὴν τέχνην. Περιάνδρῳ δὲ τῷ τυράννῳ συνὼν εἰς ἐργασίαν ἀπέπλει χρημάτων καὶ Κορινθίας νεὼς ἐπιβὰς εἰς Ἰταλίαν ἀπῆρεν· ἐπανιὼν δὲ αὖθις ἐξ Ἰταλίας ἐπὶ τὴν Κόρινθον ἐκ τῶν πλεόντων ἐπιβουλεύεται καὶ τὴν ἐπιβουλὴν θεωρῶν ἐδεῖτο τῶν ναυτῶν ἀναβάλλεσθαι θανάτου προοίμιον· καὶ οἱ μὲν εἴασαν, ὁ δὲ ᾖδε· δελφὶς δέ τις ἀκούων περιεσκίρτα τὴν ναῦν· καὶ παρὰ [d] τῶν πλεόντων ἐκβαλλόμενον τὸν Ἀρίονα φέρων ἐπὶ νώτου ἐπὶ τὸ Ταίναρον ἔσωσε καὶ νῦν ἐκεῖσε χαλκοῦς Ἀρίων καθέστηκεν ἐπὶ χαλκοῦ δελφῖνος ὀχούμενος, σῴζων εἰκόνι τὸ γεγονός.

Severus διήγ. 4.

Διήγημα τὸ κατὰ τὸν Ἀρίονα [a] ἱστορικόν [b].

Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος πρὸς κιθάρας ἠσκεῖτο τέχνην. Περιάνδρῳ δὲ τυράννῳ συνὼν εἰς Ἰταλίαν ἀπέπλει· ὁρμώμενος δὲ ἐκ Τάραντος νεὼς μὲν Κορινθίας ἐπέβη, παρὰ δὲ τῶν συμπλεόντων ἐπιβουλὴν ὑφιστάμενος ἀνεβάλετό [c] τι τῆς μουσικῆς. καὶ δελφὶν τῷ μέλει κατακηλούμενος παρασκιρτᾷ τὴν ναῦν [d]· καὶ κατὰ τοῦ πελάγους ἐκριφέντα [e] τὸν Ἀρίονα φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων ἐξέσωσε· καὶ νῦν περὶ [f] τὸ [g] Ταίναρον Ἀρίων ἕστηκεν ἐπὶ χαλκοῦ δελφῖνος σχήματος τῆς πάλαι τύχης σῴζων ὑπόμνημα.

Libanius διήγ. 24.

Περὶ Ἀρίονος [a].

Ὁ Ἀρίων Μηθυμναῖος ὢν ἐκ Μηθύμνης ἔπλευσεν εἰς Κόρινθον. καὶ δεικνὺς αὐτόθι τὴν τέχνην ηὐδοκίμει [b]. βουλόμενος δὲ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι λαμπρὸς ἔπλευσε κἀκεῖσε, καὶ αὖθις εὐδοκιμεῖ. γενομένων δὲ αὐτῷ χρημάτων μεγάλων νεὼς ἐπιβὰς Κορινθίας εἰς Κόρινθον ἐπαναπλεῖ. καὶ οἱ ναῦται τῶν χρημάτων ἐρασθέντες κτείνειν ἐπεχείρουν. ὡς δὲ ἀφιστάμενος αὐτοῖς τῶν χρημάτων ἐπὶ τῷ σῴζεσθαι οὐκ ἔπειθε, δευτέρας δεῖται συγχωρήσεως στῆναι ἐν τῇ σκευῇ καὶ ᾆσαι καὶ ἐκπηδῆσαι [c] εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος. καὶ οἱ μὲν ἐπέτρεψαν, ὁ δὲ ᾖσε καὶ ἐξεπήδησεν. δελφὶς δὲ αὐτὸν ὑποθεὶς τῷ κιθαρῳδῷ πρὸς Ταίναρον ἐξεκόμισεν.

a. Μεθημναῖος P. I. | b. κιθάρας Wa. | c. ἀσκεῖτο Wa. | d. παρὰ] περὶ codd. παρὰ Wa.

a. Ἀρίονα A, Wa. | b. ἱστορικόν add. A. | c. ἀνεβάλλετό Ir, Wa. | d. τῇ(ῇ)ν ναῦν (νηὶ): corr. ut videtur a man. I. | e. ἐκριφθέντα Ir, Wa. | f. περὶ corr. Maass, παρὰ rell. | g. τὸν Ir. Wa.

a. Ἀρίονος Rei. | b. εὐδοκίμει V. Rei. ηὐδοκίμει Westerm. | c. ἐκπηδῆσαι conj. Hercher, Hermes 2, 148. -ήσειν V.

Fontes et testimonia: Herodot I 23 sq.

Hygin. (Robert, Eratosthenis catasterism., p. 212). cod. Strozzianus.

Quidam autem dicunt esse Orionem Methymnaeum, et cum esset arte citharae potens, rex Corinthorum, Pyrantus nomine, eum dilexit. Qui cum a rege petisset, ut civitates arte sua inlustraret, et magnum patrimonium acquisisset, conserserunt famuli cum nautis, ut eum interficerent.

quem cum vellent interficere, petit ab eis ut ante decantaret. cum autem citharae sonus cum voce eius audiretur, delphini circa navem venerunt. ille super unum ex his se praecipitavit, qui eum sublatum Corintho ad regem Pyrantum detulit. Delphinus subductis per aestum aquis exanimatus est etc.

cod. Frisingensis. fab. 194.

Arion Methymnaeus cum esset arte citharae potens, rex Pyranthus Corinthius eum dilexit; qui cum a rege petiisset per civitatem artem suam inlustrare et magnum patrimonium acquisisset, consenserunt famuli cum nautis, ut eum interficerent. cui Apollo in quietem venit eique dixit, ut ornatu suo et corona decantaret et eis se traderet, qui ei praesidio venissent.

quem cum famuli et nautae vellent interficere, petit ab eis ut ante decantaret. cum autem citharae sonus et vox eius audiretur, delphini circa navem venerunt. quibus ille visis se praecipitavit. qui eum sublatum attulerunt Corinthum ad regem Pyranthum etc.

Plutarch VII sapient. conviv. 18, p. 191 Dübn.: secundum Herodotum historiam enarrat. — Schol. in Opp. Halieut. V, p. 369a 38 ed. Didot. — Hermog. progymn. II, p. 9, 8 Sp.: *Περὶ ἀνασκευῆς: ἐκ τοῦ ἀπιθάνου, ἀπίθανον ἦν τὸν Ἀρίονα ἐν κακοῖς ὄντα βουλευθῆναι ᾆσαι. ἐκ τοῦ ἀδυνάτου, ἀδύνατον ἦν τὸν Ἀρίονα ἐπὶ δελφῖνος σωθῆναι.* — Menand. *Περὶ ἐπιδ.* III, p. 443 Sp.: *ὁ δὲ [Ἀρίων] τὸ Τυρρηνικὸν ἔπλευσεν ἐπὶ δελφῖνος ὀχούμενος.*

Vulgarem fabulae recensionem a Nicolao et Severo traditam — nec non Libanius ab ea pendet — ad unum recurrere exemplar ex Herodoto excerptum consentaneum est. Hyginum quoque, cuius duplex exstat recensio, ad illud exemplar redire cognoscimus. Nicolaus et Severus fortasse magis ad exemplar sese adplicuerunt quam Libanius (*πρὸς κιθάραν ἠσκεῖτο τὴν τέχνην. Περιάνδρῳ δὲ τῷ τυράννῳ συνὼν* = Arion Methymnaeus cum esset citharae potens, rex Pyranthus Corinthius eum dilexit). Quae hi scriptores omittunt, Libanius exhibet: *καὶ δεικνὺς αὐτόθι τὴν τέχνην ηὐδοκίμει. βουλόμενος δὲ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι λαμπρός* = qui cum a rege petiisset, per civitatem artem suam inlustrare ... In hac igitur fabula rhetores faciunt cum Hygino contra Herodotum.

Hermog. II, p. 9, 8 Sp. exempl. refutationis comm.

Ἀταλάντη

Ἀταλάντη.

Libanius *διήγ.* 29.

Περὶ Ἀταλάντης.

Πολλοὶ μὲν ἔκειντο μνηστῆρες
ὑπὸ Ἀταλάντης ἡττηθέντες
ποδωκείᾳ τῆς κόρης — ἔδει γὰρ ἡττώμενον μὲν [a] *ἀποθανεῖν, νικῶντα* [b] *δὲ γαμεῖν —*
Ἱππομένης δὲ ταύτης ἐπιθυμῶν,
δεδιὼς δὲ τὸν κίνδυνον
δεῖται τῆς Ἀφροδίτης συμπρᾶξαι.
ἡ δὲ ἔδωκε τὰ χρυσᾶ μῆλα καὶ εἶπεν, ὃ χρὴ
ποιεῖν ἐν τῷ δρόμῳ· ὡς οὖν

Nicolaus *διήγ.* 10 = Libanius *διήγ.* 30.

Ἀταλάντην τὴν Σχοινέως [a] *ἔχειν μὲν ἐπόθουν πολλοί,*
Ἱππομένης δὲ παρ᾽ ἑτέρους ἀπείληφε [b]. *μνωμένων γὰρ τὴν κόρην πολλῶν* [c] *ἆθλον* [d] *ἑαυτὴν ἡ παῖς παρετίθει* [e] *τοῖς νικῶσιν εἰς δρόμον* [f]· *καὶ πάντων* [g] *ἀπολειπομένων τὸ τάχος*
Ἀφροδίτην Ἱππομένης εὕρατο σύμμαχον [h],
καὶ μῆλα χρυσᾶ παρ᾽ [i] *ἐκείνης λαβὼν*
ἠφίει [k] *παρὰ τὸ στάδιον.*

ἔθεον, ὁπότε πλησίον ἡ κόρη γένοιτο, μῆλον ἠφίει·	
ἡ δὲ ἐθαύμαζέ τε καὶ ὑπολειπομένη τὸ μῆλον ἀνῃρεῖτο·	*καὶ ἡ μὲν τὰ*[l] *μῆλα συνέλεγεν,*
ἐγγιζούσης δὲ πάλιν τὸ αὐτὸ ἐδρᾶτο.	*ὁ δὲ παρῄει συλλέγουσαν*
καὶ διὰ τοιοῦδε σοφίσματος Ἀταλάντη μὲν εἶχε τὰ μῆλα, Ἱππομένης δὲ Ἀταλάντην.	*καὶ τέχνῃ μᾶλλον ἢ ῥώμῃ τὸν Ἀταλάντης ἐκτήσατο*[m] *γάμον.*

a. *μὲν* exhibet V, om. Rei. | **b.** *νικῶντα* exhibet V, *νικῶντας* Rei.

fabula deest in B.

a. *Σχοινέως*] *οἰνέως* J. | **b.** *ἀπειλήφε*] *ἀπει. μνωμ. γ. τὴν κόρην* om. V, Rei. | **c.** *πολλῶν*] *πολλοὺς* V, Rei. | **d.** post *ἆθλον*, exhib. *δὲ* V, Rei. | **e.** *περιετίθει* V, Rei. | **f.** *δρόμον κ. π. ἀπολ.* om. Rei. sed scrips. *εἰς Ἱππομένους τὸ τάχος κτλ.* | **g.** *παντὸς ἀπολειπομένου* V. | **h.** *σύμπονον* V, Rei. | **i.** *παρ᾽ ἐκείνης λαβὼν* V, om. Rei. | **k.** *ἠφίει παρὰ*] *ἔφερε παρὰ* V lect. inc. *ῥίπτει ἐπὶ* Rei. | **l.** *τῶν μήλων* J, P. | **m.** *γάμον ἐκτήσατο* V Rei.

Fontes et testimonia: Quamquam Atalantae Hippomenisque in leones transfigurationem hi rhetores silentio praetermittunt, tamen eos Hesiodei carminis argumento usos esse censemus; ad quod Robertus (Hermes 22, p. 447 sq.) scholium Theocriteum reduxit (ad. III 40):

ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθείς, Ἀφροδίτης συνεργούσης, ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν ἢ περιγενόμενον δρόμῳ λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου τῷ δρόμῳ ἔρριπτεν ἑκάστου αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφάσθη εἰς λέοντα ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. idem Servius ad Verg. Aen. III 113.

Ovid. met. X 560 sqq. eodem modo historiam narrat, nisi quod Hippomenis patrem fuisse Onchestium Megareum tradit. Item Hyg. fab. 185.

Nicephorus Basiliaces, Walz I 450: *Ἀνασκευή, ὅτι οὐκ εἰκότα τὰ κατὰ Ἀταλάντην. Ἀταλάντη μὲν γὰρ γεγένηται Οἰνέως, ἑλομένη δὲ παρθενεύειν πρὸς ἀνδρίαν ἐτρέφετο καὶ τὰ περὶ θήραν ἠσκεῖτο· καὶ τόξον ἔτεινε καὶ ζῆλον εἶχεν Ἀρτέμιδος· ἀλλ' ἧκεν ὥρα γάμου, καὶ δρόμον ἐτίθει τοῖς ἐρασταῖς, καὶ τῷ νικήσαντι ἑαυτὴν ἐδίδου [τὸ] ἆθλον· ἐκάλει πολλοὺς ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τὸ κάλλος, ἀλλ' ἀπράκτους αὖθις ἠφίει τὸ τάχος· ἀλλ' ἦν Ἱππομένης καὶ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ κάλλους ἡττώμενος, καὶ τοῖς ποσὶ μὴ θαρρῶν χρυσοῖς μήλοις τὴν νίκην σοφίζεται. ἐπεὶ δὲ καὶ εἶχεν ἄμφω τὸ στάδιον, ὃ μὲν ἤρχετο τοῦ σοφίσματος καὶ τὸ μῆλον ἠφίει, ἣ δὲ μηδὲν ὑπιδομένη ξυνέλεγε· καὶ ὃ μὲν ξυνέβαινεν, ἣ δὲ περὶ τὴν ξυλλογὴν ἀπελείπετο. καὶ οὕτως Ἱππομένης σοφίᾳ μᾶλλον ἢ τάχει τῶν τῆς Ἀταλάντης ἔτυχε γάμων.*

idem. *κατασκευή: ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Ἀταλάντην*, Walz I 454.

" *ἠθοποιία: τίνας ἂν εἴποι λόγους εἰς τάχος ἀπολειφθεῖσα Ἀταλάντη ὑπὸ Ἱππομένους χρυσῶν μήλων ἀπάτῃ [καὶ] προσαγομένη.* Walz I 469.

De altera fabulae forma, quae est de Atalanta et Milanione (Apollod. III 105; Palaephat. 14), cf. Welcker, Gr. Trag. p. 404, 1503.

Nicephorus ex Libani Severique recensione pendet; sane mirandum est, quod rhetores Hippomenis Atalantaeque in leones mutationem apud omnes mythographos et scholiastas commemoratam omittunt. Itaque alios fontes a rhetoribus aditos esse necesse est; nam studio concinnitatis commoti rhetores certe mutationem non omiserunt, quippe quae in plurimis fabulis summa quasi et caput narrationis sit.

Δαίδαλος

Δαίδαλος.

Nicephorus *διήγ.* 5.

Διήγημα [a] *τὸ κατὰ τὸν Δαίδαλον.*

Δαίδαλον σοφία μὲν καὶ τέχνη περιεσώσατο, Μίνως δὲ καὶ τοῦ παθεῖν ἐλπὶς καὶ [b] *τῆς πατρίδος ἀπήλασεν* [c]. *οἷς ἔρωτος ἄθεσμον ἐσοφίσατο ξύμπνοιαν. καὶ σοφὸς ὢν ἐρωτικὴν ἀποσβέσαι πυρὰν βασιλέως θυμὸν* [d] *ὑπανάψας ἠγνόησεν. ἐπεὶ γὰρ Πασιφάη μὲν ἤρα παράνομα, [καὶ* [e]*] Δαίδαλος δὲ*

τὸν ἐπὶ ταύρῳ Πασιφάης οἶστρον ἐπλήρωσε, πληροῦται Μίνως θυμοῦ καὶ τῆς ἀνοίας μυσάττεται Δαίδαλον. ὑφορᾶται τὴν δίκην ἐπὶ τούτοις ὁ Δαίδαλος καὶ τρόπον φυγῆς ἐπινοεῖται παράδοξον. ὅλας ἀετῶν ἐπεσώρευσε πτέρυγας καὶ κηρῷ τὰ πτίλα συνδήσας ταῖς χερσὶν ἐναρμόζεται. οὕτω καὶ τὸν παῖδα πτερώσας[f] Ἴκαρον τῆς Κρήτης ἀφίπταται. ἀλλὰ καὶ τῷ παιδὶ τὸν Μίνω ξυναποδρὰς οὐχὶ καὶ τὴν δίκην ἀπέδρασεν, ἀλλ' οἷς τὸν ἀπὸ γῆς ὑπερίπτατο[g] πόλεμον, ἄλλον τρόπον οὐρανόθεν αὖθις ἐβάλλετο. καὶ Μίνως μὲν οὐκ εἶχεν ὅπως ἀμύναιτο[h] Δαίδαλον, Ἥλιος δὲ τοῖς πτεροῖς ἐπεβούλευε καὶ ταῖς ἀκτῖσιν[i] ὑπολυσάμενος[k] τὸν κηρὸν κατὰ πελάγους ἠφίει τὸν Ἴκαρον. καὶ δικαίως ἄρα Δαίδαλον εἰς παῖδα ἐζημίωσεν Ἥλιος, ὅτι[l] ταύρῳ τὴν Ἡλίου παῖδα Πασιφάην ἐζεύξατο[m]. ἐντεῦθεν καὶ Δαίδαλος μὴ πάντα[n] τέχνῃ θαρρεῖν ἐδιδάσκετο, καὶ Δαιδάλου παῖς Ἴκαρος μὴ πάνυ τι πιστεύειν Ἡλίῳ κηρὸν ἐπαιδεύετο.

[Fabulam om. Pat.] **a.** *διήγημα* All, Wa om. | **b.** *καὶ* P^1 om. | **c.** *ἀπήλασαν* P, All, Wa. | **d.** *θυμὸν*] *πυρὰν* P^1. | **e.** *καὶ* P, P^1 om. | **f.** *πτερωσάμενος* P, All, Wa. | **g.** *ὑπερίπταται* P. | **h.** *ἀμύνεται* P. | **i.** *ἀκτίσιν* P, P^1. | **k.** *ὑπολυσόμενος* P. | **l.** *ὅτι* Maass, *οἷς* rell. | **m.** *ἐζεύξατο*] *ἐφεύξατο* P. | **n.** *πάντῃ* P, All, Wa.

Haec narratio praeclarum est exemplum conexionis fabularum (*διήγησιν διηγήσει συμπλέκειν* Theo II, p. 92, 24 Sp.), in qua labyrinthi mentionem a Nicephoro non fieri commemorabile est. — Daedali haec fabula num cum Sophoclis eiusdem nominis tragoedia cohaereat, nescimus; quod argumentum a posterioris aevi sophistis frequentatum est, ut Dio Chrys. or. 71, 6 Arnim. Maxim. Tyr. diss. II, p. 5, 10 Dübn. Themist. or. III, p. 51, 13 Dind. Himer. or. XV, p. 79, 2 Dübn. Cf. et Apollod. epit. 1, 12, ubi Zenob. IV 92, et 'Pasiphaen' p. 54.

Daedali apud Cocalum adventum ex Ephoro et Philisto petitum exhibet Theo (II, p. 66 Sp.) exemplum historiae (*πραγματικὴ διήγησις*). Cf. Müller, Fr. h. Gr. I 261[b] frg. 99. Herod. VII 170. uberrime Diodor. IV, cap. 76 sqq. ex Ephoro.

Δάφνη.

Palaephatus 50.	Aphthon. II, p. 28 Sp.	Libanius διήγ. 11.	Geopon. XI 2 Beckh.	Schol. ad Il A 14.
Περὶ Λάδωνος διήγημα.				
Ἔδοξεν ἡ Γῆ[a] Λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς συνουσίαν ἐλθεῖν.	Δάφνη, φασίν, Γῆς προῆλθε καὶ Λάδωνος	Δάφνης τὸ κάλλος ἐγένησε	Δάφνη Λάδωνος ποταμοῦ	Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ Δάφνη
καὶ ἐπεὶ συνῆλθον ἀλλήλοις, κύει μὲν ἡ Γῆ, τίκτεται δὲ ἡ Δάφνη.		μὲν Λάδων ὁ ποταμός,	ὑπῆρχε θυγάτηρ	ὑπῆρχε θυγάτηρ
	καὶ τὴν ὄψιν τῶν πολλῶν διαφέρουσα		εὐπρεπεστάτη.	εὐπρεπεστάτη.
φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος, καὶ ῥήματα ἦν ἐραστοῦ πρὸς τὴν κόρην.	ἐραστὴν ἑαυτῆς ἐποιεῖτο τὸν Πύθιον.	ἐθαύμασε δὲ Ἀπόλλων.	ἐρασθεὶς οὖν ταύτης Ἀπόλλων	ἐρασθεὶς δ' αὐτῆς Ἀπόλλων καὶ
	ὁ δὲ ἐρῶν μὲν	παθὼν δέ τι πρὸς αὐτὴν ἐρωτικόν,	ὡς ἐρωμένην	βουλόμενος συγγενέσθαι
ἀλλ' ἡ Δάφνη τὴν σωφροσύνην ἐφίλει.		ἐπεὶ πείθειν οὐκ εἶχεν,		
διώκειν οὖν ἔδει καὶ	ἐδίωκε,	ἐδίωκεν,	ἐδίωκε.	ἐδίωκε,

ἐδιώκετο.				
πρὶν δὲ ἀπειπεῖν ἐν τῇ φυγῇ,	διώκων δὲ οὐχ ᾕρει.		καταλαμβανομένης οὖν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ θεοῦ	καταλαμβανομένης δ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ θεοῦ
παρακαλεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἴσω ποιῆσαι καὶ τηρῆσαι, οἷα γεγένηται.		ἡ δὲ εὔχεται τῇ Γῇ μὴ ἁλῶναι	φασὶν εὔξασθαι τῇ μητρὶ Γῇ	φασὶν εὔξασθαι τῇ μητρὶ τῇ Γῇ χάσματι αὐτὴν δεχθῆναι.
ἡ μὲν οὖν ὧδε ἐποίει καὶ τὴν Δάφνην εἶχεν ἐν ἑαυτῇ.	ἀλλ' ἡ Γῆ τὴν παῖδα δεξαμένη	καὶ τυχοῦσα τῆς εὐχῆς ἀφανίζεται·	καὶ ὑπὸ ταύτης δεχθῆναι.	γενομένου δὲ τούτου
κατὰ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐθὺς ἀνεπήδα φυτόν.	ἄνθος ὁμώνυμον τῆς κόρης ἀνέδωκε.	καὶ τὸ μὲν σῶμα δένδρον ἐγίνετο, Δάφνη δὲ τὸ δένδρον ἦν.	τῆς δὲ Γῆς παρευθὺ ἀντ' αὐτῆς φυτὸν ἀναδούσης Ἀπόλλων θεασάμενος ἐξεπλάγη·	καὶ τῆς Γῆς ἀναδούσης ὁμώνυμον φυτὸν Ἀπόλλων θεασάμενος ἐξεπλάγη·
καὶ παραπεσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἔρωτος ὁ θεὸς οὐκ εἶχεν, ὅπως ἀποστῇ τοῦ φυτοῦ.				
			καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένου	καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένου

Δάφνη.

			δάφνην προσηγόρευσεν ὁμωνύμως, λαβὼν δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ πτόρθον ἐστεφανώσατο.	δάφνην προσηγόρευσεν ὁμωνύμως, λαβὼν δὲ τὸν κλάδον αὐτὸς ἐστέψατο.
ἀλλ' αἶτε χεῖρες ἀνελαμβάνοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ λοιπὸν ἐκοσμεῖτο.	καὶ μεταβεβλημένην ἐστεφανώσατο.			
λέγεται δὲ καὶ ὁ τρίπους οὐκ ἄνευ τῆς δάφνης ἱδρῦσθαι κατὰ Βοιωτίαν ἐπὶ τοῦ χάσματος.	καὶ τὸ φυτὸν στέφανος εἰς Πύθιον τὸν τρίποδα διὰ πόθον τὸν ἐπὶ τῇ κόρῃ θνητῇ προτιθέμενος	ὁ θεὸς δὲ τὸν πόθον οὐ κατέλυεν, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν κόρην μετήνεγκεν	καὶ μαντικῆς ἔκτοτε γέγονε σύμβολον τὸ φυτόν.	
	καὶ τὸ βλάστημα γνώρισμα ποιεῖται τῆς τέχνης.	ἐπὶ τοὺς κλάδους καὶ ἔστιν ἐραστὴς τῶν φύλλων.		

a. Ἔδοξε τῇ Γῇ edd.

E 'confirmatione' petita est fabula.

Testimonia: Tzetzes ad Lycophr. 6.

Λάδων ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς τῇ Γῇ συγγενόμενος ἐγέννησε παῖδα ὀνόματι Δάφνην, πάνυ ὡραίαν τῷ εἴδει. ταύτης οὖν ἐρασθεὶς ὁ Ἀπόλλων ἐδίωκεν αὐτήν... ἡ Γῆ δὲ τὸν Ἀπόλλω παραμυθουμένη ὁμώνυμον τῇ κόρῃ φυτὸν ἀνέδωκεν, ὃ καὶ δάφνη καλεῖται ... ἔστι δὲ ἀειθαλὲς καὶ μήποτε μαραινόμενον, ἐπειδὴ καὶ ἡ κόρη ἄφθαρτος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔμεινεν. Ἀπόλλων δὲ συνείρας στέφανον ἐκ τῶν τοῦ φυτοῦ φύλλων ἐστεφανώσατο διὰ τὸν τῆς ὁμωνύμου κόρης ἔρωτα. ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος στέμματα ἀπὸ δάφνης ἦσαν κατεσκευασμένα.

Mythogr. Vat. II 23: Daphne, Penei fluminis filia, cum omnium virginum Thessaliae speciosissima esset, Apollo ea conspecta forma eius exarsit cupiens illi vim inferre. Illa advocato patre, ut virginitati opem ferret, Terrae miseratione ante concubitum in laurum est conversa et ab Apolline in tutelam recepta. Dicitur autem Penei fluminis filia esse, quia laurus de fluvialibus aquis nascitur etc. — Mythogr. Vat. I 116. — Daphnen Ladonis fluminis Arcadiae filiam dilectam ab Apolline et Terrae miseratione in laurum conversam. Et unde laurus nasci posset, nisi de fluvialibus aquis?

Omnes rhetorum fabulas ad unum redire elucet exemplar, quod mythum Arcadiae refert. Ubi Daphne herois fuit Ladonis filia, quae Terram matrem, ut operam ferret virginitati, imprecata est. Eadem narrant: Philostr. vit. Apoll. Tyan. I 16. Nonnus ad Greg. Naz. (Westerm. p. 367) Lact. ad Stat. Theb. IV 290, 836. Mythogr. Vat. I 116. Serv. Aen. III 91. Arrian apud Eustath. comm. ad Dionys. Perieg. 916. Tzetzes ad Lyc. 6. — Ex Arcadia fabula ad Thessalos translata est. Thessalicam recensionem legimus apud Ovidium met. I 490 sqq. (cf. Maass, Gryphisw. ind. lect. hibern. 1886/87, p. 20). Hyg. fab. 203. Serv. Aen. III 91. Mythogr. Vat. II 23; III 8, 4. — Cf. Helbig, Mus. Rhen. 24, p. 251 sqq. qui omnes fere locos congessit.

Geoponica et Schol. Il. puellam ab Apolline iam captam a Terra receptam esse tradunt. Aphthonius, quocum Palaephatus, Libanius, Tzetzes, Statius Theb. IV 290 faciunt, luculenter dicit eam non captam esse (ʻ διώκων οὐχ ᾕρει’ Aphth. ʻ paene socer.’ Stat. cum schol. Lactanti: „paene ait, quia virginitas damnum passa non est et in laurum ante concubitum fuisse conversa dicitur“). — Cum Ovidio met. I 547 sqq. optime congruit Libanius (τὸ μὲν σῶμα δένδρον ἐγίνετο).

Δηϊάνειρα.

Libanius διήγ. IV, p. 855 Rei.	Libanius διήγ. 26.	Doxopat. διήγ. ad Aphth. II, p. 202 Wa.
Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως ἐβούλετο μὲν[a] γαμεῖν Ἡρακλῆς,	Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως ἐπόθει μὲν Ἡρακλῆς,	Οἰνεὺς τὴν Δηϊάνειραν ἔτεκε καὶ διπλοῦν τῷ βίῳ τὸν πόθον ἐκόμισεν Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς καὶ Ἀχελῴῳ τῷ ποταμῷ.
εἶχε[b] δὲ καὶ[c] τὸν ποταμὸν Ἀχελῷον ἔρως τῆς κόρης.	ἀντεπόθει δὲ καὶ Ἀχελῷος ὁ ποταμός.	
ὁ δὲ ἀμφοτέρους[d] δεδοικὼς οὐδετέρῳ[e] χαρίζεται.		
	εἰς ἔριν[a] δὲ καταστάντες ἐκ πόθου	καὶ πρὸς ἔριν ἀρθέντες
	ἀγῶνι μὲν τὴν ἅμιλλαν ἔκρινον	ἀγῶνι μὲν τὴν ἔριν κρίνουσι,
	καὶ ἆθλον τὸν τῆς κόρης γάμον προὐτίθεντο.	γάμῳ δὲ τῆς παιδὸς τιμῶσι τὴν νίκην.
στήσας οὖν ἆθλον[f] τὴν θυγατέρα διαγωνίζεσθαι ἐκέλευε.		ἡ δὲ τὸν ἀγῶνα ποιησάντων γέρας τοῦ κρατοῦντος ἐγίνετο.
καὶ Ἡρακλῆς ἐνίκα παλαίων	καὶ προσπεσὼν Ἡρακλῆς	καὶ προσπεσὼν Ἡρακλῆς
τὸ κέρας ἀνασπάσας[g] τοῦ ποταμοῦ·	παρασπᾷ μὲν Ἀχελῷον τοῦ κέρως,	τοῦ μὲν Ἀχελῴου τὸ κέρας ὑφείλετο,
καὶ τὸ αἷμα ἔρρει	τὸ δὲ καταρρεῦσαν αἷμα τοῦ τραύματος	τὸ δὲ καταρρυὲν αἷμα τοῦ τραύματος
καὶ[h] ἡ Γῆ τοῦτο δέχεται,[i]		
ἀφ' οὗ Σειρῆνες γίνονται[k].	κατεβάλλετο[b] Σειρήνων γένεσιν.	Σειρῆνας ἀναδίδωσιν.

a. *μὲν* om. V, P, A^1, B^1. | **b.** Westerm. perperam scripsit p. 367: '*εἴχετο δὲ* Rei.' *εἶχε δὲ* Rei. | **c.** *εἶχε δὲ καὶ* V, P, A^1, L, B^1 *καὶ* om. Rei. (*Ἀχελῶος* iota subscr. semper om. V, Rei.). | **d.** *ἀμφοτέρρο* A^1, *ἀμφότερα* I^1, L, Rei. | **e.** *οὐδέτερον* I^1, L, Rei. | **f.** *ἄθλω* V. | **g.** fortasse *παρασπάσας*. | **h.** *καὶ ἡ Γῆ τοῦτο δέχετ.* om. Rei. | **i.** *ἐδέχετο* P, A^1, B^1. | **k.** *ἐγένοντο* I^1, L, Rei.

a. *ἔριν*] *ἔργον* V, Rei., '*εἰς ἔριν καθιστάναι*' Proclus *Νόστ. εἰς ἔριν κατέστησαν* Nicol. I, p. 293, 12 Wa. | **b.** *κατεβάλλετο*] cf. Nicol. I, p. 298, 18: *κοινὴν τοῖς οὖσιν Ἥλιος κατεβάλετο γένεσιν.*

Hae fabulae gravissimae sunt in diiudicanda ratione, quae intersit inter Libanianas narrationes bis traditas et recensiones vulgares. — Fabulam ad Sophocleum drama redire censemus. Apollod. II 7, 5. Soph. Trachin. arg. Diodor. IV 35. — Praeterea de certamine apud posteriores notissimo: Philostrat. iun. imag. 4 (5). Himer. or. I, p. 42, 17 Dübn. — Homines recentioris aevi procreationem Sirenum ex Acheloi sanguine finxisse videntur; nam Acheloi filiae nominatur Sirenes: Apoll. Rhod. V 893, cf. Anth. Lat. I 637. Tzetzes ad Lycoph. 712. Johann. Eugenic. anec. nov. Boisson., p. 343. Theod. Hyrtac. anecd. Gr. Boisson. I 277 etc.

Ἐλαία

Ἐλαία.

I. Geopon. IX 1 = XI 2 Beckh.

Ἱστορία. περὶ ἐλαιῶν.

Ἐλαίαν παρῆχθαί φασιν οὕτως. τῆς γῆς ἁπάσης ἀρχῆθεν ὕδατι καλυπτομένης, πρῶτον δὲ ἐν Ἀθήναις ἀναφανείσης Ἀθηνᾶ τε καὶ Ποσειδῶν ἐρασθέντες τοῦ τόπου ἅμιλλαν εἶχον πόλιν κτίσαι ἐπὶ τῷ τούτων ὀνόματι. Ζεὺς δὲ ἀμφοτέρων τὴν ἔριν βουληθεὶς διαλῦσαί φησιν, ὃς ἂν κάλλιστον τῇ πόλει κτῆμα ἐπιδοίη, οὗτος ἐχέτω ταύτην. Ποσειδῶν μὲν οὖν λιμέσι καὶ νεωρίοις ταύτην ἐκόσμει, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐλαίαν ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀνέδωκεν εὐθαλῆ τε καὶ εὔκαρπον, καὶ ταύτην στεφανωσαμένη καὶ ὑπὸ πάντων ὁραθεῖσα νενίκηκε, καὶ ἐπ' ὀνόματι ταύτης τὴν πόλιν Ἀθήνας ὠνόμασαν. ἡττηθεὶς οὖν ὁ Ποσειδῶν ὑπεχώρησεν εἰς τὰ συνήθη. ἀφ' οὗ καὶ τοὺς νικῶντας ἐν ἄθλοις τὸν κότινον στέφανον ἀναδοῦσιν οἱ τῶν ἀγώνων ἐπόπται. ὤνησαν δέ ποτε καὶ ἀπήλλαξαν κεφαλῆς ἄλγημα φυσικῶς φύλλῳ ἐλαίας ἐπιγράψαντες ΑΘΗΝΑΙ καὶ μίτῳ τὸ φύλλον τῇ κεφαλῇ ἀναδήσαντες.

Testimonium: Hygin. fab. 164 (p. 18 ed. Schmidt): Inter Neptunum et Minervam cum esset certatio, qui primus oppidum in terra Attica conderet, Jovem iudicem sumpserunt. Minerva, quod primum in ea terra oleam sevit, quae adhuc dicitur stare, secundum eam iudicatum est. At Neptunus iratus in eam terram mare coepit irrigare velle; quod Mercurius Jovis iussu id ne faceret prohibuit. Itaque Minerva ex suo nomine oppidum Athenas condidit, quod oppidum in terris dicitur primum esse constitutum.

Geoponicorum recensio sua est ac propria. De inundatione: Atticam ante certamen inundatam esse referunt Geop. — post certamen Apollod. III 177 sqq. Commemorabile est Stat. illud schol. (Theb. VII 185): 'Minervam Athenas, quas cum inundasset Neptunus, diluvio liberasse.' — de certamine: certatum esse de urbe et de nomine. Geop. — de urbe condenda sola: Hyginus fab. 164. — de nomine: Apollod. III 177. Ovid. met. VI 71. de dono Neptuni: a Neptuno donata esse *λιμένες καὶ νεώρια* Geop. *θάλασσα Ἐρεχθηὶς καλουμένη* Apollod. ut in tympano

Parthenonis. — fretum Ovid. lacus salsus Lactant. narr. Ovid. p. 825 Staveren. equum Verg. Georg. I 12, cf. Servium. Mythogr. Vat. I 2; II 199; III 5, 4. Lact. Stat. Theb. VII 184; XII 632. — de dono Neptuni nihil refert Hyginus.

Fabula apud antiquos notissima raro a recentioribus commemoratur. exempli gratia afferam: Himer. orat. II 7, p. 45, 35; orat. X 3, p. 66, 46 Dübn. Plut. de frat. amor. II, p. 489, quaest. convival. 6, IX, p. 741 praestringit fabulam.

II. *Ἐλαία.* Nicol. *διήγ.* 3.	*Μυρσίνη.* Geop. XI, 6.	*Λίβανος.* Geop. XI, 15.
	Περὶ Μυρσίνης. ἱστορία.	*Περὶ δενδρολιβάνου. ἱστορία.*
Ἐλαία παῖς ὑπῆρχεν Ἀττικὴ τὰς μὲν κόρας ὥρᾳ σώματος, ῥώμῃ δὲ παριοῦσα τοὺς ἄνδρας,	*Μυρσίνη παῖς ἦν Ἀττικὴ ὑπερβάλλουσα μὲν τῷ κάλλει πάσας τὰς κόρας, τῇ δὲ ῥώμῃ πάντας τοὺς νέους·*	*Λίβανος Σύριον ὄνομα καὶ ἐν ὄρει καὶ ἐν φυτῷ.*
ἀνακειμένη δὲ Ἀθηνᾷ τῇ θεῷ	*τῇ δὲ θεῷ Ἀθηνᾷ προσφιλὴς ἦν*	*μειράκιον δὲ γέγονε πρότερον τοῖς θεοῖς ἀνακείμενον.*
παλαίστρας προσῄει καὶ στάδια·	*παλαίστραις καὶ σταδίοις ἐνδιατρίβουσα καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους*	
νικώμενοι δὲ παρ' αὐτῆς, οἷς συνεγυμνάζετο,	*καὶ νικῶντας τῶν νέων ἐπιστεφανοῦσα.*	
κτείνουσι μὲν ἐκεῖνοι τὴν κόρην ζηλοτυπήσαντες,	*τινὲς δὲ τῶν ἡττωμένων ἐπὶ τῇ κόρῃ ἀγανακτοῦντες ταύτην φθόνῳ ἀνεῖλον.*	*ζηλοτυπήσαντες οὖν αὐτὸ κτείνουσιν ἄνθρωποι δυσσεβεῖς.*
τιμῶσα δὲ ἡ Γῆ τὴν θεὸν φυτὸν ἀντ' ἐκείνης ἀνῆκε.		*Γῆ δὲ τιμῶσα θεοὺς φυτὸν ἀνῆκε τοῦ πεπτωκότος ὁμώνυμον.*
καὶ μεταβαλοῦσα τὸν βίον		*καὶ τὴν φύσιν μεταβαλὼν τὸν πρὸς*
μένει τὰ γυμνάσια στέργουσα,	*οὐ μὴν τὸν πόθον Ἀθηνᾶς ἀφείλοντο, ἀλλὰ προσμένει τῇ*	*τοὺς θεοὺς οὐκ ἀφῄρηται πόθον· ὅθεν μᾶλλον δή τις εὐφραίνει*
καὶ τοὺς μὲν ἀγωνιζομένους ὑπασκεῖ [a] *τῷ καρπῷ, τοὺς δὲ νικῶντας στεφανοῖ τῷ θαλλῷ* [b].	*θεῷ προσφιλής — καθάπερ καὶ ἡ ἐλαία — καὶ μεταθεῖσα τὸν βίον ἀντ' ἐλαιῶν τὰ μύρτα καρπο-*	*θεοὺς τὰ μέγιστα λίβανον ἐπιθεὶς ἢ χρυσὸν ἀναθείς.*

Nicol. *διήγ.* 4: *Λίβανος Ἀσσύριον* [*Ἀσύριον* P B] *ὄνομα κτλ. μειράκιον δὲ τὸ πρὶν ἐγεγένητο τοῖς θεοῖς ἀνακείμενον. ζηλοτυποῦντες δὲ αὐτὸ* [*αὐτῷ* I] *δυσσεβεῖς* [*δυσεβεῖς* P] *ἄνθρωποι κτείνουσι. καὶ Γῆ τιμῶσα θεοὺς ἀνῆκε φυτὸν ὁμοίως θεοῖς ἀνακείμενον. διὸ μᾶλλον εὐφραίνει τοὺς θεοὺς ὁ λίβανον ἤπερ χρυσὸν ἐπιθείς.*

Alteram procreationis olivae fabulam recentioribus temporibus excogitatam esse pro certo habemus. Priora enim testimonia desunt, sed exstant fabulae a nostra derivatae: Myrtus et Libanus Quae enim in 'Oliva' optime introducta sunt et explicata (praecipue Olivae in gymnasia studium), in Myrto omnino fere inepte in peius mutata sunt. Et Libani (turis) fabula in Olivae formulam redacta est: illa puella, hic iuvenis; illa Minervae cara, hic omnibus deis sacer; illa ab iratis viris, qui robori eius invidebant, interfecta est; hic item ab invidiosis et nefariis hominibus necatus est. Qui quam ob causam insidias ei struerent, frustra quaerimus; nam destituit ibi inventio magistellum, qui etiam Hyacinthum Severi in Libani (turis) fabula imitatione expressit

Aliter Libani mutationem Ovidius narrat met. IV 196 sqq.: in tuream arborem Leucothoen ab Apolline mutatam esse. — Et de m y r t o quoque legimus aliam recensionem apud Servium Aen. III 23, quae ex argumento fabulae Romanensis sumpta vel in eius modi narrationis formam redacta esse videtur.

Ἐνιπεύς

Ἐνιπεύς.

Libanius διήγ. 35 = Westerm. p. 369.

Περὶ Ἐνιπέως.

Καὶ παρὰ τοῖς ποταμοῖς τὸ σῶφρον εὐδοκιμεῖ. δῆλος δὲ Ἐνιπεὺς Τυρὼ μὲν ἐρῶσαν ἀποστρεφόμενος, ἐξ ἀπάτης δὲ τῇ παιδὶ Ποσειδῶν συναπτόμενος. ἤρα μὲν γὰρ Ἐνιπεὺς[a] *Τυροῦς*[b], *ἀντήρα δὲ καὶ Ποσειδῶν τῆς Τυροῦς. καὶ πρὸς Ἐνιπέα τῆς κόρης κλινούσης τὴν Ἐνιπέως Ποσειδῶν ὑπεκρίνετο φύσιν καὶ πείσας τὴν κόρην συνελθεῖν ἐκ τοῦ σχήματος Νηλέα*[c] *καὶ Πελίαν ἐκ τῆς κόρης παῖδας προήγαγεν, ὡς τὸ ἔπος ἐδήλωσεν.*

a. *Ἐνιπέως* corr. Westerm. | **b.** *Τυρὼ* Rei. | **c.** *Νειλέα* Rei, *Νηλέα* corr. Westerm.

Fontes et testimonia: Odyss. λ, 235 sqq. Apollodor. I 90. Ovid. met. VI 116. Nonnos I 120 sqq. obiter commemoratur apud Agatharch. (Müller, Fr. geogr. Gr. I 114, 31). Philostrat. epist. 47 (p. 480 Herch.). Himer. orat. I 11 p. 40, 43 Dübn., or. 14, 11, p. 73, 45; or. 16, 20, p. 81, 20 Dübn.

Tragoediis Sophoclis, Astydamantis minoris, Carcini (Nauck, Frgm.², p. 727. 777. 799) fortasse aliorum fabula notissima erat. Num haec fabula inter Libanianas habenda sit, hoc loco non inquirendum est.

Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος

Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος.

'*Μῦθος*' Gregori Cypri in codice Vindobonensi phil. 195, fol. 90.

Ἡρακλῆν τὸν Διὸς λόγος αὐτόν[a], *ἐπειδὴ θεὸς ἐξ ἀνθρώπων γενόμενος ἄρτι πρῶτον εἰς Ὄλυμπον ἄνεισι, καταλύειν παρὰ τῷ πατρὶ καὶ κοινῆς αὐτῷ μετέχειν τραπέζης. καὶ τότε πάντας θεούς, ἐπειδὴ καὶ πάντες προσήεσαν*[b] *εἰς τὴν Διὸς αὐλήν, ἀσπάζεσθαι καὶ φιλοφρονεῖσθαι. μόνον δὲ τὸν Πλοῦτον ἰδεῖν πόρρωθεν προσιόντα, ἰδόντα δὲ πρὸς τοὔδαφος κύψαι καὶ ἀποστραφῆναι· ἐφ' ᾧ καὶ τὸν Δία διηπορηκότα καὶ ὅτου δὴ χάριν ὑπερώφθη μόνος δὴ Πλοῦτος ἐρόμενον ἐκεῖνον ὑπειληφότα διδάξαι. διδάξαι δὲ ὡς πάντων θεῶν*

ἀδικώτατος Πλοῦτος καὶ θαῦμά γε, εἰ αὐτῷ τι δικαίως Ὀλύμπου καὶ τῶν Ὀλύμπου πραγμάτων προσήκει, ὃς θεῶν ὢν καὶ τῆς ἀνωτάτω φύσεως ὥς φησιν εἶτα τὴν γῆν ἐπιὼν οὐδὲν ὅ τι καὶ τοῦ γένους ἄξιον ἐργαζόμενος φαίνεται· φαύλοις μὲν καὶ παμπονήροις ἐπιρρέων ἀεὶ καὶ συνὼν εὐμενὴς εἰς ὅσα βούλονται χαριζόμενος, οἵτινες δὲ χρηστοὶ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖς, τούτους μισῶν καὶ ἀποδιδράσκων καὶ μηδ᾽ ὅσον τῆς ἑαυτοῦ σκιᾶς ἀπολαῦσαι μεταδιδούς. εἰ τοίνυν οὕτω ταῦτα καὶ διὰ Πλοῦτον οἷς μὲν οὐκ ἐχρῆν οἰμώζειν καὶ λιμῷ ἀπόλλυσθαι συμβαίνει, οἷς δὲ καὶ μάλα τοῦδε τοῦ φαρμάκου προσῆκε, τοὐναντίον ἅπαν τρυφᾶν καὶ ὑπερεμπίμπλασθαι καὶ ἀκρατῶς ἔχειν τῆς πονηρίας, ποῦ δίκαιον Ἡρακλεῖ ἢ θεὸν τοῦτον ἡγεῖσθαι ἢ φιλοφροσύνης καὶ δεξιώσεως ἄξιον;

Haec fabula adhuc non edita est. | **a.** *αὐτὸν* ex versu Odysseae λ 602 explicatur. | **b.** *προσίεσαν* cod.

Fontes huius narrationis, cuius vetus testimonium indagare non potui, ad doctrinam fortasse recurrunt Cynicorum, qui Herculis fabulas studio et amore tractare solebant <cf. infra p. 40 adn.>. — Herculem, Theseum, Pirithoum non avaros fuisse legimus apud Libanium *Περὶ πλούτου* IV, p. 979 Rei. — Divitias virtuti obstare exponit Themistius, qui sententiam alio illustrat exemplo, orat. 2, p. 29, 19 sqq. Dübn.

Ἡρακλῆς ἐν σπαργάνοις.

Ἡρακλῆς ἐν σπαργάνοις

Libanius *διήγ.* 17 = Westerm. p. 370.

Περὶ Ἡρακλέους

Ἀλκμήνη τίκτει τῷ Διὶ μὲν Ἡρακλέα, τῷ δὲ Ἀμφιτρύωνι Ἰφικλέα καὶ τὸ ἄνισον[a] τοῦ σπέρματος ἐν τοῖς ἐκγόνοις ἐδείχθη. τὰ μὲν γὰρ ἔκειτο ἐσπαργανωμένα ἀρτίγονα, δράκοντες δὲ ὡς ἐπῆλθον ἐπιβουλευούσης Ἥρας τῷ Ἡρακλεῖ, πτήσσει μὲν Ἰφικλῆς καὶ ὑπότρομος γίνεται, Ἡρα-

id. *διήγ.* 18. Westerm. p. 370.

Θεῶν αἱ γοναὶ καὶ περὶ τὰ σπάργανα φαίνονται. δηλοῖ δὲ ἡ συνοῦσα[a] Διὶ καὶ μετ᾽ αὐτὸν Ἀμφιτρύωνι καὶ συνουσίας διττῆς ἐπὶ τῶν παίδων φέρουσα γνώρισμα. προῆλθε μὲν γὰρ Ἡρακλῆς τοῦ Διός, ὁ δὲ Ἰφικλῆς Ἀμφιτρύωνος. καὶ κειμένων ἐν σπαργάνοις τῶν παίδων Ἥρα μὲν τοῖς παισὶν ἐπαφίησι

κλῆς δὲ δέχεται τὰ ἑρπετὰ καὶ ἀποπνίγει.

a. ἄνισον Maass: μέσον V, Rei.

δράκοντας, Ἡρακλῆς δὲ ἑωρακὼς ὁμοῦ τῇ θέᾳ προσιόντας ἀνῄρηκεν καὶ πρὸς αὐτὴν Ἰφικλέους καταπεπληγμένου τὴν θέαν ἄθλων προοίμιον τὴν τοῦ βίου ἀρχὴν ἐποιήσατο.

a. συνοῦσα] συνουσία V, Rei, corr. Westerm.

Testimonia: Hygin. fab. 30 (p. 63 Schmidt): Infans cum esset ⟨Hercules⟩ dracones duabus manibus necavit, quos Juno miserat, unde primigenius est dictus.

Theocrit. 24.

Philostr. iun. imag. VI.

Themistius or. XIII, p. 208, 18 Dübn. καὶ τὼ δοιὼ δράκοντε, δι᾿ ὧν πρότερον καλλίνικος ἐξεφάνη ἄνωθεν ἥκων, οὐκ ἄλλο τι ἐγὼ ὑπολαμβάνω ἢ νεοττείαν καὶ αὐτάρκειαν (νεότητα καὶ αὐταρχίαν vel αὐθάδειαν coni. viri dd.).

Emporius, p. 570, 17 Halm: itaque sicut in Hercule, in Catone potest pueritia laudari, in qua virtutum suarum rudimenta conlocarunt, sicut: ... ita in ceteris personis, quae sunt dissimiles, non valebunt.

In Cynicorum disciplina hanc fabulam usitatissimum fuisse E. Weber in studiis Lips. X, p. 254 explicavit. — De fabula cf. Hyg. fab. 30. Mythogr. Vat. I 50. Apollod. II 62, ubi Pherecydes nominatur, qui patrem ipsum Amphitryonem, non Junonem, serpentes misisse narraverit.

Ἰκάριος

Ἰκάριος.

Libanius διήγ. 23. = Westerm. p. 373.

Περὶ Ἰκαρίου.

Ἐπεφοίτησεν Ἰκαρίῳ Διόνυσος. ὃ δὲ αὐτὸν ἐδέξατο καὶ ἐθεράπευσεν. καὶ λαμβάνει παρὰ θεοῦ δῶρον τὴν ἄμπελον καὶ διδάσκει τὴν τέχνην. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Θρᾴκην, πιόντες οἱ Θρᾷκες ἐμεθύσθησαν καὶ ἡγήσαντο φάρμακον τὸν οἶνον· καὶ ἐν τούτῳ δόξης ὄντες ἀπέκτειναν [a] τὸν Ἰκάριον.

a. ἀπέκτειναν Westermann, ἐπέκτεινον Rei.

Testimonia: Apollodor. III 191. — Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον. ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς

εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο, Διόνυσον δὲ Ἰκάριος, καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ κλῆμα ἀμπέλου. καὶ τὰ περὶ τὴν οἰνοποιίαν μανθάνων καὶ τὰς τοῦ θεοῦ δωρήσασθαι θέλων χάριτας ἀνθρώποις ἀφικνεῖται πρός τινας ποιμένας, οἳ γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ καὶ χωρὶς ὕδατος δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς ἑλκύσαντες πεφαρμάχθαι νομίζοντες ἀπέκτειναν αὐτόν. μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες (νήψαντες Valkenar.) ἔθαψαν αὐτόν. Ἠριγόνῃ δὲ τῇ θυγατρὶ τὸν πατέρα μαστευούσῃ κύων συνήθης ὄνομα Μαῖρα, ἣ τῷ Ἰκαρίῳ συνείπετο, τὸν νεκρὸν ἐμήνυσε· κἀκείνη καταδυρομένη τὸν πατέρα ἑαυτὴν ἀντήρτησε. sequitur Philomelae fabula.

Hyginus fab. 130. poet. astr. II 4, p. 476 Stav. ceteros attulit locos Robertus Eratosth. pp. 39. 77. — Serv. ad Georg. II 389 = Mythogr. Vat. I 19. — Mythogr. Vat. II 61 „rustici eum in Marathoniae regionis monte interfecerunt“.

In Libani fabula memoratu sunt dignissima 1) quod Icarius Atheniensis a rusticis Thracibus interfectus est [id quod alio nullo loco inveni]. 2) quod Erigona filia ab omnibus scriptoribus exhibita silentio praetermittitur. — Unde rhetor fabulam sumpserit nescimus; fieri vix potest, ut Thracum nomen errore scribae inter verba inrepserit. — Ad Eratosthenis Erigonam hanc fabulam reducere non licet, cf. Maass, Quaest. philol. VI p. 59 sqq.

Ἴκαρος.

Ἴκαρος

Severus διήγ. 5.

Τὸ κατὰ τὸν Ἴκαρον.

Δαιδάλου γέγονεν Ἴκαρος· καὶ τὴν τέχνην τοῦ φύσαντος [a] εἰς ἐπιθυμίαν ἔσχε παράλογον — πτερωτὸς γὰρ ἐπεθύμησεν αἴρεσθαι — καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ τὴν τέχνην τοῦ πτηνοῦ κέκληκε σύμμαχον· ὁ δὲ τήξας κηρὸν πτερὰ τοῖς ὤμοις προσέπλασε [b]· καὶ τέχνῃ πιστεύσας ὁ παῖς εἰς ὕψος αἴρεται καὶ κατέστη μετέωρος [c]· καὶ εἰς [d] τὸ πέλαγος πεσὼν ἀπώ-

Nicephorus διήγ. 7. Walz I, p. 435.

Τὸ κατὰ τὸν Ἴκαρον.

Ἐνόσει Πασιφάη παράλογον ἔρωτα καὶ παστάδα παραλογωτέραν ἐπήξατο Δαίδαλος. ἐπὶ τούτοις ὀργίζεται Μίνως καὶ σπεύδει τὸν Πασιφάης καὶ ταύρου [a] νυμφοστόλον αἱρεῖν [b], ἀλλ' ἦν [c] ἄρα ἐκεῖνος καὶ πῦρ ἀφροδίσιον ἀποσβέσαι σοφός, καὶ βασιλέως ἀναφθέντα θυμὸν ἀποδρᾶσαι [d] σοφώτερος. οὐ γὰρ οὐκ εὐπόρει [e] μηχανῆς καὶ πάλιν ὁ

λετο τὸν κηρὸν ἡλίου διατήξαντος [e]· κἀντεῦθεν ὄνομα τῇ θαλάσσῃ γεγένηται, διόπερ Ἰκάριον προσαγορεύεται πέλαγος.

a. φήσαντος A. | b. προσέπλασε Schubart, προσεπέλασε A, Ir, Wa. | c. μετήωρος Iriart. | d. εἰς Maass, πρὸς rell. | e. διατήξαντος om. A.

Δαίδαλος. ἀλλὰ κἀνταῦθα τέχνη τὴν φύσιν ὑπερεβάλλετο καὶ ἃ φύσις οὐκ ἴσχυσε, Δαίδαλος ἐτεχνάσατο. καὶ τὴν φύσιν ἄνθρωπος ὢν τὸν ὄρνιν ἐμηχανήσατο. ἐπτέρωσε τῇ σοφίᾳ καὶ τὸν παῖδα Ἴκαρον, ἵν᾽ ὡς ἐκ μιᾶς μηχανῆς καὶ τὸ πατὴρ εἶναι μὴ ζημιωθῇ καὶ τὸ περιεῖναι κερδάνῃ [f]. φιλόστοργος [g] γὰρ ὁ πατὴρ καὶ τὸ παράπαν ἀπολιπέσθαι τοῦ παιδὸς οὐκ ἀνέχεται. ἵπταντο μὲν οὖν [h] ἄμφω καὶ τὸν Μίνω συναπεδίδρασκον. ἀλλ᾽ ὃ μὲν ἅτε σοφὸς καὶ τὴν μηχανὴν εἰδώς, ἐφ᾽ ὅσον ἂν καὶ πτερύξαιτο, σύμμετρον τῷ σοφίσματι ποιεῖται τὴν πτῆσιν, ὃ δὲ ὑπὲρ τὰ πτίλα καὶ τὸν κηρὸν καὶ τὴν τέχνην [i] πτερύσσεται. καὶ περιφρονεῖ μὲν τὸν Ἥλιον, πιστεύει δὲ ταῖς ἀκτῖσι τὸν κηρὸν καὶ τρυφᾶν ἐθέλει μᾶλλον ἢ πρὸς ἀσφάλειαν ἵπτασθαι. τοιοῦτον γάρ τι χρῆμα νεότης, πρὸς ἡδονὰς ἀλόγιστα φέρεται καὶ τῆς χρείας ἐκφέρεται. οὐ φέρει περιφρονούμενος Ἥλιος, ἐπιβάλλει τῷ κηρῷ τὰς ἀκτῖνας, ἀπελέγχει τὸν σοφιστήν, λύει τὸ σόφισμα καὶ ῥίπτει [k] κατὰ πελάγους τὸν Ἴκαρον. καὶ τοῦτο μιμεῖται Δαίδαλον Ἥλιος. ἐκ τῆς Ἡλίου παιδὸς Πασιφάης Μινώταυρον ἐκαινοτόμησε Δαίδαλος

καὶ Ἥλιος ἐξ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδὸς Ἰκάριον πέλαγος ἀνθρώποις ἐγνώρισεν.

Non exstat in Parisin. 2720 (P[1]).

a. ταῦρον P. | **b.** αἱρεῖν] ἑλεῖν P. | **c.** ἀλλ' ἦν om. P. | **d.** ἀποδράσαι edd. | **e.** οὐ γὰρ ἠπόρει P. | **f.** τῶν γνῶναι P, post κερδάνῃ. | **g.** φιλόστοργον codd. Wa. | **h.** ἵπτανται γοῦν P. | **i.** τέχνην] φύσιν P. | **k.** ῥιπτεῖ P.

Nicephorus omnia ad rem pertinentia facta uno rerum tenore scripsit; Severus e rerum conexu eam fabulam secundum rhetorum morem secrevit. Progressus est in disiunctione anonymus ille de incred. (p. 324 Westerm.). Plurimi enim auctores Daedalum et Icarum a Minoe custoditos volando custodiam effugisse tradunt. Severus, qui Daedali Pasiphaeque historiam ab Icaro separavit, eum sua sponte in altum sese pennis levasse narrat. Magis a vulgari memoria discessit anonymus Westermanni, qui fabulam Palaephati more explicat; eodem sensu sed aliis verbis usus est schol. ad Nicetam Choniatam (anecd. Gr. IV 294 Boiss.). — Philostephanus et Callimachus (in aetiis) fabulam tractaverunt Schol. Il. B 145.

Ἴον.

Ἴον

Severus διήγ. 1 = Geopon. XI, 22.

Διήγημα τὸ κατὰ τὸ ἴον [a].

Ἴον τὸ ἄνθος ἐξ ἧς ὀνομάζεται γέγονεν. ἤρα μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς τῆς Ἰοῦς, ἐρῶν δὲ ἐπλησίαζε καὶ [b] συνὼν λαθεῖν ἐπειρᾶτο τὴν Ἥραν καὶ τὸν ἔλεγχον μεταβολήν τε [c] ἐποιεῖτο τῆς φύσεως. ἁλοὺς [d] γὰρ ὁ Ζεὺς καὶ τὸ γεγονὸς [e] ὑποκλέψαι ζητῶν [f] εἰς βοῦν μεταβάλλει τὴν ἄνθρωπον. τιμῶσα δὲ ἡ Γῆ τὴν [g] τοῦ Διὸς ἐρωμένην ἄνθος ἀνῆκε τῇ βοὶ [h] νέμεσθαι καὶ γεγονὸς δι' αὐτὴν ἐξ αὐτῆς ὀνομάζεται, καὶ δηλοῖ τῆς κόρης τὰς τύχας τοῖς χρώμασιν. ἐρυθραίνεται μὲν γὰρ οἷα [i] παρθένος, πορφύρεται δὲ οἷα βοῦς, λευκαίνεται δὲ δηλοῦν [k] τὴν εἰς ἄστρα [l] τῆς κόρης μεταβολήν. ὅσα τε βλαστήματα [m] φαίνεται, γέγονεν ἡ γυνή [n].

Ex E. Maassi, 'De tribus Philetae carminibus' commentatione, Marpurgi ind. lect. hibern. 1895/96, p. 10, adn. 11, ubi haec fabula recensetur.

a. *περὶ ἴου. ἱστορία* Geopon. | b. *καὶ συλλαθεῖν ἐπειρ.* Geopon. | c. *τε* exhib. Geopon. om. Sev. | d. *ἀλοὺς γὰρ ὁ Ζεὺς* om. Sev. | e. *γεγονὼς* A. | f. *ζητῶν*] *δοκῶν* Sev. | g. *τὴν ἐρ. τ. Δ.* Geopon. | h. *τὴν βοῦν* Geopon. | i. *οἱάπερ π.* Geopon. | k. *καὶ λευκ. δηλ.* Geopon. | l. *εἰς ἄστρα*] *ἐν ἄνθεσι* Sev. | m. *ὅσα γὰρ τὸ βλάστημα* Geopon. | n. *γέγονε γηγενῆ* Ir, Wa.

Homines posterioris temporis similitudine nominis commoti violae procreationem ad nobilissimam Ionis fabulam adnexuerunt. — Nicephorus in Ionis ethopoeia (I, p. 477 Wa) violam non commemorat. Arnob. adv. gent. V 157 violam ex Attidis sanguine procreatam esse tradit; quod ut firmaret, Bötticher attulit Serv. Ae. III 67, V 79, (Bött., Baumkultus, S. 145). Sed his locis non de Attidis sanguine et violis, sed de purpureis vestibus lugubribus agitur.

Κανδαύλης

Κανδαύλης.

Libanius *διήγ.* 10.	Nicolaus I, p. 287 Wa.
	Κανδαύλης φησὶν Ἡρακλέους προῆλθε
Ἤρα τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ὁ Κανδαύλης καὶ παρεκάλει τὸν [a] *Γύγην ἐπὶ τὴν θέαν τῆς ὥρας. ὁ δὲ πρῶτον* [b] *ἀρνούμενος ἐγκειμένου τοῦ Κανδαύλου συνεχώρησεν.*	*καὶ γεγονὼς ἐραστὴς τῆς αὑτοῦ* [a] *γυναικὸς θεατὴν ἐποιεῖτο τὸν Γύγην.*
ὑφ' οὗ δὴ καὶ [c] *καταστὰς ὄπισθεν τῆς θύρας* [d] *τὴν γυναῖκα καταγυμνουμένην ἰδὼν ἀπηλλάγη.*	*καὶ παραλαβὼν οἴκαδε κατόπιν μὲν αὐτὸν τῆς θύρας κατέστησε, θεατὴν δὲ ἐκεῖθεν παρασκευάζει τῆς συνοίκου.*
ἡ δὲ [e] *μεταστραφεῖσα τὸ πραχθὲν οὐκ ἠγνόησεν* [f]	*ἡ δὲ συνιεῖσα τῆς θέας ἀγανακτεῖ μέν,*
ἤνεγκέ τε σιγῇ, μεταπέμπεται δὲ [g] *τὸν Γύγην, ἐπειδὴ ἡμέρα ἦν,*	*τὴν δὲ ἕω προσμείνασα μετακαλεῖται τὸν Γύγην*
καὶ ἐκέλευσεν ἀποθνήσκειν ἀντὶ τῆς θέας ἢ τοῦτο δρᾶν τὸν Κανδαύλην, ὑπισχνουμένη συνοικήσειν αὐτῷ [h] *μετὰ τὸν φόνον.*	*καὶ δυοῖν* [b] *αὐτῷ προὔθηκεν αἵρεσιν ἢ κτεῖναι Κανδαύλην ἢ κατοκνοῦντα τοῦτο παθεῖν.*

τῷ Γύγῃ δὲ ἤρεσκε μὲν οὐδέτερον, εἰς δὲ τὸ κτείνειν ἀπέκλινε. καὶ διαχρησάμενος καθεύδοντα [i] τὸν δεσπότην γαμεῖ τε ἐκείνην καὶ βασιλεύει Λυδῶν.

Exstat etiam in cod. Vindobon. phil. 195 [V¹]. | **a.** *τὴν* Rei. | **b.** *τὴν πρώτην* V¹. | **c.** *καὶ* om. V¹. | **d.** pergit V¹: *καὶ γυμνουμένην ἰδὼν κτλ.* | **e.** *καὶ ἡ μεταστρ.* V¹. | **f.** *ἠγνώησεν* V¹. | **g.** *δὴ* V¹. | **h.** *αὐτῷ μετ. τ. φον. τῷ Γύγῃ δὲ* V¹, *αὐτῇ μετὰ τ. φον. τὸν Γύγην. ἤρεσκε μὲν* Rei. | **i.** *τὸν δεσπ. καθ.* V¹.

ἑλομένου δὲ περιεῖναι τοῦ Γύγου πίπτει τε Κανδαύλης, καὶ φόνου μισθὸς ὁ τῆς γυναικὸς δίδοται γάμος.

a. *αὐτοῦ* Wa.

F o n t e s e t t e s t i m o n i a: Herod. I 7 sqq. — Breviter commemorant Candaulem: Plut. quaest. convival. I 5, 1, 8. — Themist. or. II, p. 43, 25; V, p. 79, 7 Dübn. — De nomine Candaulis mulieris mentitur Ptolem. nov. hist., p. 192 Westerm.

Haec historia apud rhetores saepe occurrit: Dionys. Hal. de comp. verb. V, p. 16 Rei. — Theo (II, p. 92 Sp.) e Candaulis historia responsum Gygis exhibet, ut quomodo insertis sententiis narratio fiat amoena 'ἐπίχαρις', demonstret: *ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή.* — Nicolaus Libanianam recensionem non inspexit, sed aut Herodotum ipsum aut pleniorem recensionem excerptam, quam cum exemplari primo ad verbum congruisse opus est, adhibuit. Nec non res ita se habet cum Libanio.

Nicolao studium est attice scribendi: *κατόπιν* enim dicit; *ὄπισθεν* Libanius. Cf. M o e r i s, *κατόπιν Ἀττικοί, ὄπισθεν Ἕλληνες.*

Κηφεύς.

Libanius διήγ. 31 = Westerm. p. 375.	Nicolaus διήγ. 6 = Libanius διήγ. 32 = Westerm. p. 375.	Tzetzes, Schol. ad Lyc. 836.
Κηφεὺς εἶχεν Αἰθιόπων τε ἀρχὴν καὶ γυναῖκα καλήν.	*Κηφεὺς Αἰθιόπων*[a] *κρατῶν Κασσιέπειαν*[b] *ἐκέκτητο σύνοικον·*	*Κηφέως τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως καὶ Κασσιεπείας γίνεται παῖς Ἀνδρομέδα.*
αὕτη καὶ τὰς Νηρῇδας κάλλει νικᾶν ἐνομίζετο καὶ ἔλεγεν.	*ἢ τοσοῦτον ἐπῄει διὰ κάλλος φρονεῖν ὡς αὐτὰς οἴεσθαι Νηρῇδας*[c] *ὑπερβάλλειν.*	*ἐριζούσης δὲ τῆς Κασσιεπείας πρὸς κάλλος τῇ Ἥρᾳ — ἢ καθ' ἑτέρους ταῖς Νηρῇσιν —*
αἳ δὲ δέονται τοῦ σφῶν ἄρχοντος λαβεῖν ὑπὲρ αὐτῶν δίκην. ὡς δὲ ἔπεισαν, ὃ μὲν ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως γῆν κῆτος ἔπεμψεν[a],	*ἀγανακτήσας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ Ποσειδῶν κῆτος ἀνῆκε τὴν τῶν*[d] *Αἰθιόπων γῆν λυμαινόμενον·*	*ὁ Ποσειδῶν αὐτῶν παρακλήσει ἔπεμψε κῆτος καὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐλυμαίνετο.*
	ἀπορῶν δὲ Κηφεὺς λύσιν τοῦ δυστυχήματος ἤκουεν, εἰ τὴν Ἀνδρομέδαν προθείη[e] *τῷ κήτει.*	*χρησμῷ δὲ ὁ Κηφεὺς*
Κηφεὺς δὲ χρησμῷ πειθόμενος πέτρας ἐπικειμένης θαλάσσῃ τὴν θυγατέρα ἐκδήσας παρεῖχεν ἀπολλύναι τῷ κήτει.		*τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς βορὰν ἔδωκεν ἐκριφῆναι τῷ κήτει καὶ παρὰ πόλιν Αἰθιοπίας Ἰόπην δεσμοῖς σιδηροῖς δεσμοῦσιν αὐτὴν περί τινας πέτρας.*
ταύτην σώζει τε καὶ λύει Περσεὺς τεμὼν ἐν Λιβύῃ καὶ φέρων τὴν	*καὶ παρατυχὼν ὁ Περσεὺς απολιθοῖ μὲν τῇ Γοργόνι*[f] *τὸ κῆτος,*	*Περσεὺς δὲ τῷ τότε καρατομήσας τὴν Γοργόνα περὶ τούσδε τοὺς τό-*

Μεδούσης κεφαλὴν λίθον τε ποιήσας τὸ κῆτος.

a. Post 'ἔπεμψεν' fortasse de oraculo aliquid excidisse putem.

σωτηρίας δὲ γέρας τὸν[g] τῆς σωθείσης ἐκομίσατο γάμον.

Deest in B. | a. Αἰθίοπας V, Αἰθιοπίας Rei. | b. Χασιέπειαν P, J. | c. Νηρεΐδας P, I. | d. τῶν om. Rei. | e. παραθήσει P, J, Wa, παραθείη V, Rei, προθείη Maass. | f. Γοργόνη P, J, Wa. | g. τῆς σωθ. ἐκομ. τὸν γαμ. V, Rei.

τους διέρχετο καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν οἰκτείρας δείκνυσι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος τῷ κήτει καὶ ἅμα ἑλκύσας τὸ λογχοδρέπανον τὸ μὲν μέρος τοῦ κήτους ἐποίησε λίθινον, τὸ δὲ ἀπέκοψε καὶ τὴν κόρην ῥυσάμενος ἔγημεν.

T e s t i m o n i a: Apollod. II, 43: *Κασσιέπεια γὰρ ἡ Κηφέως γυνὴ Νηρῇσιν ἤρισε περὶ κάλλους, καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ηὔχησεν. ὅθεν αἱ Νηρῇδες ἐμήνισαν, καὶ Ποσειδῶν αὐταῖς συνοργισθεὶς πλήμμυράν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε καὶ κῆτος. Ἄμμωνος δὲ χρήσαντος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορά, τοῦτο ἀναγκασθεὶς ὁ Κηφεὺς ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ἔπραξε καὶ προσέδησε τὴν θυγατέρα πέτρᾳ. ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς καὶ ἐρασθεὶς ἀναιρήσειν ὑπέσχετο Κηφεῖ τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσαν αὐτὴν αὐτῷ δώσειν γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις γενομένων ὅρκων ὑποστὰς τὸ κῆτος ἔκτεινε καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν ἔλυσεν. ἐπιβουλεύοντος δὲ αὐτῷ Φινέως κτλ.*

In hac fabula notissima rhetores, ut solent, tam pauca nobis praebent, ut, num narratio fortasse ex cuiusdam fabulae argumento petita sit, diiudicare non possimus. Apollodorum (II 43) enim et Hyginum (fab. 64) interfecto monstro demum ab Euripide discedere Robertus confirmavit (Archäol. Ztg. 1878, p. 13 sqq.). Nostri autem scriptores, ubi Perseus cetum necavit, desinunt. — Commemorabile est, Hyginum (fab. 64) ab omnibus (Libanio, Nicolao, Apollodoro, Tzetze, Hygino [poet. astron. II 10, p. 443 Stav.]) discedere, qui solus Cassiopeam A n d r o m e d a e f i l i a e pulchritudinem anteposuisse Nereidibus tradit.

Libanianae fabulae finis Nicolao simplicior est. — Praeterea sententia 'τεμὼν ἐν Λιβύῃ καὶ φέρων τὴν Μεδούσης κεφα-

λὴν' studiums implicitatis et brevitatis, quod in Libanianis praecipue cognoscimus, impedire videtur. Fortasse igitur ea sententia a posteriore scriptore imposita est. Rhetores inundationem ab Apollodoro commemoratam, a Tzetze leviter significatam omiserunt.

Κισσός

Κισσός.

Nicolaus *διήγ.* 5.

Κισσὸς τὸ ἄνθος Διονύσου τὸ πρὶν χορευτὴς ἐγεγένητο καὶ περὶ τὸν ναὸν ἐξορχούμενος διαφθείρεται μὲν εἰς γῆν πεσών,

Γῆ δὲ τιμῶσα Διόνυσον ἄνθος ἀνῆκε χορεῦον καὶ μετὰ θάνατον τῷ θεῷ.

ὅθεν ὁ κισσὸς περιέχει τὴν ἄμπελον, τὸ[a] *Διονύσου φυτόν, ὡς ὅτε νέος ὑπάρχων ἐχόρευεν.*

a. *τῷ* P, J.

Geopon. XI, 29.

Περὶ κιττοῦ. ἱστορία.

Κιττὸς τὸ ἄνθος νέος ἐτύγχανε πρότερον χορευτὴς Διονύσου γενόμενος. χορεύων δὲ τῷ θεῷ πρὸς τὴν γῆν καταφέρεται.

καὶ Γῆ τιμῶσα Διόνυσον ἄνθος ἀνῆκεν ὁμώνυμον βλάστημα σώζουσα τὰ τοῦ νέου βλαστήματα.

προιὼν μὲν γὰρ ἐκ γῆς ἄμπελον περιπλέκεσθαι πέφυκεν οὕτως πλεκόμενος, ὡς ὅτε νέος ἐχόρευεν.

Testimonium: Nonnos dion. XII 97 sqq., 188 sq.: *ἐπεὶ τότε κοῦρος ἀθύρων Εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἑὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων, Κίσσος ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν.*

Hanc fabulam in animo habet Quint. Smyrn. XIV 175. Cf. Rohde, Roman. p. 158 adn. 2. In hac fabula, unde etiam Libani (turis) narratio pendet, luculenter sermo Geoponiorum et Nicolai, cuius diversitatem e Pinus quoque historiola cognoscimus, apparet.

Geopon.: *Κισσός.* *νέος ἐτύγχανε πρότερον.*	*Λίβανος.* *μειράκιον ἐτύγχανε πρότερον.*
Nicolaus: *Κισσός.* *τὸ πρὶν χορευτὴς ἐγεγένητο.*	*Λίβανος.* *μειράκιον δὲ τὸ πρὶν ἐγεγένητο.*
Geopon.: *Πίτυς.* *Γῆ ἐλεοῦσα τὸ πάθος φυτὸν ὁμώνυμον — ἀναδίδωσι καὶ μεταβαλοῦσα τὸν βίον.*	*Λίβανος.* *Γῆ τιμῶσα θεοὺς φυτὸν ἀνῆκε ὁμώνυμον καὶ τὴν φύσιν μεταβαλών.*
Nicolaus: *Πίτυς.* *Γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος ἀνῆκε δένδρον ὁμοίως διακείμενον.*	*Λίβανος.* *Γῆ δὲ τιμῶσα θεοὺς ἀνῆκε φυτὸν ὁμοίως θεοῖς ἀνακείμενον.*

Longum est omnes eiusmodi locos afferre: sufficiant haec exempla.

Κρίνον.

Κρίνον

Geopon. XI, 19.

Περὶ κρίνου. ἱστορία.

Ζεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐκ τῆς Ἀλκμήνης γεγεννηκὼς θνητὸν ὄντα ἀθανασίας μέτοχον ἠβουλήθη ἐργάσασθαι, καὶ τοῦτον τῷ μαστῷ τῆς Ἥρας κοιμωμένης ἔτι νέον ὄντα προσέθηκεν. ἐμπλησθὲν δὲ τὸ βρέφος τοῦ γάλακτος ἀπέστησε μὲν τὸ στόμα τῆς θηλῆς, ἔρρει δ' ὅμως τὸ γάλα ἀφθόνως καὶ τοῦ παιδὸς διαστάντος ἐν οὐρανῷ τε διαχυθὲν τὸν λεγόμενον γαλαξίαν ἀπειργάσατο, ἐν τῇ γῇ δὲ ἀπορρυὲν καὶ τὰς βώλους δεῦσαν ἄνθος τὸ τοῦ κρίνου ἀνέδωκε προσεοικὸς τὴν χρόαν τῷ γάλακτι.

Test: Hyg. poet. astr. II 43: Eratosthenes enim dicit, Mercurio infanti puero insciam Junonem dedisse lacte: sed postquam eum rescierit Maiae filium esse, reiecisse eum a se et ita lactis profusi splendorem inter sidera adparere. Alii dixerunt, dormienti Junoni Herculem suppositum, et experrectam id quod supra diximus fecisse. — Eratosthenis recensio: catast. 44. Tzetzes ad Lycophr. 1328: *ἐθήλασε γὰρ Ἡρακλῆς τὴν Ἥραν παῖς ὢν Ἀθηνᾶς ἀραμένης αὐτὸν καὶ πεισάσης τὴν Ἥραν θηλάσαι αὐτόν· διὸ καὶ ἀπηθανατίσθη.*

De Eratosthenis ceterorumque recensionibus cf. Robert, Eratosth. catast. p. 198.

Κυπάρισσοι.

Κυπάρισσοι

Nicolaus *διήγ.* 12.

Geopon. XI 4.

Περὶ κυπαρίσσου. ἱστορία.

Διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσιν ἡδεῖαι καὶ τερπναὶ καὶ ταῖς κόμαις ἴσαι[a]*, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν καλούμεναι, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κύειν καὶ φύειν παρίσους*

τούς τε κλάδους καὶ τοὺς καρπούς.

Τριτταὶ χάριτες ἐν ἄνθεσι καὶ θεαῖς καὶ κόραις γεγόνασιν.

Ἐτεόκλου[a] γὰρ παῖδες ἦσαν, αἳ ταῖς Χάρισι θεαῖς ἐξορχούμεναι καταφέρονται μὲν εἰς φρέαρ οὐ προορώμεναι,

Γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος ἄνθος ἀνῆκε ταῖς κόραις ὁμώνυμον καὶ τοῖς βλαστήμασιν ὅμοιον· διαιρεῖται γὰρ τὸ ἄνθος εἰς τρεῖς κορυφὰς ἀποσῷζον τὴν ὄρχησιν.

a. Ἐτεοκλέους edd.

Ἐτεοκλέους δὲ αὗται καθεστήκασι παῖδες. ὑπορχούμεναι δὲ ταῖς θεαῖς εἰς φρέαρ ἐξελιττόμεναι πίπτουσι.

Γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος φυτὰ εὐθαλῆ ὅμοια ταῖς κόραις ἀνῆκε, τέρψιν ἀνθρώποις καὶ μνήμην ἐπ᾽ αὐταῖς ἐμποιοῦσα.

a. ἶσαι Beckh.

Testimonia: Servius ad Aen. III 64: dicta autem est cyparissus, ut Didymo placet, ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους, hoc est ab aequaliter pariendo, quod aequaliter et ramos pariat et fructus.

Eustath. Il. B, 519, p. 274: τὴν δὲ ῥηθεῖσαν κυπάρισσον ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ καλεῖσθαι, υἱοῦ Μινύου, ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ· οἱ δὲ ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων, ὧν ἐτυμολογία στιχηρὰ οὐ πάνυ παλαιὰ τὸ ʽκύει παρίσους ἡ κυπάρισσος κλάδουςʼ.

Tzetzes, schol. ad exeg. Il. p. 138, 9 Hermann: Κυπάρισσος ὡραῖος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος· οὗ πεσόντος καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέατι οἱ καθ᾽ αἷμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ νεανίσκου κατωνομάκασιν, ὥσπερ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν δένδρων εἰς ἐπωνυμίας ἑτέρων. ὁ δέ γε Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Τυανέως βίῳ (I 16) μυθικώτερον περὶ τοῦ κυπαρίσσου γέγραφε, ὡς ἡ Γῆ τὸν νέον κατελεήσασα φυτὸν ὡραῖον ἀντέδωκε τὴν κυπάρισσον.

Duo veriloquia et Charitum et Cyparissorum confusa sunt, hoc ex Didymo quodam sumptum [quod ad Chalcenterum referre vix debemus, id quod placuit M. Schmidtio (Didym. Chalc. fragm., p. 365 sq), qui opus eius scriptoris sibi finxit μεταμορφώσεις inscriptum, ad quod totum Geoponicorum caput referret; cf. Gemoll, Über die Quellen der

Geopon.] ex antiquis fontibus redire verisimile est, illud de suo magistellus quidam prolatum huic addidisse videtur. Eiusmodi veriloquia inter Serviana scholia haud rara partim antiqua, partim recentissimi aevi esse Leuschkius demonstravit (De metamorphoseon in schol. Vergil. fabulis, Marpurgi 1895, p. 15). Tzetzes cum nostram fabulam exscriberet, pro puellis ei ignotis notissimum substituit puerum.

Λαοδίκη.

Λαοδίκη

Nicolaus *διήγ.* 1.

Τροίας ἁλούσης[a] *αἱ μὲν ἄλλαι Πριάμου κόραι τὸ συμβὰν ἔστεργον, Λαοδίκη δὲ δυσχεραίνουσα φθῆναι*[b] *θανάτῳ τὴν δουλείαν ᾑρεῖτο· καὶ διαστᾶσα*[c] *μὲν αὐτὴν δέχεται Γῆ*[d] *βουλομένων θεῶν, τελευτᾷ δὲ ἡ παῖς Ἥλιον ἔχουσα τῆς δουλείας ἀμάρτυρον.*

a. *ἀλούσης* B. | **b.** *φθεῖναι* corr. in *φθῆναι* P, *φθῖναι* B. | **c.** *διαστᾶσαν* J. | **d.** *γῆν* P, J.

Testimonia: Apollodorus epit. 5, 25: *Λαοδίκην μὲν γὰρ κάλλει τῶν Πριάμου θυγατέρων διαφέρουσαν βλεπόντων πάντων Γῆ χάσματι ἀπέκρυψεν.* Cf. Heyne, Obss. ad Apoll. p. 302.

Quintus Smyrn. 13, 545 sq.

Tryphiodor. *ἅλωσις Ἰλ.* 660 sqq.

Tzetzes posthom. 736. Schol. Lycoph. 314. 316.

Haec fabula a Proclo non commemorata est.

Νάρκισσος.

Geopon. XI, 24.

Περὶ Ναρκίσσου. ἱστορία.

Παραλόγου πάθους λόγος[a] ὑπῆρξε παραλογώτερος. Νάρκισσος γὰρ ἦν μειράκιον[b] ἐρῶν οἴκοθεν καὶ φθειρόμενος οἴκοθεν. ὥρᾳ μὲν γὰρ διέφερε σώματος, ἔνθεν[c] δὲ τὸ ἐρᾶν καὶ τὸν πόθον ἐκτήσατο. καταλαμβάνει γὰρ πηγὴν ὡς[d] πιόμενος, θεατὴς δὲ τῆς οἰκείας μορφῆς καταστὰς ἐραστὴς ὁ αὐτὸς καὶ ἐρώμενος[e] ἐγένετο. ἐρῶν[f] δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ διεφθείρετο. ἐπὶ πηγὴν οὖν ἐλθὼν ἔστεργε μὲν τὴν σκιὰν ὡς ἐρωμένην[g], ἡττηθεὶς[h] δὲ καὶ ἑαυτοῦ[i] λαβόμενος ἐπὶ τοῖς ὕδασι τῆς πηγῆς ἑαυτὸν ἐπαφῆκε. καὶ παραψυχὴν τοῦ πάθους ζητῶν βίου στέρησιν εὕρατο τοσοῦτον[k] τῇ τελευτῇ ὀνηθείς, ὅσον εἰς ἄνθος τῇ ὁμωνύμῳ μνήμῃ τῆς βλάστης μεταβληθείς.

Nicephorus *διήγ.* 14.

Διήγημα[a] *τὸ κατὰ τὸν Νάρκισσον.*

Νάρκισσος ὁ νῦν διαπρέπων[b] ἐν ἄνθεσιν[c] ἐν μειρακίοις πάλαι διέλαμπεν. εὐανθὴς ἦν τὸν τοῦ προσώπου λειμῶνα, καλὸς τὴν μορφήν, ἄμαχος τὴν θέαν, τὸ κάλλος ἀνίκητος. ἐφείλκετο καὶ[d] τοὺς τῶν ἄλλων ὀφθαλμούς. ἀλλ' εἶχεν αὐτὸς[e] ἕτερον ἔρωτα, κύνας ἐπισύρεσθαι καὶ πρὸς θῆρας[f] ἱππάζεσθαι καί ποτε πολλοὺς τοὺς ἐκ τῆς θήρας ἀποστάζων ἱδρῶτας περιΐσταταί τινα πηγὴν διαφανῆ μὲν ἰδεῖν, ποτιμωτάτην δὲ πιεῖν, ἣ δὲ τὴν[g] μὲν τῆς δίψης φλόγα μαραίνει τῷ μειρακίῳ, ἕτερον δὲ πῦρ[h] ἀνάπτει τὸν ἔρωτα. καὶ διψῶντα μὲν ὕδατος παύει, κάλλους δὲ δίψην[i] αὖθις βιάζεται. γίνεται τῆς ὥρας κάτοπτρον. ὡς ἐν πίνακι τῷ ῥεύματι γράφει τὸν Νάρκισσον. καὶ τοῖς αὐτοῦ[k] κάλλεσι[l] βάλλεται Νάρκισσος. καὶ ὃ[m] πολλοὺς πρότερον ἔδρασε τοῦτο τηνικαῦτα παθὼν αὐτὸς ἔλαθε. Νάρκισσος ἐκ πηγῆς τὸ κάλλος ἀνέβλυζε καὶ Νάρκισσος διψῶν οὐκ ἐπίμπλατο[n]. Νάρκισσος ὑπερίστατο[o] τῶν ναμάτων καὶ Νάρκισσος ἕτερος ὑπὸ τὴν πηγὴν διεφαίνετο· ἐμειδία Νάρκισσος ἄνωθεν καὶ κάτωθεν αὖθις ἀντεμειδία τὸ κάλλος. ταῦτα ἦν ἀμφοῖν πάντα ὡς ἐν κατόπτρῳ διαφανεῖ τῇ πηγῇ. ἀλλ' εἶχέ τι καὶ θαύματος οἷς διήλλαττε τὸ φαινόμενον. ὀφθαλμοὶ πρὸς τὴν ὄψιν ἐπεπήγεσαν καὶ τὸ κάλλος ἐναπέσιαζε[p] τῇ πηγῇ· ἡ τῶν ὑδάτων φύσις θᾶττον[q] ἀπέρρει καὶ τὸ ῥεῦσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν οὐκ εἰδόσι μένειν ἐπεπήγει τοῖς ὕδασιν[r]. ἐντεῦθεν ὁ ἔρως θερμότερον ἐπέζεσε[s] τῷ Ναρ-

Lectiones variae Severi. | **a.** ὁ λόγος Sev. | **b.** μειράκιον om. F, M (Geop.), Sev. | **c.** ὅθεν δὲ τὴν ὥραν καὶ τὸν πόνον ἐκτήσατο Sev. | **d.** ὡς A, Ir, ὁ Wa. | **e.** ἐρώμεν. ἐγένετ.] θεατὴς κατεφαίνετο Sev. | **f.** ἐρῶν κτλ.] ἤρα δὲ, ὅθεν αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ καταφθείρεται· ἐρώμενος ἦν ἐραστὴν οὐ κτησάμενος· ἀλλ' ἐπὶ πηγὴν ἑαυτὸν ἐπαφείς, ἔστεργε Sev. | **g.** ἐρώμενος F, M (Geop.), Sev. | **h.** ἡττηθεὶς δὲ καὶ om. Sev. | **i.** ἑαυτοῦ-ἐπαφῆκε] ἑαυτοῦ δὲ λαβόμενος, ἑαυτὸν ἐναφῆκε τοῖς ὕδασι Sev. | **k.** τοσοῦτον-μεταβληθεὶς] τῆς τελευτῆς ὀνησάμενος, ὅσον εἰς τέλος μεταπεσεῖν· καὶ δηλοῖ τὴν μνήμην ὁμωνύμῳ βλαστήματι. Sev.

κίσσῳ. ὁ δὲ μὴ φέρων τὸ πῦρ ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τοῖς ῥεύμασιν, ὡς ἂν καὶ τὸν δοκοῦντα περιπτύξαιτο Νάρκισσον καὶ τὴν ἔρωτος πυρκαϊὰν ἀποσβέσειεν[t]. ἀλλ' ἡ[u] τῶν ὑδάτων φύσις αὐτῷ κάλλει τὸν ἔρωτα ξυναπέσβεσε τῷ ζῶντι Ναρκίσσῳ καὶ τὸν δοκοῦντα συνανακρύψασα. οὐ μιμεῖται τὴν πηγὴν ἡ Γῆ[v], ἀλλ' οἰκτείρει τὴν συμφορὰν καὶ[w] σοφίζεται τὴν μνήμην τοῦ πάθους, καὶ τοῦ[x] καλοῦ μειρακίου καλὸν ἄνθος ἀντιχαρίζεται Ναρκίσσῳ καὶ ἔρωτι. οὕτω καὶ μετὰ τελευτὴν περίεστι Νάρκισσος καὶ αὖθις οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰς κάλλος ἀνθεῖ.

a. διήγημα om. Wa. | **b.** διαλάμπων P¹. | **c.** ἄνθεσι P. | **d.** καὶ] μὲν P¹. | **e.** αὐτὸς om. P. | **f.** θήραν P¹. | **g.** τὴν-μαραίνει] τὸ μὲν τῆς δίψης πάθος θεραπεύει P¹. | **h.** πῦρ] πάθος P¹. | **i.** διψᾶν Wa. | **k.** αὐτοῦ] αὐτὸς αὐτοῦ P¹. **l.** κάλλεσι om. P¹, κάλεσι P. | **m.** ὁ πολλ. ἑδρ. πρότ. P¹. | **n.** ἐμπίπλατο P, ἐμπίπλαται Wa. | **o.** ὑπερίσταται P, Wa. | **p.** ἐναπέσταξε P, P¹. | **q.** θᾶσσον Wa. | **r.** ὕδασι P. | **s.** ἐπέζεσεν Wa. | **t.** ἀποσβέσει P¹. | **u.** ἡ τῶν om. P. | **v.** ἡ Γῆ om. P. | **w.** καὶ om. P¹. | **x.** τοῦ om. P, P¹.

Fabulam Narcissi in refutationibus adhibitam esse Hermogenes (II, p. 9 Sp.) contestatur. — Apud sophistas puer notissimus erat; ut exempla afferam: Lucian. epist. 1 (p. 394 ed. Herch.). Philostr. mai. imag. 1, 22 (23). Callistrat. ἐκφρασ. no. 5. Aristaen. epist. 10 (p. 164 Herch.) etc. Praeterea de Narcisso apud alexandrini aevi scriptores cf. Rohde, Roman. p. 124, adn. 2.

Πασιφάη.

Libanius διήγ. 15.	Libanius διήγ. 16.	Nicolaus I, p. 307.	Doxopatres. Walz II 202 γ.	Nicephorus διήγ. 6.
Περὶ Πασιφάης·				*Διήγημα τὸ κατὰ Πασιφάην.*
Ἐγκαλοῦσά τι τῷ Ἡλίῳ ἡ Ἀφροδίτη πλήττει τὰς ἐκείνου θυγατέρας ἔρωσι καινοῖς [a].	*Ἡλίου παῖς Πασιφάη γεγένηται καὶ γενομένη τοῦ καλλίστου τῶν θεῶν πάθος ὑπέστη παραλογώτατον.*	*Πασιφάη φασὶ προῆλθεν Ἡλίου καὶ γενομένη τοῦ καλλίστου θεῶν πάθος ὑπέστη παραλογώτατον.*	*Ἔπαθε Πασιφάη περὶ τὸν ταῦρον ἐρωτιαῖον* [a] *καὶ πάθος ὑποστᾶσα παράλογον ἐζήτει τὸν ἰασόμενον.*	*Ἔρως καὶ Πασιφάην εἰς ταῦρον οἰστρηλατεῖ, καὶ τὸν πόθον ἦν ἀγαγεῖν ἐς πέρας ἀμήχανον. ἄνθρωπος ἤρα βοὸς καὶ γυναικὸς ἦν ταῦρος ἐρώμενος.*
ἐρᾷ δὴ καὶ Πασιφάη ταύρου	*ταύρῳ γὰρ ἐπιμαίνεται*	*ταύρου μὲν γὰρ ἑάλω*		*ἔρως ἀπανταχόθεν ἀνόμοιος.*
καὶ καρτερεῖν οὐκ ἔχουσα	*καὶ ἀποροῦσα* [a] *τὸ πάθος διενεγκεῖν*	*καὶ τὸ πάθος ἀποροῦσα διενεγκεῖν*		*ἣ μὲν ἴσως που μαλακὴν ἠφίει φωνήν, ὃ δὲ οὐδὲν ἐπαΐων*
φράζει πρὸς τὸν Δαίδαλον τὸ πάθος. ὃ δὲ ἦν Ἀθηναῖος καὶ φυγὼν διέτριβεν ἐν Κρήτῃ. πείθεται δὴ	*πρὸς τὸν Δαίδαλον ἤγγειλεν.*	*πρὸς τὸν Δαίδαλον ἤγγειλεν* [a].	*καὶ Δαιδάλῳ μὲν ἀναγγέλλει τὸ πάθος·*	*ὡς ταῦρος ὢν* [a] *ἐμυκήσατο. λόγον ἀλογίᾳ ξυντρέχειν τὸ πάθος ἠνάγκαζε* [b] *καὶ γυναικὸς* [c] *ὄψιν* [d] *βοείᾳ μορφῇ συγ-*
καὶ βοηθεῖ τῇ γυναικὶ διὰ βοὸς ξυλίνης. κοίλην γὰρ αὐτὴν	*ὃ δὲ ξυλίνην* [b] *μηχανη⟨σάμενος βοῦν δορᾷ τὴν⟩ μηχανὴν*	*ὃ δὲ ξυλίνην μηχανησάμενος βοῦν καὶ περιβαλὼν τὸ μηχά-*	*ὃ δὲ ξυλίνην βοῦν μηχανησάμενος καὶ περιβαλὼν ταύρου δο-*	*κεράννυσθαι καὶ ταύρῳ τὴν ἄνθρωπον ὑποζεύγνυσθαι. οὐκ εἶχε πεί-*

ἐργασάμενος καὶ καταλείσας ταύτῃ τὴν ἐρῶσαν, δέρματι βοὸς καλύψας τὸ πλάσμα κινεῖ τὸν ταῦρον ἐπὶ τὴν εἰκόνα. καὶ ἐλθὼν μίγνυται δὴ τῇ γυναικί, βοῒ δέ, ὡς ᾤετο.	περιέβαλεν.	νημα δορᾷ βοός,	ρὰν τὸ μηχάνημα παρ' αὐτὴν τὴν ἀγέλην προσήγαγεν· ὁ ταῦρος δὲ ἀγνοῶν ἐπιβαίνει τὴν ἄνθρωπον, ἣν ἡ φύσις ἠγνόησε·	θειν οἷς θέλγουσιν [e] ἄνθρωποι· ἂν ἐπαγωγόν τι προσεῖπεν (sic!), ὁ μὲν [f] οὐκ ᾐσθάνετο, ἂν ἐρωτικὸν ἐμειδίασεν (!), οὐ φιλομειδὴς ὁ ταῦρος ἐδείκνυτο, ἂν δῶρα πρὸς Ἀφροδίτην προὔτεινεν (!), ἄδωρον τὴν Ἀφροδίτην ἡ φύσις τὸν ταῦρον ἐδίδαξεν. ἔρως ἐντεῦθεν τῇ κόρῃ συνηγωνίζετο καὶ φύσις αὖθις ἐκεῖθεν [g] ἀντέκρουε. παρεῖχεν ἔρως, ἃ μὴ φύσις ἐβούλετο, καὶ φύσις ἐπεῖχεν, ἃ παρέχειν ἔρως παρεβιάζετο. καὶ [h] ξυνῆγεν ἔρως, ἃ [i] φύσις μακροῖς ὅροις διέστησε, καὶ ἡ φύσις οὐκ ἐδίδου τὰ μὴ πεφυκότα συνάπτεσθαι. ἔσαινε [τὴν] [k] Πασιφάην τὸ κάλλος, ἀλλ' ἐλύπει
	ἡ [c] περὶ τὴν ἀγέλην συνήγετο καὶ τὴν ἄνθρωπον ἔνδον κατακλείσας ἐργά⟨ζεται μῖξιν, ἣν⟩ [d] ὁ πρότερος οὐκ ἠπίστατο χρόνος.	ἡ παρὰ τὴν ἀγέλην ὁ ταῦρος συνήπτετο, τὴν μὲν ἄνθρωπον ἔνδον κατέκλεισε, σοφίζεται δὲ μῖξιν [b] ἐκ τέχνης, ἣ μὴ πέφυκε γίνεσθαι.		
τότε ὁ Μινώταυρος γίνεται ταῦρος μὲν τῇ κεφαλῇ, τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἄνθρωπος.	καὶ τῆς ὁμολογίας ὑπόμνημα παῖς προελήλυθεν	καὶ τὸ πραχθὲν τῆς μίξεως κατέστη μαρτύριον.	καὶ τὴν ὁμιλίαν οὐ κατέλιπεν ἄπιστον.	
	ἐφ' ἑνὸς σώματος ἄμφω χαρακτηρίζων τοὺς φύσαντας.	παῖς γὰρ προῆλθε ταύρου μὲν ἀρχόμενος, τελευτῶν δὲ μετ' ἐκεῖνον εἰς ἄνθρωπον,	πάντα γὰρ εἶχεν ὡς ἐξ ἀμφοῖν γεγονώς, ἐφ' ἑνὸς σώματος ὁ παῖς τοὺς τε-	
a. κενοῖς V, καινοῖς Rei.	a. ἀπορούσα τὸ πάθος			

Πασιφάη.

V, τὸ πάθος οὐ δυναμένη Ri. | **b.** ξυλίνην * μηχανὴν περιέβαλεν Rei, ξυλίνην μηχανη<σάμενος βοῦν δορᾷ τὴν> μηχανὴν V, „uncis inclusa incerta; Hercheri lectioni ἄτοπον vix sufficiat spatium“, Förster. | **c.** ἧ περὶ τὴν ἀγέλην συνήγετο] ἧ V, ἡ Rei. omnia mutilata et corrupta ex Nicolao restituenda sunt: ἧ παρὰ τὴν ἀγέλην ὁ ταῦρος συνήπτετο. | **d.** ἐργάζεται* ἣν Rei, ἐργάζεται μῖξιν, ἣν V, „e litterarum fragmentis colligi potest“, Förster.

φύσεις ἐφ᾽ ἑνὸς διπλᾶς κομιζόμενος σώματος, οὐδέτερον μὲν ἐντελές, ἑκάτερον δὲ δι᾽ ἑτέρου πληρούμενον.

a. ἤγγειλεν e Libanio restitui, ἤνεγκεν Wa. | **b.** μίξιν Wa.

κόντας ἐδήλου· ταῦρος γὰρ ὢν μέχρι τῆς κεφαλῆς τὸ λοιπὸν ἦν ἄνθρωπος.

a. ἐρωταῖον Vindobon. (adnot. Walz).

τὸ τοῦ ἔρωτος ἔκφυλον. ὡς ἐπαφρόδιτον ἐρᾶν[l] ἐγλίχετο καὶ ὡς θῆρα θυμικὸν ὑπεβλέπετο. ηὔχετο καὶ βοῦς εἶναι δοκεῖν, ὡς ἂν τὸν ταῦρον ὑπέλθῃ[m] τῷ σχήματι. ἀλλὰ θεοὶ μὲν οὐκ ἐπένευσαν, Δαίδαλος δὲ τοῦτο χαρίζεται καὶ γίνεται σοφώτερος ἔρωτος φιλανθρωπότερος φύσεως· χαλκὸν[n] εἰς βοῦν σχηματίζει καὶ μιμεῖται τοῦ ταύρου τὴν θήλειαν καὶ τὴν βοῦν ἔνδον[o] ὑπογλυψάμενος ὑποβάλλει τὴν ἄνθρωπον. ἐφέλκεται τὸν ταῦρον ἡ τέχνη καὶ[p] δελεάζει αὐτὸν τὸ πρὸς τὸν βοῦν ἐμφερὲς τοῦ χαλκοῦ[q] καὶ μυκησάμενος ἔρωτα τῇ[r] Πασιφάῃ τὸν πόθον ἐπλήρωσε καὶ τεραστίου γάμου τέρας ἀπογεννᾶται Μινώταυρος.

a. ἂν P¹. | **b.** ἠνάγκαζεν Wa | **c.** γυναικαίαν P¹. | **d.** ὄψον Wa. | **e.** θέλουσιν P, P¹. | **f.** ὁ βοῦς P¹. | **g.** ἐντεῦθεν ἀντέκρουεν P¹. | **h.** καὶ om. Wa. | **i.** ἅπερ P¹. | **k.** τὴν om. P, P¹. | **l.** ὁρᾶν P, P¹. | **m.** ὑπέλθοι P, P¹. | **n.** χαλκοῦν P. | **o.** ἔνδοθεν P¹. | **p.** καὶ om. P. | **q.** τοῦ χ. post δελεα. P, P¹. | **r.** τῆς Πασιφάης Wa.

Cum Libanio in universum faciunt Palaephat. de incredib. cap. 2., Lact. ad Stat. Achill. I 192, p. 438 Tiliobr. = Myth. Vat. I 43 (Venerem de Sole iratam eius filiam punivisse). Pasiphaen sacra Veneris neglexisse et omisisse tradit Hyg. fab. 40; Neptunum de Minoe iratum Pasiphaae infandum amorem iniecisse exhibet Apollod. III 9. — More Palaephati narrat hanc historiam Plutarchus (Theseus, cap. 14), Heraclitus (de incred. cap. 6), Lact. ad Stat. I. I.

Πενθεσίλεια.

Πενθεσίλεια

Nicolaus διήγ. 11.

Μηκυνόμενος τῆς Τροίας ὁ πόλεμος εἰς χρείαν τοὺς Τρῶας καὶ τῆς τῶν γυναικῶν συμμαχίας κατέστησε. καὶ παραγίνεται μὲν ἐπικουροῦσα Τρωσὶ Πενθεσίλεια, πεσοῦσα δὲ δι᾽ Ἀχιλλέως ἐν ὅπλοις εἷλεν ἐξ ἔρωτος, ὃν ἑλεῖν οὐκ ἔσχε μαχόμενον.

Non exstat in B.

Testimonia: Proclus Chrestom: Ἀμαζὼν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα· — καὶ κτείνει αὐτὴν Ἀχιλλεύς.

Tabula Iliaca D, cf. Jahn, Bilderchron. p. 38 etc. Πενθεσίλεια Ἀμαζὼν παραγίνεται.

Apollod. epit. 5, 1. Serv. Aen. I 491.

Nicolaus ad eundem fontem redit ac Proclus, Apollodorus, titulus Jahni, inter quos quae intersit ratio, exposuit Bethe (Hermes 26, 593 sqq.). Adventus Penthesileae eiusque mors subsecuta alia nulla re intermissa in poculo quoque Homerico, quod vocamus, a Roberto publici iuris facto (50. Prg. in d. n. Winckelmanni, p. 28) impressa sunt ex eodem sane fonte petita.

In rhetorum disciplina Penthesileam exemplum refutationis fuisse apud Emporium (p. 570, 19 Halm) legimus.

Πίτυς.

Libanius διήγ. 27 = Westerm. p. 381.	Nicolaus διήγ. 8 = Liban. διήγ. 28 = Westerm. p. 381.	Geopon. XI 10.
Περὶ τῆς Πίτυος.		*Περὶ πίτυος. ἱστορία.*
		Ἡ πίτυς κόρη γενομένη τὸ πρότερον μεταβολὴν φύσεως ἐξ ἔρωτος διπλοῦ παρελάμβανεν.
Ἤρα τῆς Πίτυος ὁ Πάν, ἤρα δὲ καὶ ὁ Βορέας. ἦν γὰρ κόρη πρότερον ἡ Πίτυς καὶ ἐπ᾽ αὐτῇ ποιοῦνται τὴν αἵρεσιν, ὁποτέρῳ δεῖ χαρίσασθαι.	Ἤρα τῆς Πίτυος ὁ Πάν [a], ἀντήρα δὲ [b] καὶ ὁ Βορέας αὐτῆς.	ἤρα μὲν γὰρ τῆς κόρης ὁ Πάν, ἀντήρα δὲ ταύτης καὶ ὁ Βορρᾶς.
τὸ [a] δὲ ἐντεῦθεν ἐδείκνυσαν τὰ ὄντα αὐτοῖς ἀγαθά, σπεύδων ἑκάτερος ἀμείνων φανῆναι· Βορέας μὲν ἔπνει λαμπρὸς καὶ ἔκαμπτε δένδρα, τὰ [b] δὲ κατέφερεν. ὁ δὲ Πὰν [c] ἐσκίρτα, ἐπήδα, δῶρα ἔφερε τῶν ἀναθημάτων, ἃ ἦν αὐτῷ παρὰ τῶν νομέων.	ἑκατέρου δὲ προσαγομένου τὴν κόρην	ἑκατέρου δὲ προσαγομένου τὴν κόρην
ἐφέλκεται τὴν Πίτυν. καὶ Βορρᾶς ἀλγεῖ καὶ σφοδρῶς ἐπιπεσὼν ὠσέ [d] τε κατὰ τῶν πετρῶν καὶ διέφθειρε τὴν κόρην.	⟨ἡ παῖς [c]⟩ πρὸς τὸν Πᾶνα μεθίσταται. καὶ ζηλοτυπεῖ [d] μὲν ἐπὶ τούτοις Βορέας, πνεύσας δὲ ἐπ᾽ αὐτῇ βιαιότερον [e] τὴν μὲν κόρην	ἡ παῖς τῷ Πανὶ προσετίθετο καὶ ζηλοτυπήσας ὁ Βορρᾶς ἐπὶ τούτοις τὴν κόρην ἐπὶ πέτρας ὠθήσας τῷ θανάτῳ παρέδωκε.

ἡ Γῆ δὲ — καὶ γὰρ ᾤκτειρε τὸ πάθος — ἤμειψεν εἰς φυτὸν τὸ σῶμα. διὰ τοῦτο Πανὶ μὲν ἐκ Πίτυος ὁ στέφανος, Βορέας δὲ καὶ τὸ δένδρον λυπεῖ.

καί[e] φασι τὸν ἦχον, ὃν ἡ Πίτυς πονεῖ[f] δεχομένη τὸ πνεῦμα, θρῆνον εἶναι.

a. τὸ δὲ ἐντεῦθεν — παρὰ τῶν νομέων ex Palaephati fabula 'Hyacintho' desumpta videntur (ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος κτλ.) Quae si deleverimus, scribamus: ἐφέλκεται τὴν Πίτυν ὁ Πάν. | **b.** τὰ] πὰν E. | **c.** ὁ δὲ Πὰν — δῶρα ἔφερε om. E. | **d.** ὦσέ τε κατὰ τῶν πετρῶν, cf. Plato Phaedrus, p. 229 C. | **e.** καί φασι κτλ. postea addita videntur. | **f.** fort. ποιεῖ Maass.

ὠθεῖ, παραλαβοῦσαι δὲ ταύτην[f] αἱ πέτραι τῷ θανάτῳ παρέδοσαν.

Γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος ἀνῆκε δένδρον ὁμοίως[g] πρὸς[h] τοὺς ἐραστὰς διακείμενον. τὸν μὲν γὰρ Πᾶνα στεφανοῖ τῷ θαλλῷ[i], θρηνεῖ δὲ τοῦ Βορέου προσπνεύσαντος.

a. Πᾶν P, Wa. | **b.** δὲ om. Nicol. | **c.** ἡ παῖς addidi. | **d.** ζηλοτυπεῖ P, -ποι J, -πῶν B. | **e.** βιαιότερον V, βιαιότερος Nicol. | **f.** ταύτην αἱ om. Nicol. | **g.** ὁμοίως V, ὅμιον Rei. | **h.** πρὸς] περὶ V, Rei. | **i.** θαλῷ J, Wa.

Γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος φυτὸν ὁμώνυμον τῆς παιδὸς ἀναδίδωσι καὶ μεταβαλοῦσα τὸν βίον μένει πρὸς αὐτούς, ὡς ἐτύγχανε πρότερον· καὶ τὸν μὲν Πᾶνα τῷ θαλλῷ στεφανοῖ, θρηνεῖ δὲ τὸ δένδρον, ὅτε Βορρᾶς ταύτῃ προσπνεύσειεν.

Haec fabula apud rhetores alio nullo loco exhiberi videtur. Legimus autem apud Theocr. σύριγξ. Propert. I 18, 20. Crinagor. Anth. Vat. VI 253. Nonnum dionys. 42, 259. Longum past. lib. II, p. 37. 65 Moll. etc. — Byzantinos nonnullos affert Broukhusius: „fabulam de pinu e Geoponicis Graecorum narrat Baptista Eynatius Racemat., cap. 16. Carol. Paschalius l. VI. Coronar. C. 28" (ad Propert. I 18, 20).

In hac quoque fabula Nicolaus et Geoponicorum auctor ad vulgarem recensionem propius accedere videntur, quam Libanius.

Πλάτανος

Πλάτανος.

Nicephorus διήγ. 12.

Διήγημα [a] τὸ κατὰ τὴν Πλάτανον.

Ἡ [b] Πλάτανος καλὴ μὲν ἦν ὡς κόρη, μεγάλη δὲ ὡς Ἀλωέως θυγάτηρ καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐλείπετο. ἐπεὶ δ᾽ ἐκείνους κεραυνῷ βαλὼν ὁ Ζεὺς ἔπαυσε [c] κατὰ [τῶν] [d] θεῶν μαινομένους, οὐ φέρει τὴν συμφορὰν ἡ κόρη καὶ τὴν φύσιν εἰς φυτὸν ἠλλάξατο. ἀλλ᾽ ἔτι καὶ τὸ κάλλος περισῴζει καὶ τὸ μέγεθος οὐκ ἀφῄρηται. τοῦτο τὸ φυτὸν καὶ ὁ [e] Ξέρξης ποτὲ τῆς εὐφυΐας ἠγάσθη καὶ τὸ θαῦμα ἐκεῖνος ἐδήλου χρυσῆν φιλοτεχνήσας πλάτανον.

a. διήγ. om. Wa. | **b.** ἡ om. P, P¹. | **c.** ἔπαισε P¹. | **d.** τῶν om. P, P¹. | **e.** ὁ om. P, P¹.

Fontes et testimonia: Herodot. VII 31, de Xerxis platano. — Aelian. v. h. 2, 14.

Eustath. ad B 307, p. 226, 10.

Platanus non nisi hoc loco et apud Anonymum (I, p. 609. 612 Wa) soror vocatur Aloidarum.

Aurea regum Persarum platanus nobilissimum fuit exemplum monstrorum a Stoicis philosophis et Cynicis tritum (cf. Weber, Stud. Lips. X 96, 2: Schmid, Atticism. III, p. 5). — Nonnullos locos e posterioris aevi scriptoribus petitos afferre nobis licet, ubi haec platanus aurea commemoratur: Aristid. or. 13, p. 210, 8. Dind. Aelian. var. hist. II 14; IX 39. Procop. epist. 79, p. 563 Herch. Themist. or. 27, p. 409, 10 Dübn. Himerius orat. 5, 5, p. 57, 1; ecl. 5, 42, p. 20, 45 Dübn. — Joh. Eugenicus ἔκφρασις in Boisson. anec. nov. p. 332 cum adnot.

Ῥόδον

Ῥόδον.

I. Aphthonius II, p. 22 Sp.

Διήγημα τὸ κατὰ ῥόδον.

Ὁ τὸ ῥόδον θαυμάζων τοῦ κάλλους τὴν τῆς Ἀφροδίτης [a] λογιζέσθω πληγήν [b]. ἥρα μὲν

Georgius Pachymeres I, p. 558 Wa.

Ἥρα, φησίν, Ἀφροδίτης Ἄρης καὶ Ἀφροδίτη παρὰ φαῦλον τιθεμένη τοῦτον ἥρα

γὰρ ἡ θεὸς τοῦ Ἀδώνιδος, ἀντήρα δὲ καὶ ὁ Ἄρης αὐτῆς· καὶ τοῦτο [c] ἡ θεὸς ὑπῆρχεν Ἀδώνιδι, ὅπερ Ἀφροδίτῃ Ἄρης ἐτύγχανε· θεὸς ἤρα θεοῦ καὶ θεὸς ἐδίωκεν ἄνθρωπον· πόθος ὅμοιος, κἂν [d] τὸ γένος διήλλαττε(!). ζηλοτυπῶν [e] δὲ ὁ Ἄρης τὸν Ἄδωνιν ἀνελεῖν ἐβούλετο λύσιν ἔρωτος τὸν Ἀδώνιδος ἡγησάμενος θάνατον. καὶ [f] πλήττει μὲν Ἄρης τὸν Ἄδωνιν, μαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἡ θεὸς ἀμύνειν ἠπείγετο. καὶ κατὰ σπουδὴν ἐμβαλοῦσα τῷ ῥόδῳ [g] ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε· καὶ τὸν μὲν ταρσὸν τοῦ ποδὸς περιπείρεται, τὸ δὲ καταρρεῦσαν αἷμα τοῦ τραύματος τὴν τοῦ ῥόδου χροιὰν εἰς τὴν οἰκείαν ὄψιν μετέθηκε καὶ τὸ ῥόδον τὴν ἀρχὴν λευκὸν γεγονὸς εἰς ὃ νῦν ὁρᾶται μετῆλθεν.

Exstat etiam in Geopon. XI 17. | **a.** nonnullos ‘εἶναι’ post ‘Ἀφροδίτης’ legisse Doxopatres (II 246 Wa) tradit. | **b.** ‘φησίν’ post ‘πληγήν’ add. Geop. | **c.** *καὶ τοῦτο — διήλαττε* om. Geop. | **d.** *κἂν εἰ* coni. Sp. cf. p. 55. | **e.** *ζηλοτυπῶν οὖν Ἄρης ἀνεῖλε τὸν Ἄδωνιν, λύσιν κτλ.* Geop. | **f.** *καὶ πλήττει — Ἄδωνιν* om. Geop. | **g.** post ‘ῥόδῳ’ pergunt Geopon.: *ἀσάνδαλος οὖσα ταῖς ἀκάνθαις τοῦ ῥόδου τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς περιπείρεται· καὶ λευκὸν τὸ ῥόδον πρότερον ὂν τοῦ ἰχῶρος τῆς Ἀφροδίτης ἀπορρυέντος, εἰς ὃ νῦν ὁρᾶται τὴν χρόαν*

μᾶλλον ἀντ᾽ αὐτοῦ τοῦ Ἀδώνιδος. ζηλοτυπῶν δὲ Ἄρης τὰ παιδικὰ τὸν ἀντίζηλον ἀναιρεῖ. ἀλλ᾽ ἡ θεὸς εἰς ἄμυναν σπεύδουσα προσβάλλει τῷ ῥόδῳ καὶ ταῖς μὲν ἀκάνθαις τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς παραπείρεται [a], τὸ δὲ καταρρεῦσαν αἷμα τῷ ῥόδῳ περιχυθὲν τὴν χροιὰν μεταβάλλει τοῦ ἄνθους καὶ λευκὸν τὸ πρότερον ὂν ἐρυθρὸν ἐξ ἐκείνου δείκνυσι τοῖς ἐς ὕστερον. [b]

E ‘refutatione’. | **a.** *περιπείρεται* malim. | **b.** *ἐσύστερον* Wa.

μετέβαλε καὶ ἔρευθος καὶ εὐωδία αὐτῷ ἔκτοτε προσεγένετο.

Fontes et testimonia: Plurimos Graevius (de Adonide, Lips. 1877, p. 11. 18) contulit locos, quibus addere licet: Philostr. epist. 1 (p. 468, 1), 3 (p. 468). Procop. epist. 8 (p. 535), 69 (p. 558 Herch.).

Rosam sanguine Veneris purpuream tinctam esse refert Philostr. epist. I, p. 468 Herch., quam fabulam recepit Aphthonius, a quo Doxopatres et Georgius Pachymeres pendent. — Adonidis fabulam non nisi cum rosa mutata coniunctam rhetores narrant. Hi Adonidem a Marte occisum esse, florem album Veneris sanguine purpureum tinctum tradunt. Sed in vulgari fabulae recensione (Apollod. III 185. — Ovid. amor. III 8, 16; met. X 715 sqq. etc.) ab apro interficitur Adonis, cuius cruor in florem purpurei coloris conversus est. — Servius (schol. Bucolic. X 18) veterum et posteriorum scriptorum recensiones haud accurate conciliatas exhibet, cum scribit: 'Adonidem a Marte in aprum transfigurato occisum miseratione Veneris in rosam conversum esse'. Ecce, nempe antiquam et genuinam recensionem. — Aphthoni fabula notissimum fuit exemplar; verba enim *ἤρα - ἀντήρα* apud posteriores saepe legimus — ut: *Ἑλένης ἁρπαγή* III 592 Wa. Enipeus Pseudolibani, Pinus Geoponicorum, Nicolai, Hyacinthus Tzetzae; *πόθει - ἀντεπόθει* Deianira Pseudolibani — quae non occurrunt in antiquis scholiis, in quibus aliae eiusmodi quasi formulae haud raro inveniuntur (multas e Serviano thesauro congessit Leuschkius, de metam. in schol. Vergilianis fabulis, diss. 1895, p. 16 sqq.). — Georgius Pachymeres s. XIII attico sermone non utitur, cf. *ἄμυνα χροιὰ* Lobeck, Phryn. pp. 23. 496.

II. Geopon. XI 17, 4.

Ἕτεροι δέ φασιν ἐν οὐρανῷ τῶν θεῶν εὐωχουμένων καὶ τοῦ νέκταρος πολλοῦ παρακειμένου ἀνασκιρτῆσαι χορείᾳ τὸν Ἔρωτα καὶ συσσεῖσαι τῷ πτερῷ τοῦ κρατῆρος τὴν βάσιν καὶ περιτρέψαι μὲν αὐτόν, τὸ δὲ νέκταρ εἰς τὴν γῆν ἐκχυθὲν τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου ἐρυθαινόμενον ἀναδοῦναι.

Haec fabula antecedentem subsequitur. Fontem et testimonia adhuc non inveni.

Ὑάκινθος.

Palaephatus 47.

Περὶ Ὑακίνθου διήγημα.

Ὑάκινθος Ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον ὡραῖον καὶ καλόν. εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ Ἀπόλλων, εἶδε δὲ καὶ ὁ Ζέφυρος καὶ ἄμφω κατείχοντο τῇ μορφῇ καὶ φιλότιμος ἦν ἀφ᾿ ὧν εἶχεν ἑκάτερος. ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος· μέλη μὲν ἦν τὰ παρ᾿ ἐκείνου καὶ ἡδονή, φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ ταραχή. ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον καὶ Ζέφυρον ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον. μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τῷ μειρακίῳ καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου.

Libanius διήγ. IV, p. 855 Rei.

Ἀκούεις ἄνθος ὑακίνθου. τοῦτο ἦν πάλαι μειράκιον Ἀμυκλαῖον ⟨ὡραῖόν[a]⟩ τε[b] καὶ καλόν. ἐρασταὶ δὲ αὐτοῦ ἐγένοντο[c] δύο, Ζέφυρός τε καὶ ὁ Λητοῦς. ἐπεὶ δὲ ἐχαρίζετο τῷ θεῷ, βουλεύει φόνον ὁ Ζέφυρος ἐπ᾿ αὐτῷ καὶ τηρήσας ἐπαφιέντα[d] τὸν[e] δίσκον — ἐπαιδεύετο γὰρ Ὑάκινθος ὑπ᾿ Ἀπόλλωνος[f] τὰ τοιαῦτα — πνεῖ τε ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καὶ περιτρέπει τῷ μειρακίῳ τὴν βολήν. καὶ τὸ μὲν ἔκειτο, ἡ δὲ Γῆ ἠλέει[g] τὸ πάθος καὶ ἀνῆκε[h] τὸ ἄνθος.

Severus διήγ. 2.

Διήγημα[a] τὸ κατὰ τὸν Ὑάκινθον.

Ἤνεγκεν ὁ χρόνος Ὑάκινθον ἐν νέοις τὸ πρίν, ἐν ἄνθεσιν ὕστερον. μειράκιον γὰρ ἦν Ἀμυκλαῖον[b] πρότερον ὥρᾳ σώματος ἐραστὴν ἐργαζόμενον τὸν Ἀπόλλωνά τε καὶ Ζέφυρον· ἑκατέρου δὲ προσαγομένου τῷ νέῳ πρὸς Ἀπόλλωνα τρέπεται. καὶ χαλεπήνας ἐπὶ τούτοις ὁ Ζέφυρος φυλάττει τὸν νέον δισκεύοντα· καὶ ἀντιπνεύσας τῇ πνοῇ βιαιότερον τὴν αὐτοῦ βολὴν εἰς αὐτὸν μετεστήσατο τὸν αὐτὸν βάλλοντα δεικνὺς καὶ βαλλόμενον. Γῆ δὲ ἐλεοῦσα[c] τὸ πάθος ⟨ἄνθος⟩[d] ἀνῆκεν

Tzetzes schol. ad exeg. Il., p. 138 Herm.

Ὑάκινθος Ἀμυκλαῖος ὡραῖος ἦν νεανίας υἱὸς δὲ Ἀμύκλου καὶ Διομήδης· τούτου φασὶν ἐραστὴν γενέσθαι Ἀπόλλωνα· ἀντήρα δὲ τοῦ νεανίου καὶ Ζέφυρος· ὡς δὲ συνέβη ποτὲ μετὰ τοῦ μειρακίου δισκεύειν Ἀπόλλωνα, ζηλοτυπήσας ὁ Ζέφυρος καὶ λάβρον οἷον οὐδέποτε πνεύσας τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δίσκευμα κατὰ κορυφῆς τοῦ μειρακίου δισκεύει καὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἀνεῖλεν Ὑάκινθον· ἡ Γῆ δέ — ὡς οἱ μῦθοι διδάσκουσιν — ἀντὶ τοῦ νέου τὸ ἄνθος ἀντέδωκε τὸν Ὑάκινθον.

δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν ἐκείνου διακονήσας ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθείς, ὑπ᾽ ἐκείνου δὲ ἐνεχθείς. καὶ ὃ μὲν ἐτεθνήκει, τὴν δὲ Γῆν οὐκ ἦν ἔρημον ὑπομνήματος ἀφεῖναι τὴν συμφοράν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεται καὶ τοὔνομα δέχεται. λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον.

Jacobs.

a. ὡραῖον add. Westerm. | **b.** τε om. J¹, L, R. | **c.** γεγόνασι J¹, L, Rei. | **d.** ἀφιέντα J¹, L, A¹, P, Rei. | **e.** τὸν om. J¹, L, A¹, P, Rei. | **f.** ὑπ᾽ Ἀπόλλωνος] Ἀπόλλωνι J¹, L, A¹, P, Rei. | **g.** ἐλεεῖ V, P, B¹. | **h.** ἀνῆκε] ἀνήει Rei.

ὁμώνυμον τὴν μνήμην τοῦ νέου φυλάττουσα.

a. διήγημα add. A. | **b.** Ἀμύκλειον A, Ir, Wa. | **c.** ἐλθοῦσα A, Ir, Wa. | **d.** ἄνθος addidi.

Fontes et testimonia: Apollod. I 17 (III 116): Ὑάκινθον μὲν ὕστερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα δίσκῳ βαλὼν ἄκων ἀπέκτεινε. Nec non Ovidius met. X 162 sqq. (Lactant. X 5, p. 858 Stav.) Zephyrum omittunt. — Cum rhetoribus faciunt: Lucian. de saltat. 45. — Pausan. III 19, 4. — Lact. Stat. Theb. IV 222, p. 130 Tiliobr.

Pro Zephyro Boream exhibent: Serv. Ecl. II 63 = Mythogr. Vat. II 181. Mythogr. Vat. I 117. Cf. Leuschke, l. l. p. 32. — De sophistis cf. Robert Preller, Gr. Mythol. I⁴. p. 248.

5 Omnes recensiones ab uno eodemque pendent auctore, qui ipse in Palaephato fortasse adhuc exstat. Quocum sermonem scholiorum (ἡ δὲ Γῆ ἠλέει τὸ πάθος καὶ ἀνῆκε τὸ ἄνθος) coniunxit narratio Libaniana, quam num genuina sit, hoc loco non curamus.

III.

Tabula fabularum.

Ἀγαμέμνων. Liban. διήγ.[1] in nunt. Acad. Berol. 1885, p. 917. — Nicephorus διήγ. in cod. Vindob. phil. 195. Cf. p. 16.

Τὰ ἐν Ἅιδου. Theo II, p. 66 Sp. exemplum fabularis historiae (μυθικὴ διήγησις) commemoratur. Cf. Γύγου δακτύλιος, Ἔρωτος γένεσις, Σειληνός.

Plato Phaedo, p. 112 sq., respubl. X, p. 614 sqq. Ex rhetoribus hausisse videtur Nonnus narr. ad Greg. Naz. inv. 2, 30. 31 = p. 386 Westerm.

Ἀδράστεια. Liban. διήγ. 4 = p. 359 Westerm. — Nicol. Ἀδράστου ἠθοποιία I, 385 Wa. — Nicephor. Ἀδρ. ἠθοπ. I, p. 494 Wa. Cf. Καπανεύς.

Ἄδωνις. De Adonidis procreatione cf. Μύρρα. — De rosa sanguine Veneris purpureo tincta cf. Ῥόδον.

Αἴας ὁ Λοκρός. Theo II, p. 94 Sp. exempl. refutat. comm. — Liban. ἀνασκ.[1] et κατασκ. IV, p. 1127. 1131 Rei. Doxopat. ad Aphth. II, p. 204 Wa. exempl. activae narrat. 'δραματικοῦ διηγ.'

Felix mors Aiacis non nisi apud Theonem traditur, cf. Töpffer, encycl. Pauly Wiss. I, 936 sq. — Doxopatres eum in mari interiisse refert (= Apoll. epit. 6, 6). — De Libanio cf. Apoll. epit. 5, 25 sqq.

Αἴας ὁ Τελαμώνιος. Anonym. περὶ μερῶν τ. λ. III, p. 605 Wa. exemplo Aiacis flagelliferi elementa narrationis

---

1) Typis distractis fabulae integrae notantur.

demonstrantur. — Liban. ἠϑοπ. IV, p. 1038. 1039. 1041 Rei.

E Sophocle.

Ἀκαλανϑίς. Cf. Γαλανϑίς.

Ἀλεκτρυών. Liban. διήγ. 20 = p. 360 Westerm.

Fabula exstat etiam in Vindob. phil. 195, fol. 93, cuius lectiones varias descripsi: p. 1106 Rei. 1. ὁ om. | 2. Ἄρεος. | 3. ἠδίκει τὸν Ἥφαιστον εἰς εὐνήν. καὶ προείρητο αὐτῷ, πρὸ τοῦ ὄρϑρου τὰς ϑύρας ἀράττειν κτλ. | 5. κεκοίμηνται] κατεκοιμίϑησαν | οὖν om. | 6. τῆς om. | 9. γε om. | 11. ᾠδῆς. — Eustath. ad Od. ϑ 302 eandem tradit historiolam: — καὶ δηλοῦσιν ἔτι τὴν ἐκείνου στρατιωτικὴν ὁ λόφος, ὁ ϑυμός, τὰ κέντρα κατὰ τὸν γράψαντα ῥήτορα, ἀλλὰ τοῦτο τῆς ὕστερον μυϑοποιητικῆς οὐ σεμνόν ἐστι λάλημα. Item ubere Lucianus in Gallo (cap. 3).

Ἄλκηστις. Liban. διήγ. 9 = p. 361 Westerm. — Nicol. ἀνασκ. et κατασκ. I, pp. 284. 314 Wa. Cf. *Περσεύς*.

Rhetores ex Euripide pendent cf. argum. Euripid. — Apollod. I, 105 = Hyg. fab. 50. 51 (Myth. Vat. I, 92; II, 154; III, 13, 3 = Fulgent. I, 27, p. 659 Stav. ornatus rhetorico exordio. — Palaeph. cap. 41 ‘μῦϑος τραγικώδης’. — Plutarch. amator. 18. — Philostr. epist. 57, p. 483 Herch. Lact. Stat. Theb. VI 359 (381).

Ἀλκυών. Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 10; II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι*.

Apollod. I, 52. — Ovid. met. XI, 410 sqq. — Serv. Ge. I, 399 = Lact. Stat. Theb. IX, 361 (= Myth. Vat. I, 9; II, 175).

Ἀλφειός. Liban. διήγ. 1) IV, p. 855 Rei. — 2) no. 25 = p. 361 Westerm.

Cum rhetoribus ad verbum fere congruunt: Lucian. dial. marin. III. Nonn. ad Greg. Naz. p. 361 Westerm. Eustath. ad Od. ν 408. p. 1746, 57. Schol. Theocr. I, 115. — Ovid. met. V, 572 sqq. = Serv. Ae. III, 694 = Myth. Vat. I, 166 = II, 173. — Prioribus temporibus historia Alphei inter mirabiles (cuius recensionis fons ducitur ab Ibyco, schol Theocr. I, 115) habebatur, posteriore aetate inter amatorias. Mosch. VII. Ovid. am. III, 6, 29, ubi A. exemplum est constantis amoris. — Anthol. Pal. IX, 362 quo de carmine eiusque fontibus cf. Holland, commentat. Ribbeck. p. 381. — Wentzel, in encycl. Pauly Wiss. I, 1635.

Ἀλωάδαι. Liban. διήγ. 34 = p. 361 Westerm. — Severi διήγ. 6 = Westerm. ibid. — Niceph. διήγ. 13. I, p. 439 Wa. — Anonym. ἀνασκ. et κατασκ. I, p. 609. 612 Wa. Cf. p. 18.

Ἀριστόδημος. Theo II, 67 Sp. exempl. fabulosae narrationis commemoratur.

A. Heraclida Naupacti fulmine ictus est (Apollod. II, 173). Aliter Paus. III, 1, 5.

Ἀρίων. Liban. διήγ. 24 = p. 362 Westerm. — Nicol. διήγ. 7 = Sever. διήγ. 4 = Westerm. ibid. — Hermog. II, p. 9, 8 Sp. exempl. refutationis comm. — Doxop. ad Aphth. II, p. 326 Wa. exempl. ἀπιθάνου comm. Cf. p. 22.

Ἀσκληπιός. Asclepiad. Myrl. apud Sext. Empir. adv. gramm. p. 658 Bekk.

Multa ab Aesculapio mirabiliter facta enumerantur ab Asclepiade auctorum nominibus adhibitis. — Ovid. met. XV, 637 sqq. — Hygin. poet. astr. II, 14.

Ἀταλάντη. Liban. διήγ. 29. 30 = Nicol. διήγ. 10 = p. 364 Westerm. — Niceph. ἀνασκ. κατασκ. ἠθοπ. I, p. 450. 454. 469 Wa. Cf. p. 24.

Ἀφροδίτη καὶ Ἀγχίσης / *Ἀφροδίτης γένεσις* } Doxop. ad Aphth. II, p. 245 Wa. exempl. brevitatis et perspicuitatis comm.

Ἀχιλλεύς. Niceph. διήγ. 1, I, p. 428 Wa. — Liban. ἠθοπ. *Χείρωνος* IV, p. 1013 Rei.

Eurip. in Scyriis cf. Nauck [2], p. 574. — Robert, Bild u. Lied p. 34. — Apollod. III, 174. — Philostr. iun. imag. I. — Themist. or. 23, p. 356 Dind. — De pictura: Plin. 35, 11.

Βίτων. Cf. *Ἥρα.*

Γαλανθίς. Liban. διήγ. 3 = p. 360 Westerm.

Ἀκαλανθὶς codd. Liban. — Ovid. met. IX, 306 'Galanthis'. Antonin. Liberal. Transf. 29 eandem reddens narrationem '*Γαλινθιὰς*' feminae nomen tradit, ut Thebanorum sacrificium mense Galinthiadis factum explicet (cf. Usener, Götternamen p. 11). *Γαλῆ* forma nominis contracta Schol. T 117. Cf. Maafs, Hermes 23, p. 614. Nisi forte *Ἀκαλανθὶς* et *Γαλανθὶς* sese habent ut *Ἄτυμνος* — *Τύμνης*; *Ἄτλας* — *Ταλαός*; *Ἀχαιὸς* — *χαιός*; *ὄβριμος* — *Βριμώ*; *Ἄθως* — *Θῶες* (cf. Wilamowitz, Philol. Unters. VII, p. 18 adnot.) — Certe mutandum est *Ἀκαλανθὶς* in *Γαλανθίς.*

Γοργόνες. Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 10. II, p. 307 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

Γίγαντες. Theo II, p. 95, 28 Sp. exempl. explicandae historiae fabulosae. — Hermog. *περὶ ἰδ.* II, cap. 10. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

Apollod. I, 34 sq. — Theo, qui fabulas non modo refutandas sed etiam quomodo ortae sint explicandas esse praecipit, hoc toto loco Ephorum, quem ipse nominat, vel potius epitomam Strabonianam secutus est.

Theo II, p. 95 Sp.: *Τιτυὸς μὲν ἦν Πανοπέως δυνάστης, ἀνὴρ παράνομος καὶ βίαιος, Πύθων δὲ θηριώδης τὴν φύσιν, δράκων ἐπικαλούμενος,*

Strabo IX, 3, 12 [*Ἀπόλλωνα*] *γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέα Τιτυὸν καταλῦσαι ἔχοντα τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον. — ἄλλον ἄνδρα Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ Δράκοντα.*

οἱ δὲ περὶ τὴν πάλαι μὲν Φλέγραν, νῦν δὲ Παλλήνην ὀνομαζομένην κατοικοῦντες ἦσαν ἄνθρωποι ... οἱ καλούμενοι Γίγαντες, οὓς Ἡρακλῆς λέγεται χειρώσασθαι τὴν Τροίαν ἑλών.

Strabo VII, Fragm. 25: *ὄνομα δὲ τῇ χερρονήσῳ Παλλήνη ... ἔτι δὲ πρότερον τοὺς Γίγαντας ἐνταῦθα γενέσθαι φασὶ καὶ τὴν χώραν ὀνομάζεσθαι Φλέγραν οἱ μὲν μυθολογοῦντες, οἱ δὲ πιθανώτερον ἔθνος τι βάρβαρον καὶ ἀσεβὲς ... τὸ κατέχον τὸν τόπον, καταλυθὲν δ' ὑπὸ Ἡρακλέους, ἡνίκα τὴν Τροίαν ἑλὼν ἀνέπλει.*

Strabo VII, Fragm. 27: *ὅτι ἡ Παλλήνη χερρόνησος, ... Φλέγρα τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο ... ᾤκουν δ' αὐτὴν οἱ μυθευόμενοι Γίγαντες, ἔθνος ἀσεβὲς καὶ ἄνομον, οὓς Ἡρακλῆς διέφθειρεν.*

Menander, *περὶ ἐπιδεικτ.* III, p. 441 Sp. de Jovis in Tityum et Pythonem certamine. — Aristides or. V, I, p. 55 Dind.: *Γίγαντας ὡς χειρώσαιτο.* — De Herculis in Troiam expeditione cf. Wilamowitz, Heracl.[2] I, p. 31. Tzetz. ad Lyc. 63.

Γύγου δακτύλιος. Theo II, p. 66 Sp. exempl. ex historia fabulari *μυθικὴ διήγησις* comm. Cf. *Τὰ ἐν Ἅιδου.*

Plato respubl. II, p. 359 D. — Ad rhetores fabula Nonni ad Greg. Naz. inv. p. 366 Westerm. referenda est.

Δαίδαλος. Niceph. *διήγ.* 5, I, p. 433 Wa. — Daedali apud Cocalum adventum: Theo II, p. 66, 26 Sp. exemplum historiae narration. (*πραγματικοῦ διηγήματος*) commemor. Cf. p. 26.

Δανάη. Liban. διήγ. 36 = p. 366 Westerm. — Niceph. διήγ. 10. ἠθοποι. 1, p. 437. 476 Wa. — Doxop. ad Aphth. II, p. 328 Wa. exempl. refutationis comm.

Nicephorus exhibet Pherecydeam recensionem vulgarem: schol. Apoll. Rhod. IV, 1091: Φερεκύδης . . ἱστορεῖ . . ἐκ τοῦ ὀρόφου ῥεῖ. ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. Apollod. II, 34: διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους. Ps. Euripid. 'Danaae' fabulae argumentum: Nauck [2], p. 716 καὶ ῥυεὶς διὰ τοὺς στέγους εἰς τὸν κόλπον. — De Sophoclis ad hoc argumentum pertinentibus fabulis, Acrisio et Danae, cf. Nauck [2], p. 143. 168. — De Euripid. ibid. p. 453. — Fabula sophistis notissima; ut Philostr. epist. 35. 46, p. 478. 480 Herch. — Maxim. Tyr. diss. VI, p. 17. 39 Dübn. — Theophyl. epist. 81, p. 785 Herch.

Δαναός. Liban. διήγ. 22 = p. 366 Westerm.

Lact. Stat. Theb. I, 324, quam brevissime. II, 222, uberius. Praecipue de filiorum in Argos expeditione [Hyg. fab. 168 = Myth. Vat. I, 134; II, 103] Stat. Theb. VI, 269 (291) de oraculo explendo. — Apollod. II, 11. — Theophyl. epist. 62, p. 781 Herch. — Cf. Aeschyli trilogiae rell.

Δάφνη. Palaephat. διήγ. cap. 50. — Liban. διήγ. 11 = p. 366 Westerm. ἠθοπ. IV, p. 1019 Rei. — Aphthon. ἀνασκ. II, p. 28 Sp. — Nicol. prog. III, 467 sq. Sp. exempl. refutat. comm. — Mart. Capella p. 486, 18 Halm. — Anonym. exc. rhett. p. 587, 14 Halm. — Geopon. διήγ. l. XI, cap. 2 = Schol. Il. A. 14. — Doxop. ad Aphth. II, p. 333 sqq. Wa. — Anonym. περὶ μερῶν τ. λ. III, 591 Wa. Cf. p. 28.

Δηϊάνειρα. Liban. διήγ. 1) IV, p. 855 Rei.; 2) no. 26 = p. 367 Westerm. — Doxop. ad Aphth. διήγ. II, p. 202 Wa. Cf. p. 32.

Δωριεῖς. Asclep. Myrl. apud Sext. Empir. p. 659, 3 Bekk exempl. fabularis narrationis comm.

Reditum Diomedis calamitatesque sociorum narrat Antonin. Liberal. Transf. 37. — Tzetz. ad Lyc. 592 fortasse ad rhetores recurrit.

Ἑκάβη. Asclepiad. Myrl. apud Sext. Emp. 659, 3 Bekk.

Hygn. fab. 111. 243. — Ovid. met. XIII, 567 sqq. — Serv. Ae. III, 6. — De Cynossemate Strabo XIII. — Apollod. epit. 5, 24. Praeterea cf. Hoefer in lex. Rosch.

Ἐλαία. Certamen Minervae et Neptuni: Geopon. διήγ. lib.

XI, 1. — De puella a Minerva amata et in olivam mutata: Nicol. διήγ. 3 = p. 369 Westerm. Cf. p. 34.

Ἑλένης ἁρπαγή. Cf. Πάριδος ἁρπαγή.

Ἐνιπεύς. Liban. διήγ. 35 = p. 369 Westerm. Cf. p. 38.

Ἐριχθόνιος. Cf. Κένταυροι.

Ἔρωτος γένεσις. Theo II, p. 66 Sp. exempl. fabularis historiae commemor. Cf. Τὰ ἐν Ἅιδου.

Ex Platone, συμπ. p. 178.

Ζεύς. Τὰ περὶ Διός: Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 10. II, p. 407 Sp. Cf. Κένταυροι. — exempla fabulos. narrat. comm. Cf. Κένταυροι.

Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 10. II, p. 407 Sp. exempl. fabulosae narr. comm. Cf. Κένταυροι.

Boreae filii expeditioni Argonautarum intersunt: Apollod. I, 111. — Hyg. fab. 14.

Ἥρα. De Cleobi et Bitone: Palaeph. διήγ. cap. 51. — Theo II, p. 66, 25 Sp. exempl. historicae narrat. (πραγματικοῦ διήγ.) commemor.

Haec Cleobi Bitonisque narratio (Herod. I, 31) ex historia (πραγματικὴ διήγησις Theo II, p. 66 Sp.) in fabulosas narrationes (μυθικὰ διηγήματα) translata est. Itaque Palaephatus nomina omisit.

Ἡρακλῆς καὶ Αἰγύπτιοι. Theo II, p. 67 Sp. exempl. fabulosae narrationis comm.

Cf. Herod. II, 45.

Ἡρακλῆς καὶ Βούσιρις. Theo II, p. 93 Sp. exempl. refutationis comm.

Ex Theone docemur hanc fabellam et in refutationibus et confirmationibus tractatam esse; sed ad quem auctorem, ad rerum gestarum scriptorem (cf. Hyg. fab. 56. — Serv. Ge. III, 5. — Myth. Vat. I, 65. II, 157) an fortasse ad Euripideam fabulam satyricam notissimam rhetores recurrerint, nescimus.

Ἡρακλῆς καὶ κῆτος Ἡσιόνης. Asclepiad. Myrl. apud Sext. Empir. ad Math. p. 656, 26 Bekk.

Sext. Empir. Herculem a ceto devoratum calvum redditum esse narrat; id quod fabulam redolet satyricam.

Ἡρακλῆς καὶ Θεσπίου θυγατέρες. Theo II, 67 Sp. exempl. fabulosae narrationis comm.

Ex Ephoro I (Frgm. 8 Müller) Pausan. IX, 27, 6. — Fortasse e rhetorum studiis fluxit Nonnus narr. ad Greg. Naz. inv. p. 370 Westerm.

Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος. Georg. Cyprius. διήγ. cod. Vindobon. phil. 195. Cf. p. 38.

Ἡρακλῆς ἐν σπαργάνοις. Liban. διήγ. 17. 18. = p. 370 Westerm. — Empor. p. 570, 70 Halm comm. Cf. p. 39.

Ἡρακλῆς καὶ Ὕδρα. Niceph. διήγ. 11 = I, p. 438 Wa.

Haec fabula est pars corporis, in quo Herculis labores enarrati erant; incipit enim *καὶ πρὸς ὕδραν ἀγωνιούμενος* . . cum Pediasimo haudquaquam congruit, magis inclinat ad Apollodorum II, 77.

Ἥφαιστος. Liban. διήγ. 1 = p. 372 Westerm.

Libani verba sunt corruptissima; cum nostro facit Pausan. I, 20, 3. Complura narrantur facta, quae fortasse e satyrica fabula fluxerunt. Cf. Welcker, Nachtrag zur Trilogie p. 300, qui et vasa picta affert. — Et ab his et inter se diverse Hyg. fab. 166. Vergil. buc. IV, 62 et Serv. Myth. Vat. I, 128.

Θάμυρις. Niceph. διήγ. 9 = I, p. 437 Wa.

De Sophoclis fabula cf. Welcker, Gr. Tr. p. 419 sqq.

Ἴακχος. Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 4. II, p. 358 Sp. (Schol. ad ἰδ. VII, p. 1065 Wa.) exemplum fabulae, in qua parum inest fabulosi, ut Panis.

Ex Herod. VIII, 65. — Hermogenes suavitatem (γλυκύτητα) dicit inesse narrationibus fabulosis, quae orationi inserantur, vel narrationibus prope ad mythos accedentibus. Cf. Ernesti, lex. tech. γλυκύτης.

Ἰκάριος. Liban. διήγ. 23 = p. 373 Westerm. Cf. p. 40.

Ἴκαρος. Sever. διήγ. 5 = p. 373 Westerm. — Niceph. διήγ. 7, I, 435 Wa. Cf. p. 41.

Ἴον. Sever. διήγ. 1 = p. 373 Westerm. — Geopon. διήγ. lib. XI, cap. 22. — Niceph. ἠθοπ. I, p. 477 Wa. Cf. p. 43.

Ἱπποκένταυροι. Cf. *Κένταυροι.*

Ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος φωνήεις. Doxop. ad Aphth. II, p. 199 Wa. exempl. fabulosae narr. comm. Cf. *Περσεύς, Τριπτόλεμος.*

Κάδμος. Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 10. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι*.

Apollod. III, 39.

Καινεύς. Hermog. l. l. Cf. *Κένταυροι*.

Hyg. fab. 14. — Ovid. met. XII, 146 sqq. — Serv. Ae. IV, 448 (= Myth. Vat. I, 154). — Myth. Vat. II, 108. — Lact. Stat. Achill. II, 67, p. 442 Tiliobr. — Apollod. epit. 1, 22. — Anton. Liberal. Transf. 17.

Κάλαϊς. Cf. *Ζήτης*.

Καλλιστώ. Liban. διήγ. 6 = p. 374 Westerm.

Rhetor Jonis fabulam imitatus est; Dianam plane omisit; nec non contorte Serv. Ge. I, 138 (= Myth. Vat. I, 17) 'Lycaon, rex Arcadiae, habuit filiam Callisto: quam cum vitiasset Juppiter, Juno in ursam convertit et postea Juppiter miseratus in signum septentrionis'. Apud Libanium Juppiter ipse Callistonem in ursam convertit. Item Apollod. III, 100. — Hyg. fab. 177. — De astrologis cf. Robert, Eratosth. p. 50.

Κανδαύλης. Theo II, p. 92 Sp. exemplum gnomologiae comm. — Liban. διήγ. 10 om. Westerm. — Nicol. ἀνασκ. I, p. 287 Wa. Cf. p. 44.

Καπανεύς. Liban. διήγ. 3 = p. 374 Westerm. Cf. *Ἀδράστεια*.

Capanei et Adrasteae narrationes tot complectuntur facta, ut non in usum rhetorum composita, sed ex argumento tragicae fabulae fluxisse censeamus. Pro Amphiarai nomine Adrastus in Libanianum contextum verborum perperam inrepsit.

Κένταυροι. Hermog. περὶ ἰδ. II, cap. 10. II, p. 407 Sp. exempla mythi exhibet: *τὰ περὶ Κρόνου, Τιτάνων, Γιγάντων, Διὸς αὐτοῦ. οἷον ὡς Κάδμος δράκων ἐγένετο, ὡς Ἀλκυὼν ὄρνις, καὶ ὅσα περὶ ἀηδόνων ἢ χελιδόνων λέγουσι. — Τειρεσίας, Καινεύς, Πήγασοι, Γοργόνες, Κένταυροι, Σειρῆνες, Τρίτωνες, Λαιστρυγόνες, Κύκλωπες, Περσεύς*. — Theo II, p. 95 Sp. similiter: refutationum argumenta esse Pegasum, Erichthonium, Chimaeram, Hippocentauros. — Nicol. ἀνασκ. I, p. 286 Wa. — Nicol. progymn. III, p. 456 Sp. fabularis historiae exempl. comm.: Cyclopes et Centauros.

Eadem monstra enumerant: Asclep. Myrl. ap. Sext. Emp. p. 658, 28 Bekk.: Angues, Titanes, Pegasum, Gorgonem etc. Maxim. Tyr. diss.

IV, p. 13 Dübn.: Centauros, Gorgones, Chimaeram, Geryonem, Cecropem. Tzetzes exeg. ad Il. p. 28 Herm.: Centauros, Pegasos, Chimaeras. Sophistae pendent ex Platonis Phaedr. 229 D., qui Hippocentauros, Chimaeram, Gorgonem, Pegasum attulit.

Κηφεύς. Liban. *διήγ.* 31. 32 = Nicol. *διήγ.* 6 = p. 375 Westerm. Cf. p. 46.

Κισσός. Nicol. *διήγ.* 5 = Geopon. *διήγ.* lib. XI, cap. 29 = p. 376 Westerm. Cf. p. 48.

Κλέοβις. Cf. *Ἥρα.*

Τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ μυθολογούμενα. Theo II, p. 96 Sp. Cf. *Γίγαντες.*

Cretensium narrationes fabulares, quas Theo non modo refutandas esse sed etiam Palaephati more explicandas, unde venerint, demonstrat, historias Pasiphaae Daedalique esse veri simillimum est. (Palaephat. capp. 2. 13).

Κρίνον. Geopon. *διήγ.* lib. XI, cap. 29. Cf. p. 49.

Κρόνος. Hermog. Cf. *Κένταυροι.*

Κύκλωπες. Hermog. Nicol. prog. III, p. 456 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

De Ulixe et Cyclope: Liban. *ἠθοπ.* IV, 1028. 1030 Rei. — De Cyclopibus: Apollod. III, 122. — Nonnus ad Greg. Naz. inv. I, p. 376 Westerm. — Serv. Ae. VII, 398 (= Lact. Stat. Theb. VI, 353 [375]). VII, 761 = Hyg. fab. 69. — Lact. Stat. Theb. V, 434, De nominibus cf. Serv. Ae. VIII, 425 (Myth. Vat. III, 10, 5).

Κυπάρισσοι. Nicol. *διήγ.* 12 = Geop. lib. XI, cap. 4 = *Περὶ Τριττῶν* p. 387 Westerm. Cf. p. 49.

Λαιστρυγόνες. Hermog. Cf. *Κένταυροι.*

Λαοδίκη. Nicol. *διήγ.* 1 = p. 376 Westerm. Cf. p. 51.

Λήδα. Doxop. ad Aphthon. II, p. 328 Wa. exempl. refutationis comm.

Λητώ. Liban. *διήγ.* 19 = p. 376 Westerm.

Libanius Delum insulam tradit tum e fluctibus emersisse; quae fabulae forma e veriloquio fluxit. Dicit enim Serv. Ae. III, 73: 'ut autem Delos prius Ortygia diceretur, factum est a coturnice, quae graece *ὄρτυξ* vocatur. Delos autem, quia diu latuit et post apparuit; nam *δῆλον* graeci manifestum dicunt'.

Λίβανος. Nicol. *διήγ.* 4 = Geop. lib. XI, cap. 15 = p. 377 Westerm. Cf. p. 36.

Μαρσύας. Palaephat. *διήγ.* cap. 48. — Liban. *διήγ.* 14 = p. 377 Westerm.

Palaephatus more oratorum primas partes agentem facit Marsyam, Nonnus (narr. ad Greg. Naz. inv. 2, 10, p. 164 Montagu. = p. 377 Westerm.) Minervam. Libanius et Minervam et Marsyam eadem diligentia tractat. Palaephatus Apollod. (I, 24) Nonnus iudicem litis omiserunt; dicunt Musas Libanius, Hyginus fab. 165. — Apollodorus Marsyae historiam nondum cum flumine coniunxit. Discrimina praeterea levia ostendunt Mythogr. Vat. I, 125. II, 115. — Phrygum est haec antiquissima fabula (Herod. VII, 26. — Palaeph. — Julian. Epist. 46, 2, p. 363 Herch.) apud Graecos in satyricis saepe adhibita. — Philostr. iun. imag. 3.

Μήδεια. Theo II, p. 94 Sp. exempl. refutationis comm. — Hermog. II, p. 5 Sp. (Doxop. ad Aphth. II, p. 216 Wa.): Medeae exemplo figurae (σχήματα) narrationis demonstrantur = Doxop. ad Aphth. II, 326 Wa. exemplum ἀπιθάνου comm. — Nicol. ἀνασκ. I, p. 312 Wa. — Liban. ἠθοπ. IV, p. 1009. 1033 Rei. ἔκφρασις Medeae Corinthi IV, p. 1090 Rei.

Philostr. iun. imag. 8 M. in Colchide.

Μίδας. Niceph. διήγ. 3, I, p. 430 Wa.

Secundum Plutarchum, Poplic. 15. Qua causa Pactolus fluvius aurum secum ferat, ex Midae historia explicant: Ovid. met. XI, 85 sqq. — Myth. Vat. I, 88; II, 117; III, 10, 8. — Philostrat. mai. imag. I, 21 (22).

Μίνως καὶ Ῥαδαμάνθυς. Theo II, p. 96 Sp. Cf. *Γίγαντες.*

Μύρρα. Niceph. διήγ. 2. ἠθοπ. I, p. 429. 484 Wa. — Schol. in Aphthon. διήγ. II, p. 584 Wa.

Scholiastam Nicephorumque ad eundem fontem recurrere elucet. Ut formas et quasi ossa, quibus usi rhetores fabulas Libani Myrsinae hederae aliorum composuerint, cognoscamus, scholiastae verba sunt utilissima (II, 584 Wa.): *κόρη τις ἤρα τοῦ ἰδίου πατρός· ἀποροῦσα δὲ, ὅ τι καὶ δράσει, λάθρα αὐτῷ συνεγένετο. γνοὺς οὖν τὸ γεγονὸς ὁ πατὴρ κατὰ τῆς παιδὸς ἠγανάκτησεν, ἡ δὲ Ἀφροδίτης δεηθεῖσα μήτε ζῆν διὰ τὸν πατέρα μήτε ἀποθανεῖν διὰ τεκνογονίαν, μετέβαλλεν* (l. *μετέβαλεν*) *εἰς δένδρον. καὶ ἀποδενδρωθεῖσα τῷ ἐννάτῳ μηνὶ τὸν φλοιὸν ἀποῤῥήξασα τῆς δρυὸς τὸν Ἄδωνιν ἔτεκεν, ὃν λαβοῦσα ἡ Ἀφροδίτη ἀνέθρειψεν, καὶ ἀνδρωθέντος ἤρα.* — Myrrhae fabulam corruptissimam in Schol. Tzetz. ad exeges. Il. p. 138 Herm. legimus. — Myrrhae nomen etiam apud Ovid. met. X, 312 sq.; Serv. Ae. V, 72. — Smyrnae vel Zmyrnae formam aeolicam (Athen. XV 668 c) exhibent Cicero, de republ. I 8, 13. Hor. epp. I 11, 3 etc. — De Cinnae carmine Serv. Bucol. IX, 35.

Μυρσίνη. Geop. *διήγ*. lib. XI, cap. 6. Cf. p. 36.

Νάρκισσος. Hermog. II, 9, 8 Sp. exempl. refutationis comm. Sever. *διήγ*. 3 = Geop. lib. XI, cap. 24 = p. 378 Westerm. — Niceph. *διήγ*. 14 = I, p. 440 Wa. — Anonym. exc. rhet. p. 587, 15 Halm. Cf. p. 52.

Νεοπτόλεμος. Liban. *διήγ*. 8 = p. 378 Westerm.

Apollod. epit. 6, 14. 28 (Tzetz. ad. Lyc. 1374). — Argumentum Euripidis Andromache.

Νιόβη. Liban. *ἠθοπ*. IV, p. 1015. 1017 Rei. — Aphthon. *ἠθοπ*. II, p. 45 Sp. (Doxop. II, p. 505 sqq. Wa.). — Nicol. *ἀνασκ*. I, p. 310 Wa.

Apollod. III, 46. — Hygin. fab. 9. — Myth. Vat. I, 156; II, 71. — Ovid. met. VI, 165 sqq. — Himer. ecl. 31, 10, p. 35, 15 Dübn. — Theophyl. epist. 25, p. 770 Herch. — Nicolaus I, 310 Wa.: *ὁ Ζεύς, φασί, προήγαγε* (*παρήγαγε* edit.) *Τάνταλον, ὃ δὲ Νιόβην, καὶ γεγονυῖα τοῦ καλλίστου θεῶν ἔγγονος Λητοῖ τῇ θεῷ προσιοῦσα συνήπτετο. καὶ συνοῦσα κατηλαζονεύετο τῆς θεοῦ· τὴν δ' ἀλαζονείαν παρεῖχε τῶν τεχθέντων τὸ πλῆθος. κρεῖττον γὰρ ᾤετο τετοκέναι Λητοῦς τεκοῦσα πολλούς· τὴν δ' αὖ θεὸν καταδεεστέραν ἐνόμιζε τεκοῦσαν εἰς ἅπαξ, καὶ πολλάκις ἐκείνη προήγαγεν, ἡ δὲ θεὸς ἐπὶ τούτοις ἀγανακτήσασα ὁπλίζει τοὺς ὀλίγους κατὰ τῶν πλειόνων, καὶ δι' Ἀρτέμιδος μὲν αἱ κόραι πεπτώκασιν, οἱ δὲ λοιποὶ δι' Ἀπόλλωνος. δακρύουσα δὲ τὸ πάθος ἡ μήτηρ λίθου φύσιν ἠλλάξατο καὶ μεταθεῖσα τὴν φύσιν οὐκ ἀμείβει τὴν τύχην· ἕστηκε γὰρ ἐν λίθῳ δακρύουσα.*

Ὀδυσσεύς. Nicephor. *διήγ*. 4 = I, p. 432 Wa. — Georg. Pachym. *διήγ*. = I, p. 552 Wa. = p. 378. Westerm.

Uterque rhetor narrat, quo dolo Palamedes Ulixem, ut Troiae interesset expeditioni, coegisset. Cf. Hygin. fab. 95. — Palamedis vitam descripsit Serv. Ae. II, 81; mortem uberius Hygin. fab. 105. — Ulixem in equum mutatum tangit Asclepiades (Sext. Emp. p. 659, 4 Bekk).

Πάν. Hermog. l. l. II, p. 357 Sp. (Schol. VII, p. 1065 Wa.). Cf. *Ἴακχος*.

Herodt. VI, 105. Est exemplum suavitatis. Cf. *Ἴακχος*.

Πάριδος ἁρπαγή. Liban. *διήγ*. 21 = p. 379 Westerm. — Anonym. *περὶ μερῶν λόγου* III, p. 592 Wa. exempl. historicae narrationis.

Magna factorum series enumeratur more minime rhetorum. Libanius cum Proclo haudquaquam consentit; narrat enim a Nocte Jovem

prohibitum esse, ne cum Thetide concumberet. — Hygin. fab. 54, poet. astr. II 15, p. 54 Bunte. Myth. Vat. II, 65: a Prometheo. — Myth. Vat. II, 205: fato. — Ovid. met. XI, 221 sqq. Myth. Vat. III, 11, 20 a Proteo. — Proclus. — Hygin. fab. 92. — Serv. Ae. I, 27. — Myth. Vat. I, 208: tantum de Pelei nuptiis et iudicio Paridis. — Apollodor. III, 168 sq.: de variis mythi formis. — Exordium Libani est rhetoricum: *Θέτιν ὁ Ζεὺς ἐθαύμαζε τοῦ κάλλους.* Cf. Hygin. poet. astr. II 15, p. 54 Bunte: Cum Juppiter Thetidis connubium pulchritudine corporis inductus peteret. — Mythogr. Vat. II, 65: Cum Juppiter Thetidis pulchritudine inductus eam vellet uxorem ducere. — Anonym. III, 592 Wa: [*Ἀλέξανδρος*] *παραπλεύσας εἰς Ἑλλάδα καὶ ἰδὼν ὡραίαν ταύτην ἠράσθη αὐτῆς καὶ ἀντηράσθη παρ' αὐτῆς ὡς ὡραῖος, καὶ ἥρπασε καὶ ἀπήγαγεν εἰς Τροίαν, καὶ ἐκίνησε τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς αὐτῶν βασιλεῖς καθ' αὐτοῦ,* exemplum non fabulosae sed historicae narrationis.

Πασιφάη. Liban. *διήγ.* 15. 16 = p. 379 Westerm. — Nicol. *ἀνασκ.* I, p. 307 Wa. — Doxop. *διήγ.* II, p. 202 Wa. — Nicephor. *διήγ.* 6 = I, p. 434 Wa. Cf. p. 54.

Πελειάδες. Theo II, p. 95, 12 Sp. Cf. *Γίγαντες.*

Herodt. II, 55 sq.: de palumbis, quae ex Aegypto advolantes in Graecia oracula cecinerint; exempli gratia afferuntur. Cf. *Γίγαντες.*

Πέλοπος ὦμος. Asclepiad. Myrl. apud Sext. Empir. p. 656, 24 Bekk: narrationis fabularis in universum exemplum comm.

Ad rhetorum narrationem recurrere videtur Nonnus narrat. ad Greg. Naz. invect. 1, 4, p. 129 Montag. = p. 380, no. 57, 1 Westerm.

Πενθεσίλεια. Nicol. *διήγ.* 11 = p. 381 Westerm.; id. *ἀνασκ.* I, p. 289 Wa. — Liban. *ἠθοπ.* IV, p. 1026 Rei. Emp. p. 570, 19 Halm exempl. refut. comm. Cf. p. 57.

Περσεὺς. Hermog. l. l. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι.* — Doxop. ad Aphthon. II, p. 199 Wa. exemplum fabulosae narrationis comm. Cf. *Ἵππος Ἀχιλλέως.*

Πήγασος. Hermog. l. l. II, p. 407 Sp. — Theo II, p. 95 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

Πίτυς. Liban. *διήγ.* 27. 28 = Nicol. *διήγ.* 8 = Geop. lib. XI, cap. 10 = p. 381 Westerm. Cf. p. 58.

Πλάτανος. Niceph. *διήγ.* 12 = I, p. 439 Wa. = p. 381 Westerm. — Anonym. Progymn. *ἀνασκ.* I, p. 609 Wa. Cf. p. 60.

Πολύδωρος. Niceph. *διήγ.* 15 = I, p. 441 Wa. — Anonym. Prog. *διήγ.* I, p. 600 Wa.

Secundum Euripidis Hecubam immolatione Polyxenae omissa. — Ovid. met. XIII, 429 sq. — Serv. Ae. III, 6. 15. 48. — Myth. Vat. II, 209. — Difficilior et contortior fabula est Hygini (109) e tragoedia quadam sumpta. — Rhetores transfigurationem Hecubae a mythographis semper adiectam omittunt.

Πολυκράτης. Liban. *διήγ.* 5 = IV, p. 1100 Rei.

Cicero de fin. 5, 92. Valerius Maxim. VI, 9 extr. 5.

Πολυξένη. Liban. *ἠθοπ.* = IV, p. 1037. id. *ἔκφρασ.* IV, p. 1088 Rei. — Doxop. II, p. 204 Wa. exempl. activae narrationis (*δραματικοῦ διηγ.*) comm.

Hygin. fab. 110. — Apollod. epit. 5, 23. — Praecipue Serv. Ae. III, 321. — Myth. Vat. I, 140; II, 205. — Tzetzes Schol. ad Lyc. 269. Cf. Wilamowitz, Homer. Untersuch. p. 181 Adn.

Πρόκνη καὶ Φιλομήλα. Liban. *διήγ.* 12. 13 = p. 382 Westerm. — Hermog. l. l. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι*.

Cum oratoribus faciunt Ovid. met. VI, 412 sqq. — Serv. Ecl. VI, 76 (= Myth. Vat. I, 4). — Conon. narrat. 31. — Cum Hygino (fab. 45) consentiunt Servius Ecl. VI, 78 et Apollod. III, 193 sqq. — Welcker, Gr. Trag. p. 387: Hyginum comoediae argumentum tradere. — Lange (de nexu etc. p. 41): comoediam tragoediamque ab Hygino contaminatam esse. — De Sophoclis Procna cf. Welcker, Gr. Tr. p 374 (Nauck², p. 257 sqq.). — Philocles Pandionis tetralogiam (Nauck², p. 759). — Praeterea cf. Usener, Goetternamen p. 63.

Πύθων. Cf. *Γίγαντες, Κένταυροι*.

Πύραμος καὶ Θίσβη. Nicol. *διήγ.* 9 = p. 384 Westerm.

Ovidiana tam clara quam singularis narratio (met. IV, 55 sqq.) ab hac discedit.

Ῥαδάμανθυς. Cf. *Μίνως*.

Ῥῆνος. Liban. *διήγ.* 33 = p. 384 Westerm.

E memorabilium quodam libro, ut fabula Polycratis, Simonidis etc. — Commemoratur praeterea apud Theophylact. epist. 10, p. 766 Herch. et Julian. epist. 12, p. 342 Herch.

Ῥόδον. I. 'Libani' *διήγ.* in Anecd. nov. ed. Boisson. p. 346.

I. In hac tam singulari quam inepta fabula Libanio falso tributa legimus in Paridis iudicio, Iunone Minervaque de cingulo Veneris iratis, Venerem pro cingulo sese ornasse rosis. Num haec narratio ab ipso Libanio composita sit, quamquam hoc loco diligenter non inquirimus, tamen eam a ceterarum Libaniarum sermone fabularum praecipue Agamemnonis discedere non omittamus.

II. Aphthon. *διήγ.* II, p. 22 Sp. = Geop. lib. XI, cap. 17. — Doxop. ad Aphth. II, p. 209. 243 sqq. Wa. — Anonym. Schol. ad Aphth. II, p. 584 Wa. — Georg. Pachym. *κατασκ.* I, p. 557 Wa. Cf. p. 60.

Σειληνός. Theo II, p. 66 Sp. exempl. fabularis historiae comm. Cf. *Τὰ ἐν Ἅιδου.*

Aelianus v. h. III, 18 ex Theopompi Philippicorum libro VIII fabulam, quam attingit Theo, exhibet. — Myth. Vat. I, 88: Liber, de Thracia digressus, cum in Tmolo monte iter ageret, Silenus nutritor eius a Phrygibus captus ad Midam regem ductus est. Silenus autem agnitus ab eo acceptus est et Libero advenienti redditus etc.

Σειρῆνες. Hermog. l. l. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι.* — Ex arte Geometrae: Doxop. ad Aphth. II, p. 325 Wa. exempl. refutationis comm.

Σιμωνίδης. Liban. *διήγ.* 7 om. Westerm.

Simonides poeta ne navigationi interesset prohibitus est, a deo monitus, quia erga mortuum quendam pium sese praestitit. Et fracta est navis; poeta autem sepulcrum eius titulo coronaque ornavit.

Τειρεσίας. Hermog. l. l. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

Τερσίτης. Ex arte Geometrae: Doxop. ad Aphth. II, p. 325 Wa. exempl. refutat. comm.

Τιτᾶνες. *Τιτῆνες*: Asclepiad. Myrl. apud Sext. Empir. p. 658, 28 Bekk. exempl. fabularis historiae comm. Item Hermogen. l. l. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

Τιταρήσιος. Nicol. *διήγ.* 2 = p. 387 Westerm.

E navium enumeratione Il. B 751.

Τίτυος. Theo II, p. 95 Sp. Cf. *Γίγαντες.*

Τριπτόλεμος. Doxop. ad Aphthon. II, p. 199 Wa. Cf. *Ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως.*

Apollod. I, 32. — Hyg. fab. 147 (= Myth. Vat. II, 96. 97). — Serv. Ge. I, 163 (= Myth. Vat. I, 8) etc.

Τρίτωνες. Hermog. l. l. II, p. 407 Sp. Cf. *Κένταυροι.*

Τροίας ἅλωσις. Niceph. *διήγ.* 8 = I, p. 436 Wa. — Schol. in Aphth. II, p. 580 Wa. huius fabulae exemplo elementa narrationis explicantur.

Τὰ περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Hermog. *περὶ ἰδ.* II, cap. 4; II, p. 357 Sp. exemplum fabulae ad mythum prope accedentis. Cf. *Ἴακχος.*

Ὑάκινθος. Palaephat. *διήγ.* cap. 47. — Liban. *διήγ.* IV, p. 855 Rei. = p. 387 Westerm. — Sever. *διήγ.* 2 = 387 Westerm. — Tzetzes *διήγ.* schol. ad exeg. Il. p. 138 Herm. Cf. p. 64.

Φαέθων. Nicol. prog. III, p. 457 Sp. = II, p. 580 Wa.: Phaethontis exemplo figurae narrationis explicantur (item anonym. schol. II, p. 14 Wa.) et Isidor. de rhet. p. 520 Halm. — Doxop. *διήγ.* II, p. 202; 210, 14 Wa. exempl. perspicuitatis comm. — Georg. Pachym. *διήγ.* *τὸ κατὰ τὴν διακεκαυμένην ζώνην* I, p. 553 Wa.

Doxopatres fabulam ita decurtavit contraxitque, ut auctorem priorem intellegere non possimus; in universum a vulgari pendet recensione. De Ovidio et scholiis cf. Leuschke l. l. p. 43 sqq.

Φάων. Palaeph. *διήγ.* cap. 49.

Phaonem raro invenimus; ut in Sapphus epistola, quae est inter Ovidi heroides. Facit in universum cum nostro Aelian. var. hist. XII, 18, amore Sapphus omisso. — Lucian. Dial. mort. 9, 2. Serv. Ae. 3, 279. — Quam fabulam e comoedia fluxisse demonstravit Welcker opusc. II, 2, p. 106 Adn. 50. cf.: Usener, Goetternamen p. 328. Wilam. Gött. G. Anz. 1896 p- 633.

Φιλομήλα. Cf. *Πρόκνη.*

Χίμαιρα. Cf. *Κένταυροι.* — Praeterea: Liban. *ἠθοπ.* IV, p. 1042; *ἔκφρασ.* IV, p. 1095 Rei. — Nicol. *ἔκφρασ.* I, p. 401 Wa.

Ex rhetoribus fortasse hausit Nonnus narrat. ad Greg. Naz. invect. I, 50, p. 144 Montag. p. 388 Westerm. — De monstro cf. Il. Z 181 sqq. — Hesiod. Theog. 319. — Serv. Ae. VI, 288. — Myth. Vat. I, 72; II, 131; III, 14, 4 etc. etc.

Χρύσης. Liban. *ἀνασκ.* IV, p. 881 Rei. — Doxop. ad Aphth. II, p. 210, 15 Wa. exempl. perspicuitatis comm.

Libanius refutat. IV, p. 882, 3: *λέγει γὰρ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν*

Ἑλλήνων τὸν Χρύσην ἐπὶ λύσει τῆς θυγατρὸς καὶ ποιεῖσθαι διπλῆν τὴν ἱκετείαν, τὴν μὲν πρὸς τὸν ὄχλον, τὴν δὲ πρὸς τοὺς ἄρχοντας. τυχόντα δὲ τῶν πολλῶν χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ κρατοῦντος καὶ λόγους ἀκούειν ἀπειλῆς γέμοντας. ἤλγησέ φησιν οἷς ὑβρίσθη, κατέφυγεν ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα, δεόμενος αὐτοῦ μέμψασθαι [fort. *ἀμείψασθαι* Rei.] *τὰ γεγενημένα καὶ δίκην λαβεῖν παρ' Ἑλλήνων. ταῦτά φησιν Ὅμηρος.* — Libanius totus ad Iliadis initium sese adplicavit. — Hygin. (fab. 121) fabulam Chrysae cum Orestea coniunxit.

Ὠρείθυια. Theo II, 95 Sp. Cf. *Γίγαντες τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ.*

Non a Borea raptam sed tempestate de saxis deiectam esse ex Platonis Phaedro, p. 229 B, dialogo apud rhetores notissimo, sumptum. — Herodotus VII, cap. 189 non fabulam sed historiam Boreae et Orithyiae reddit.

Vita.

Natus sum Carolus Antonius Joannes Jacobs Gothae a. h. s. septuagesimo tertio mense Iunio patre Carolo matre Maria e gente Weise nata, quos adhuc superstites esse magnopere gaudeo. Fidei addictus sum evangelicae.

Litterarum rudimentis imbutus a. octogesimo altero gymnasio Ernestino, quod rectore A. de Bamberg adhuc floret, traditus sum. Inde maturitatis testimonio instructus vere anni nonagesimi tertii Jenam me contuli, ut studiis philologicis et archaeologicis operam darem. In quae Jenae per bis senos menses, deinde Heidelbergae per ter senos menses incubui. Tum postquam Berolini sex menses degi, Marpurgum vere anni nonagesimi sexti adii.

Docuerunt me viri doctissimi Jenenses B. Delbrueck, Eucken, Gaedechens, Gelzer, Goetz, Hirzel, Liebmann; Heidelbergenses Brandt, de Duhn, K. Fischer, Rohde (†), F. Schoell, Thode, Uhlig; Berolinenses H. Delbrueck, Diels, Hirschfeld, Kekule de Stradonitz, E. Schmidt, de Treitschke (†); Marpurgenses Birt, Dieterich, Maass, Natorp, Niese, Schroeder, de Sybel.

Jenae cum per sex menses proseminario Gelzero regente nec non archaeologicis exercitationibus, quas Gaedechens moderabatur, interfuissem, Heidelbergae Rohdi Schoelli benevolentia factum est, ut per ter senos menses sodalis essem seminarii philologici ordinarius. Ibique exercitationibus archaeologicis quas habebat de Duhn per sex menses, iisque, quas de recentioris aevi arte habebat Thode, per bis senos menses interfui. Berolini ad exercitationes benigne me admiserunt Diels et Kekule de Stradonitz. Marpurgi sodalis seminarii philologici ordinarius fui per sex menses, historicis Niesio rectore per bis senos menses. Praeterea exercitationibus Birti philologicis per bis senos menses, Natorpi et de Sybeli philosophicis et archaeologicis per sex menses interesse mihi licuit.

His omnibus viris optime de me meritis gratias habeo quam maximas, imprimis vero Ernesto Maass et Georgio Thiele, qui insigni consilio atque opera me in hoc opusculo conficiendo adiuverunt.

GOTHAE, FORMIS PERTHESIANIS.